

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 heartless
PRINCE

**LILIAN
MONROE**

ROYALLY UNEXPECTED: BOOK TWO

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KALPSİZ PRENS

KRALLIK BEKLENMEDİK

KİTAP 2

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Dahlia](#)
2. [Damon](#)
3. [Dahlia](#)
4. [Damon](#)
5. [Dahlia](#)
6. [Damon](#)
7. [Dahlia](#)
8. [Damon](#)
9. [Dahlia](#)
10. [Damon](#)
11. [Dahlia](#)
12. [Lady Malerie](#)
13. [Damon](#)
14. [Dahlia](#)
15. [Damon](#)
16. [Dahlia](#)
17. [Damon](#)
18. [Dahlia](#)
19. [Damon](#)
20. [Lady Malerie](#)
21. [Dahlia](#)
22. [Damon](#)
23. [Dahlia](#)
24. [Damon](#)
25. [Dahlia](#)
26. [Damon](#)
27. [Dahlia](#)
28. [Damon](#)

29. [Dahlia](#)
30. [Damon](#)
31. [Damon](#)
32. [Damon](#)
33. [Dahlia](#)
34. [Damon](#)
35. [Damon](#)
36. [Dahlia](#)
37. [Dahlia](#)
38. [Lady Malerie](#)
39. [Damon](#)

[Epilog](#)

[Zalim Prens](#)

1. [Jo](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2019 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

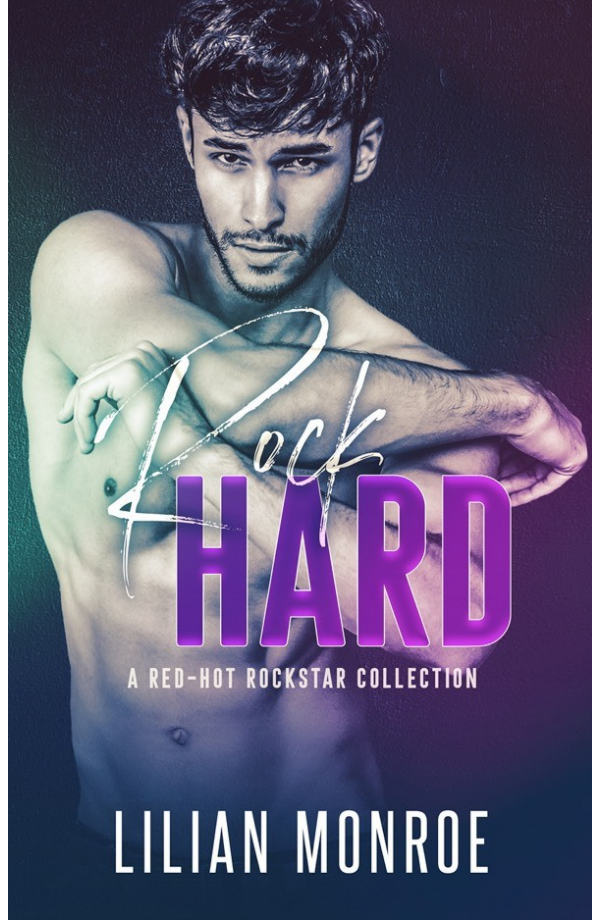
Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

2. Baskı 2023

ISBN: 978-1-922986-14-6

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GÖNDERİLMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANTİZMİNE NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN: WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

LILIAN MONROE

Mutluluk anlarını yakalayın, sevin ve sevin! Dünyadaki tek gerçek budur, geri kalan her şey saçmalıktır.

—Leo Tolstoy, Savaş ve Barış

BİR DAHLIA

LANETLİYİM.

Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacağım — ama bununla yaşamayı öğrendim. bununla yaşamayı öğrendim.

Barista bunu bilmiyor. O sadece, ben tezgaha yaklaştığım anda espresso makinesindeki süt

espresso makinesindeki buhar makinesinin, ben tezgaha yaklaştığım anda bozulduğunu düşünüyor.

"Üzgünüm." Kaşlarını kaldırıyor. "Daha önce hiç böyle olmamıştı." Dudaklarını ısırarak, arkasındaki "Sadece Personel" yazan kapıya bakıyor. Acaba müdürü sert biri mi?

Kafamı sallıyorum. "Sorun değil. Latte'leri unutun. İki sade kahve alacağım."

"Parayı iade edeceğim."

Gülümsüyorum. "Endişelenme." Sürekli şanssız olduğum için onu cezalandırmayacağım.

Omuzları biraz gevşer. Bana utangaç bir gülümseme atar. "Tamam, teşekkürler."

İki kahveyi teyzem Theresa'nın beklediği masaya götürüyorum. Teyzem, bir sonraki müşteri için sihirli bir şekilde tekrar çalışmaya başlayan makineye çenesiyle işaret ediyor.

"Ne oldu?" "Lanet yüzünden."

T teyze gözlerini devirir. "Tabii ki öyle. Lanet falan olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bir gün benim yerime geç de bana lanet olmadığını söyle. Bu sabah mutfağımda muz kabuğuna basıp kaydım. Muz kabuğu! Ben muz bile yemem! Bu gerçek hayattaki Mario Kart değilse, normal bir insana böyle bir şey olmamalı."

"Belki de sadece sakarsın," diye gülümser, "ve oda arkadaşın sporcu değil mi? Sporcular muz yer, değil mi?"

Ben öfkeyle, onun karşısındaki sandalyeye çöküyorum. Lanet gerçek ve her gün beni sabote ediyor. Bana aşk hayatımı sorma bile, o Oxford İngilizce Sözlüğü'nde "felaket" başlığı altında yer alıyor.

Oda arkadaşım Elle size aksini söyleyecektir, ama o, sağlıklı bir cinsel hayatım olduğu için flört etmede iyi olduğumu düşünüyor. Öyle değilim. Hiçbir ilişkim birkaç haftadan uzun sürmedi.

"Prens Balosu nasıldı tatlım?" diye soruyor teyzem, kahve fincanını dudaklarına götürürken. Büyük beden leopar desenli suni kürk ceket ve uzun kırmızı tırnaklarıyla, kampüs kafesine pek de uymuyor gibi görünüyor.

Gözlerine bakamıyorum. Yalan söylemekte berbatım, bu yüzden gerçeği söylüyorum. "Gitmedim."

"Ne? Ama Farcliff Kalesi'nden teşekkür notu aldık. Sadece katılanlara gönderiyorlar."

Parmaklarımla peçeteyi buruşturup derin bir nefes alıyorum. "Benim yerime oda arkadaşım gitti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Theresa'nın boyalı tırnakları göğsüne doğru uçar ve parlak kırmızı dudakları açılır. Elle benim davetiyemi çalmış gibi kaşlarını çatıyor.

Elle benden hiçbir şey çalmadı. Onu benim yerime gitmeye ikna eden bendim, ve bu hiç de kolay olmadı. Gitmek istemiyordu, ama gittiği için mutluyum. Böylece Prens Charlie ile tanıştı.

"Gitmek istemedim, T Teyze. Kaleler ve kalabalıklar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Theresa kaşlarını kaldırır ve beni baştan aşağı süzer. "Öncelikle, bana teyze demeni sevmediğimi biliyorsun. Beni yaşılandırıyor."

Dudaklarım hafifçe gülümsedi.

Theresa devam eder: "İkincisi, Prens'in Balosuna gitme fırsatını neden kaçırmak istersin? Bu, her nesilde sadece bir kez olur! Delirdin mi sen?"

"Kaleye gitmekten rahatsızlık duydum."

Theresa başını sallayarak tıslar. "Bunun suçlusu annen. Seni kendi mirasından uzaklaştırdı. Raventhal'ın kızı neden kraliyet ailesiyle tanışmaktan korkmalı? Hepsi

aptalca lanetle ilgili konuşmalar yüzünden. Kimse küçük bir çocuğun kafasına bu tür düşünceler sokmamalı."

"Ama o haklı. Orası benim için güvenli değil."

Theresa dudaklarını sıkıştırıp masaya tırnaklarını vuruyor. Başını eğip bana bakıyor. "Kaleyi bu kadar korkuyorsan, neden organik kimya okuyabileceğin onca yer varken Farcliff Üniversitesi'ni seçtin?"

"Mikrobiyoloji." "Ne?"

"Organik kimya değil, mikrobiyoloji okuyorum."

"Sen şöyle demiştin sanıyordum..."

"O sadece geçen dönem aldığım derslerden biriydi."

Elini reddedercesine salladı. "Her neyse. Sorudan kaçınıyorsun. Neden *buraya* geldin? Notlarınla istediğin yerde okuyabilirdin, ama seni korkutan tek yere geldin." Teyzem dudaklarını büzdü. "Kraliyet ailesinden kaçınacaksan buraya gelmenin bir anlamı yok. Grimdale'in kenarındaki döküntü bir evde yaşıyorsun ve soyadının Smith olduğunu iddia ediyorsun. Sen bir *Raventhal*'sın, Dahlia. Diğerleriyle birlikte kaleye aitsin, öyleyse neden kaçınıyorsun?"

Kahvemi yudumlarken yine gözlerinden kaçındım. Haklıydı. Krallığın en yoksul bölgesi olan Grimdale'in kenarında yaşıyordum, Raventhal ailesinin yaşayacağı tipik bir mahalle değildi. Ancak, Farcliff Üniversitesi'nde okuyan Smith soyadlı bir kız için gayet kabul edilebilir bir yerd.

Büyürken, Rocky Dağları'nın ormanlarında saklandım. Ailem sürgünde yaşarken, vasilerim olan üç teyzemle birlikte yaşadım. On altıncı yaş günümde kadar, aslen Farcliff'ten olduğumu bile bilmiyordum. Ailem beni yılda iki kez ziyarete gelirdi ve annem, küçük bir bebekken lanetlendiğimi açıklamıştı.

Bu yüzden beni Farcliff'ten uzaklaştırmışlardı, lanetten korumak için. En azından annem öyle söylemişti. Teyzelerim başlarını sallayıp, anneme saçma batıl inançları kafama sokmayı bırakmasını söylerlerdi.

Ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum, ama bu tür şeyler insanın aklından çıkamaz. Şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi saray hayatına katılmam mı gerekiyor? Sanki kaleye gidersem öleceğim söylenmemiş gibi?

İ ekiyorum. "Bilmiyorum. Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Burası benim doğduğum yer, ama ben henüz yürümeye başlayan bir çocukken Farcliff'ten uzaklaştırıldım. Raventhal'ların evini hiç görmedim. Seninle, Helen teyzeyle ve Margie teyzeyle büyümek..."

Kendi düşüncelerime dalarak sözlerimi yarıda kesiyorum.

"Ne oldu?" Theresa'nın sesinde bir keskinlik var.

Derin bir nefes alıyorum. "Harikaydı. Vahşi doğada büyümek çok hoşuma gitti. Doğa ve kuşlarla çevrili olmayı sevdim, polen, arı ve böcek ısırıklarına alerjim olması vahşi doğanın ortasında pek de uygun olmasa da. Yine de huzurluydu. Ama... Kim olduğumu bilmiyorum, Theresa. Birdenbire, on altı yaşına girdiğimde, bana Raventhal olduğumu ve Farcliff Sarayı'na ait olduğumu söyledin. Ben sadece... Omuz silkiyorum ve iç çekiyorum. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Theresa beni incelerken kahvemi yudumluyorum. Hiçbir şey söylemediğinde, konuşmaya devam etmemi istediğini anlıyorum.

"Annemi her gördüğümde, bana sarayda tehlikeli olduklarını söyler. Sen ise tam tersini söylüyorsun, beni oraya itiyorsun, sorun olmadığını söylüyorsun. Hangisi doğru? Güvenli mi, güvenli değil mi? Lanetli miyim, lanetli değil miyim?"

Theresa elini benimkinin üzerine koyar. Yüzü yumuşar ve parmaklarımı nazikçe sıkar. "Annenin kendi fikirleri var. Ben sadece doğuştan sahip olduğun hanımefendilik özelliklerini ortaya ıkarmanı teşvik etmeye çalışıyorum. Potansiyelini tam olarak gerçekleştirmeni istiyorum, Dahlia."

Derin bir nefes alıyorum. "Annemin Farcliff kraliyet ailesine karşı her zaman paranoyak olduğunu biliyorum. Onun gibi korku içinde yaşamak istemiyorum."

"Öyleyse neden ondan kaçıyorsun? Davet edildiğinde neden kaleye gitmiyorsun?"

"Korkuyorum. Anneme olanlar..."

"Annemle olanlar talihsiz bir olaydı, ama onun düşündüğü kadar kötü olup olmadığını bilmiyorum. Basında yer alanlar, gerçekte tehlikeli olanlardan çok

basında bir skandaldan ibaretti."

"Sürgünden mi bahsediyorsun?" Teyzeme bakarak derin bir nefes alıyorum. "Ona tam olarak ne oldu? Tek bildiğim, kraliçenin öldüğü ve annemin onun öldürüldüğünü iddia etmeye başladığı... Sonra da sürgüne gönderildi. Ne zaman ona bu konuyu sorsam, susuyor." Şimdi de Theresa benim bakışlarımdan kaçıyor. Pencereden, derslerine giden öğrencileri izliyor.

"Aşağı yukarı öyle oldu," diyor. "Aşağı yukarı mı? Bu ne demek?"

Teyzem iç geçiriyor. "Bunu sana anlatmam gerekmez, ufaklık." "Neden?"

"Çok uzun zaman önceydi, Dahlia. Artık önemi yok." İçimde bir öfke birikir, sanki patlayacakmışım gibi hissedirim.

Geçmişî öğrenmeye çalıştığımda her zaman böyle oluyor. Teyzelerime ya da aileme sorsam da, hep aynı cevabı alıyorum. Geçmişte kaldı. Henüz yeterince büyük değilsin. Onların anlatacağı bir şey değil.

Peki, bu hikayeyi kim anlatacak? Ne olduğunu ya da annemin neden sürgüne gönderildiğini bilmezsem, Farcliff'te kime güveneceğimi nasıl bileceğim? Annem eskiden kraliçenin en iyi arkadaşıydı, ama şimdi bunun neden değiştiğini kimseye soramıyorum bile.

"Kralın kız kardeşi, annenin sürgüne gönderilmesi için kampanya yürütüyordu," diye açıklıyor Theresa. Dudaklarını sıkıştırıyor ve ruj izleri beliriyor. Gözlerini bana dikip bakarken gözleri kısılıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Daha önce kimse bana bu konuda bir şey söylememişti.

"Kralın kız kardeşi mi?"

"Lady Malerie." Theresa iç geçirir. "O anneni hiç sevmezdi. Sanırım Mal, kraliçe anneni nedime olarak seçip onu seçmediği için kırılmıştı. Kendisinin kralın kız kardeşi olduğunu, Tabitha Ravenhal'ın ise bir hiç olduğunu söylemişti. O kadın çok kolay kırılırdı." Theresa dudaklarını şaklatır ve başını sallır. "Onun etrafında çok fazla drama vardı."

"Bunu hiç duymadım."

"Hayır," diye cevaplar Theresa, açıklama yapmadan.

"Yani... Annemi sürgüne göndermek intikam mıydı? Nedime olarak seçilmediği için mi?"

"Her şey nedime olmama ile başladı... Sonra Prens Charlie'nin vaftizi vardı. Phew! O konuyu açma şimdi." Theresa

başını sallar. "Tabitha, Lady Malerie yerine vaftiz annesi seçildiğinde mi? Eh, ortalık cehenneme döndü."

Kalbim çarpıyor. Daha önce kimse bana karşı bu kadar açık olmamıştı. Öne eğiliyorum. "Charlie'nin vaftiz töreninde ne oldu?"

Sorum Theresa'yı kendi düşüncelerinden koparıyor gibi görünüyor. Bana geniş gözlerle bakıyor ve keskin bir nefes alıyor. Ellerini çırpıyor ve başını sallıyor. "Ne yapıyoruz, önemsiz şeyler hakkında konuşuyoruz? Seni öğle yemeğine çıkarmak için buradayım! Kendimizi şımartmalıyız, geçmişteki aptalca dramlardan bahsetmemeliyiz."

"Ya aptalca dramlardan bahsetmek istersem?"

"Öyle olabilir, ama kendimize bakmamız gerekiyor. Hadi ama, sevgili yeğenimi görmek için Colorado'dan buraya kadar gelmedim ki, tüm zamanımı daracık bir kafede oturarak geçireyim. Farcliff'in en iyi kuaföründen randevu aldım. Senin saçlarının rengini tazelemek lazım, benim de saçımı yaptırmam gerekiyor."

Renkli saçlarımı ellerimle tarayıp derin bir nefes alıyorum. Theresa'nın yüzündeki ifadeden, bugün ondan daha fazla bilgi alamayacağımı anlıyorum.

Ayrıca, saçlarım pastel renklerden oluşan bir gökkuşağı gibi boyanmış ve Theresa haklı, gerçekten yenilenmesi gerekiyor. İç çekerek pes ediyorum. En azından bana bir şey söyledi. Kralın kız kardeşi Leydi Malerie'yi araştırabilirim. Belki bu, nereden geldiğim, ailemin Farcliff'ten neden kovulduğu ve bu lanet fikrinin nereden çıktığı konusunda bana bazı ipuçları verir.

Theresa teyze kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kafeden dışarı çıkarıyor, tam da diğer iki teyzem Helen ve Margie turuncu cipimle caddeden gürültüyle yaklaşırken. Helen parlak mavi bir başörtüsü takmış, büyük gözlükleri var, Margie'nin uzun gümüş saçları ise başının etrafında çılgınca savruluyor. Caddeye bakan herkes bize bakarken, onlar bize doğru bağırıp çağırıyorlar.

Theresa beni cipe doğru çeker ve ben dudaklarıma bir gülümseme kondururum. Teyzelerim bana gürültülü, mutlu ve renkli bir hayat sürmeyi öğrettiler. Onlar benim için olabilecek en iyi koruyuculardı, ama beni rahatsız eden sorulardan kaçmaya devam edemem. Belki de var olmayan bir lanetin korkusuyla yaşamaya devam edemem.

Nereden geldiğimi ve yıllar önce aileme ne olduğunu bilmem gerekiyor.

İKİ DAMON

KARDEŞİM yatak odamın kapısını neredeyse yıkarak içeri daldı.

"Yardıma ihtiyacım var." Kaşları çatılmış, alnı kırışmış. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Kalemimi kulağımın arkasına sıkıştırıp notlarımdan ve ders kitaplarımdan uzaklaşıyorum. Ders çalışmak bekleyebilir, Charlie'nin başı dertte.

Charlie derin bir nefes aldı. "Babam, Dahlia Raventhal ile çıktığını düşünüyor."

"Dahlia Raventhal mı?" Kaşlarımı çattım. Farcliff'te Raventhal adında birinin olduğunu bile bilmiyordum.

O başını sallar. "Evet."

"Tabitha Raventhal'ın kızı mı?" "Evet."

"Annem öldükten sonra Krallık'tan atılan kadın mı?"

"Evet, o."

"Peki babam neden senin onun kızıyla çıktığını düşünüyor?"

Charlie iç geçirip elini saçlarına geçirerek saçlarını her yöne dikleştirir. Odamda bir aşağı bir yukarı yürümeye başlarken yüzü solgunlaşır. "Şey," diye başlar, "aslında onun oda arkadaşıyla çıkıyorum."

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Tamam. Oda arkadaşı kim?" Charlie yüzünü buruşturuyor. "Onu tanımıyorsun."

"Dene bakalım."

"Hayır, onu gerçekten tanımıyorsun demek istiyorum. Grimdale'den. Farcliff Üniversitesi'nde burslu okuyor."

"Ah." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Charlie'nin kiminle çıktığı çok önemli bir konu, sonuçta o veliaht prens ve önümüzdeki birkaç ay içinde resmi varis ilan edilmek için bir eş seçmesi gerekiyor.

resmi varis olarak ilan edilebilmesi için önümüzdeki birkaç ay içinde bir eş ilan etmesi gerekiyor. Dolayısıyla, elbette eşinin "uygun" biri olması gerekiyor.

Dahlia Raventhal uygun değil. Annesi, Kraliçe —annemiz—vefat ettikten sonra çılgın suçlamalarda bulunmasının ardından Farcliff'ten atılmış ve itibarını kaybetmişti. Onunla evlenmek anlaşılır bir şekilde bazı tartışmalara neden olacaktı.

Ama Grimdale'den önemsiz biriyle evlenmek? Daha da kötüsü.

Kesinlikle söz konusu bile olamaz — en azından babam için. Farcliff'te başka kimsenin umursayacağını sanmıyorum.

Başımı sallıyorum. "Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bak, sadece Dahlia ile çıkıyormuş gibi davranmanı istiyorum. Babamın casusları beni Dahlia ve Elle'nin evinde gördü ve eğer oraya sadece senin için gittiğimi düşünürse, bir çözüm bulmak için yeterli zamanım olur."

Bu biraz zor. Babamın bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Charlie çaresiz görünüyor, ben de başımı sallıyorum. "Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Charlie dudaklarını sıkıştırır ve bana geniş gözlerle bakar. Çenesi aşağı doğru eğilir. "Evet. Evet, seviyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

Kardeşim nefesini bırakır ve gözlerini kapatır. "Teşekkürler dostum." "Dahlia nasıl biri? Babam ona aşık olduğuma inanır mı?"

Charlie'nin gözleri parlar ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "O... eşsiz."

"Eşsiz-iyi mi? Yoksa eşsiz-kötü mü?"

"Hadi oraya gidelim. Bence bunu birlikte açıklasak ve Dahlia akşam yemeğine gelmeden önce onunla tanışsan daha iyi olur."

Dahlia'nın evine giden yol gergin geçer. Charlie'yi hiç bu kadar stresli görmemiştim. Saçını çekip duruyor ve günlerdir düzgün bir uyku uyumamış gibi görünüyor. Dizleri yol boyunca yukarı aşağı zıplıyor.

Kardeşim için her şeyi yaparım. Onu bu halde görmekten hoşlanmıyorum. Charlie, tahtın varisi olarak büyük baskı altında ve ben

Onun ta giymek istemediğini biliyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz — ne o, ne ben, ne de küçük kardeşim Gabriel. Ama Charlie tahttan çekilirse, yerine beni tahta oturtacak. Ben tıp fakültesindeki eğitimimi tamamlayıp krallığa, hatta belki de dünyaya anlamlı bir katkıda bulunmayı tercih ederim.

Ayrıca, ben kral olmak için uygun değilim. Bunun farkındayım. Bunun için içimde çok fazla karanlık var — bunu benden başka kimse bilmiyor olsa da. Krallığa hizmet etmek için yaşamamı engelleyecek kadar çok şeytan kalbimde savaşıyor.

Charlie olmalı.

Gabe'i ve beni korumak için tahta çıktığını biliyorum ve bunun için minnettarım.

Bu, Krallığın en son düşmanlarından biri olan bir kıza ilgi duyuyormuş gibi davranmam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Sorun değil. Tıp fakültesine gidebilmemin tek nedeni, tahtın varisi olmamam.

Bunu Charlie'ye borçluyum. Babamızla ilişkilerinin gergin olduğunu biliyorum, bu yüzden en azından Dahlia'ya ilgi duyuyormuş gibi davranabilirim.

Dudaklarını ısırıp yine saçlarını karıştıran Charlie'ye bakıyorum. Aklını kaçırmış gibi görünüyor.

Charlie "eşsiz" dedi, "eşsiz" kelimesini seviyorum, sanırım. En azından kardeşim için "eşsiz" kelimesini seviyormuş gibi davranabilirim.

Grimdale ve Farcliff sınırının kenarındaki harap eve vardığımızda, dudağımı ısırıyorum. Burası, gelecekteki bir kraliçe ya da saray mensubunun yaşayacağı bir yere benzemiyor. Charlie arabadan atlayıp n kapiya doğru büyük adımlarla ilerliyor. Ben de koşarak ona yetişiyorum.

Kapı açıldığında ve Charlie'nin kız arkadaşı Elle ile tanıştığımda kaşlarım yükselir. Elle uzun boylu, atletik ve kısa kahverengi saçlıdır. Onun için hayal ettiğim kız tipi değildir ama Charlie'nin gözlerinin yumuşadığını ve dudaklarının gülümsemeye kıvrıldığını görünce, ona sırlıslıkam aşık olduğunu anlarım. Charlie, Elle'yi öper ve içimi hafif bir kıskançlık kaplar.

Kardeşim — kadın düşkünü, Krallığın en kötü şöhretli kötü çocuğu, resmi playboy ve tahtın varisi — bir şekilde sevdiği ve onu da seven iyi bir kadın buldu.

Peki ya ben? Katı kurallara bağı, kurallara uyan, şanssız iki numara?

Aşk benim sözlüğümde bile yok.

Zaten istesem de olmaz. İçimde çok fazla çürümüşlük var. Kral olamadığım için kimseyi sevemem, çünkü ben iyi biri değilim. Tamamen şımarığım. Kurtarılamaz biriyim.

Charlie, Elle'ye bir şey fısıldarken, kendimi nefret sarmalına kapılmaktan alıkoymaya çalışıyorum. Bunun sonu nereye varır biliyorum ve hiç de güzel olmaz.

Ama düşüncelerimi durdurmak için çok uğraşmam gerekmiyor, çünkü o anda Dahlia Raventhal köşeyi dönüyor.

O kesinlikle *eşsiz bir güzellikte*.

Aynı zamanda kesinlikle, tamamen çıplak. Üzerinde tek bir parça giysi bile yok. Gözlerim büyür ve vücudumdaki her damla kan bacaklarımın arasına akın eder. Ağzım sulanır ve ellerim ona uzanmak için kaşınır.

Kısa boylu, küçük, dik göğüsleri benim dokunmam için yalvarıyor. Saçları pastel renklerden oluşan bir gökkuşağı gibi ve - oh - kasık kılları da ona uyacak şekilde boyanmış. O gökkuşağının içine girip çıkarken kendimi izlemek için her şeyi yaparım.

O, yatakta çılgınlık yapacak minik, peri gibi bir yaratık. Bunu öğrenmeyi hedefliyorum.

Charlie benden bu kızla çıkıyormuş gibi davranmamı istedi, ama gerçekten inandırıcı olmanın tek bir yolu var. Hiç rol yapmak istemiyorum.

Neden tüm eğlence Charlie'ye kalsın ki?

Dahlia ile aramızda aşk olması gerekmez. Kalbim kara olabilir, ama yine de bir kadının arkadaşlığından zevk alabilirim.

Dahlia, Charlie'ye, Elle'ye ve sonra bana bakar. Çılgılık atmaz ya da kendini örtmez. Çıplak görülmekten utanmaz. Tanıdığım diğer insanlar gibi tepki vermez.

Hayır, çıplak Dahlia Raventhal bize el *sallıyor*. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ve kolunu kaldırıyor.

Ve ona ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var.

Vücudum yanıyor. Kanım damarlarımdan kaynıyor. Bacaklarımın arasındaki kaya gibi sert sikten başka bir şey düşünemiyorum,

o peri prensesini yatağa atmak için can atıyorum.

Başım dönüyor, mutfağa zar zor yürüyebiliyorum. Dahlia tekrar ortaya çıktığında, parlak mor bir bornoz giyiyor ve beynimdeki tek düşünce, onun çıplak vücudunu tekrar görmek istemem.

Tercihen üstümde. Ya da altımda. Seçici değilim.

Parmaklarımla onun rengarenk saçlarını tarayabilir ve o yumuşak, pembe dudaklarını öpebilirim. Aklım binlerce farklı yöne uçuyor ve her biri Dahlia Raventhal ve benim çeşitli ecstasy hallerimizi içeriyor.

Çılgılık atan biri mi? Yastığıma inerken benim adımları nasıl söylüyor? Saçları yumruğuma dolandığında nasıl görünüyor?

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Buzdolabını açıyor ve bir tavuk budu alıyor, onu yerken izlemek gördüğüm en şehvetli şey.

Parmaklarını yalıyor ve ağızım açık kalıyor. Keşke o mükemmel pembe dudaklarının arasında benim parmaklarım olsaydı.

Charlie konuşuyor ama ben tek kelime bile duymuyorum.

Elle çıldırıyor, ama Dahlia'nın gözleri üzerimde ve tek istediğim onu kaleye geri sürüklemek, en yüksek kuleye kilitlemek ve kendi adını bile unutturmak.

"Bir saniye geri alabilir miyiz?" Elle ayağa kalkar. "Neler oluyor burada?"

Onun tepkisini anlayabiliyorum, bu tuhaf bir durum, ama şu anda Dahlia'yı tekrar görebileceksem onlara yardım etmekten mutluluk duyarım.

"Bak, bu büyük bir sorun değil," diye araya giriyorum. "Kardeşim senden hoşlanıyor, ama o veliaht prens, bu yüzden seninle çıkmak karmaşık bir durum. Bunun nasıl yürüyeceğini anlamak için biraz zamana ihtiyacı var. Babamız onun Dahlia'dan hoşlandığını düşünürse, bu senin için güvenli demektir. Babamız onun *kimseden* hoşlanmadığını düşünürse, bu daha da iyi. Dahlia'dan hoşlananın ben olduğumu söyleyerek ona biraz zaman kazandıracağım." Dahlia'ya bakıyorum, o da gülümsüyor. "İkiniz, intikam korkusu olmadan birbirinizi görmeye devam edebilirsiniz. Bu kadar basit."

Kalbim çarpıyor. Dahlia'nın gülümsemesi içimi heyecanla dolduruyor ve tek istediğim o bornozu onun mükemmel vücudundan

ve kendimi onun içine daldırmak istiyorum.

Dahlia, Elle'ye bakıyor. "Bana basit geliyor." Omuzlarını silkiyor ve tavuk budundan bir ısırık daha alıyor.

Dördümüz bir anlaşmaya varıyoruz. Dahlia bir an tereddüt ediyor, ama sonra Elle'ye bakıyor ve kararlılığının arttığını görüyorum.

Dahlia'yı tekrar göreceğim için çok heyecanlanmamaya çalışıyorum, ama gözlerim onun parlak mor bornozuna kayıyor ve birkaç dakika önce gördüğüm vücudu hayal ediyorum.

Charlie ve Elle koridorda kaybolurlar. Dahlia gözlerini bana çevirir ve yanımdaki masaya oturur.

Parmaklarını birbirine doluyor ve tırnaklarının pembe parlak ojeyle boyandığını fark ediyorum. "Muhtemelen bir arka plan hikayesi uydurmaliyiz," diyor Dahlia, başını eğip yüzümü inceleyerek.

"Aklında ne var?"

Dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına ve turkuaz, pembe ve mor saçlarının arasında parlak pembe parmağını döndürmesine bayılıyorum. Büyülenmiş bir şekilde bu hareketi izliyorum. Eli benim sikimi kavrarsa o pembe tırnaklar nasıl görünür acaba?

"Farcliff Üniversitesi'nde tanıştığımızı söyleyebiliriz belki?"

"Özel ders alıyorum. Görünüşe göre, üniversitede kraliyet mensuplarının olması dikkat dağıtıcı oluyor."

Dudaklarını ısıyor ve bornozunun omuzu düşüyor. Göğsünü bir anlık görüyorum ve içimi yine bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Dikkatsizce omzuna geri çekiyor.

Dahlia yumuşak bir iç çekişle omuz silkiyor. "Belki bir networking etkinliğinde falan tanıştık? Geçen ayki Prens Balosunda mı?"

"Orada mıydın? Seni hatırlardım herhalde."

Gülümsemesi genişliyor. "Hayır, ben değil, ama 'Dahlia Raventhal' öyleydi," diyor ve koridoru işaret ederek başını sallıyor. Sanırım Elle, Dahlia'nın yerine gitmiş. Charlie onu orada tanımış olmalı.

Gülümserim. "Tamam, baloda tanıştık ve ben zekamla seni büyüledim."

Bu Dahlia'yı güldürdü ve bunun hakaret olup olmadığını bilmiyorum. Gerçekten umursamıyorum. Onu tekrar güldürmek istiyorum.

"Doğru," diye başını sallar. "Belki orada tanıştık ve o zamandan beri haftada birkaç kez görüşüyoruz. Birlikte ders çalışıyoruz falan." Düşünürken dudağını ısırır, bacağına yukarı aşağı sallandırır. Bornozu yine açılır ve başım dönmeye başlar.

Bu kız, onu defalarca çıplak gördüğümü ve onunla sadece on beş dakika önce tanıştığımı umursamıyor mu?

"İyi misin?" Dahlia elini bileğime koyuyor ve kolumdan bir sıcaklık geçiyor.

"Evet, neden?"

"Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Muhtemelen tüm kanım şu anda bacaklarımın arasında olduğu içindir.

"Ben iyiyim." Gülümsüyorum ve o elini çekiyor. Onun parmaklarını benimkilerle tutma isteğine direniyorum.

Charlie çok erken bir şekilde koridorda yeniden belirir. Bana başını sallar. "Gitmeliyiz. Yardımın için teşekkürler, Dahlia."

"Önemli değil." Gülümser ve bize bir kez daha el sallar, sonra odasına geri döner. Charlie beni sürükler ve ben kapısına son bir kez özlemle bakarım.

Dışarı çıktığımızda, güneş ışığı gözlerimi çok rahatsız etti ve sendeledim.

"İyi misin Damon?"

"İyiyim," diyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Kesinlikle iyiyim."

Charlie bana sırtıyor. Kafasını sallıyor. "O zaman bu plana bir şeyin yok, değil mi?"

"Yani, ben romantik biriyim. Senin ve Elle için her şeyi yaparım."

"Uh huh."

Kaleye geri dönüyoruz ve ben doğruca odama gidip kapıyı kilitliyorum ve Dahlia'nın içimde uyandırdığı her şeyi boşaltıyorum.

ÜÇ DAHLIA

Son notlarımı aceleyle yazıp, defterimi kapatıp çantama tıktırıyorum. Prens Damon dün evimize geldiğinden beri kendimi tamamen dengesiz hissediyorum. Bunun sadece kalede verilecek bir akşam yemeği olduğunu ve teyzelerimin benim saray hayatına biraz daha entegre olmam gerektiğini düşündüklerini biliyorum, ama yine de bu beni geriyor.

Elle için evet dedim, çünkü bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ve belki de, kalbimin küçük, yasak bir köşesinde, Prens Damon'u tekrar görmek istediğim için de evet dedim.

Çantamı omzuma asıp, amfiden aceleyle çıkıyorum. Bugün son dersim bitti, ama iyi masalar dolmadan kütüphaneye gitmem gerekiyor. Ara sınav dönemi yaklaşıyor ve Farcliff Üniversitesi'ndeki herkes paniklemeye başladı. En azından ders çalışmak, akşam yemeği partisini düşünmemek için bir bahane olacak.

Dışarı çıkıp Farcliff Üniversitesi kampüsünü geçerken soğuk ince taytımın içinden geçiyor. Bilim *binası*, bilim *kütüphanesinin* tam karşı tarafında

—ki bu benim için hiç mantıklı değil. En azından aralarına bir yeraltı tüneli falan yapmalılar. Farcliff'te kışın hava çok soğuk olur.

Şubat ayı sona yaklaşıyor ve kışın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Farcliff, Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri arasında, Ontario Gölü'nün doğusunda yer alan küçük bir krallıktır. Buradaki kışlar uzun ve sert geçer.

Kampüsü geçene kadar dişlerim takırdamaya başlıyor. Bilim kütüphanesinin kapısına doğru yönelirken bir şey gözüme çarpıyor.

Hayır, bir şey değil, *birisi*.

Farcliff Prensi Damon, daha doğrusu. Son yirmi dört saattir kafamdan çıkarmaya çalıştığım adam.

Ellerini ceplerine sokmuş, şık siyah bir arabanın yanına yaslanmış duruyor. Beni görünce dikleşiyor ve kolunu kaldırıyor.

"Dahlia!"

İçimden bir sıcaklık geçiyor ve ne kadar üşüdüğümü unutuyorum. Bunu nasıl yapıyor? Dün mutfağımda olduğunda bile nefes almakta zorlanıyordum.

Sadece kraliyet ailesinden olduğu için böyle olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle ön kollarının kasları ya da omuzlarının gömleğinin kumaşını gerdiği şekli yüzünden değil.

Ve şu anda içimi kaplayan sıcaklık, açık olan bilim kütüphanesi kapısından geliyor. Kesinlikle Prens Damon'un bakışlarından değil.

Yönümü değiştirip Prens'e doğru yürüyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gözleri sahte kürklü botlarıma kadar inip sonra tekrar gözlerime dönüyor. Bakışları nereye düşerse oraya bir elektrik akımı akıyor.

"Merhaba." Ona doğru yürürken sesimi olabildiğince doğal tutmaya çalışıyorum. Dilim ağzıma sığmayacak kadar büyük geliyor. Gergin miyim? Soğuktan olmalı.

Arabasına doğru başını sallar. "Bir kahve içip birbirimizi biraz daha tanıyabiliriz diye düşünüyordum, bilirsin, madem birbirimizi seviyoruz falan. Hikayemizin arka planını çalışabiliriz."

Neden bu beni utandırıyor? Ben asla utanmam. Erkekleri utandıran benim! Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum. "Evet, tabii. Yani... Çalışacaktım ama..."

Damon kaşlarını kaldırır.

Omuz silkiyorum. "Neyse. Çalışmayı sonra yaparım."

Farcliff Prensleri'nde bizi kızları bu kadar heyecanlandıran şey nedir? Elle, Prens Charlie'nin parmağında oynuyor ve ben de Prens Damon'u gördüğümde ağzımın suyu akıyor.

Bu benim tarzım değil.

Bana arabanın kapısını açıyor, bu da beni daha da kızartıyor. Sırt çantamı ayaklarımın dibine koyuyorum ve prensin arabanın önünden sürücü tarafına doğru yürüdüğünü izliyorum.

Omuzlarını geriye atmış, başını dik tutmuş, sanki yürüdüğü yerin sahibiymiş gibi.

Bir bakıma, öyle de sayılır.

Prens arabaya bindiğinde, kolonyasının kokusunu içime çekiyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor. O benim evimdeyken bunu fark etmemiştim. Kokusu ferah ve topraksı, başımı göğsüne gömmek istiyorum. Gözlerim vites kolundaki eline kayıyor ve kaslı kolunun hafifçe gerilmesini izliyorum. Göğsümde bir heyecan dalgası geçiyor.

Sanırım ben ön kol tipi bir kızım — Prens Damon'un vücuduna bağlı olanları görene kadar bunun farkında değildim. Arabayı çalıştırmadan önce bana bakıp gülümsüyor.

"On dakika uzaklıkta sakın bir kafe var. Daha yakın bir yere de gidebiliriz, ama insanlar beni tanırsa konuşacak vaktimiz kalmaz diye korkuyorum." Dudaklarını sıkıştırır ve yanakları pembeye döner, sanki ünlü olmasından utanıyormuş gibi.

Gülümserim. "On dakika sorun değil."

Birkaç dakika sessizce süreriz. Sonra Prens bana bakar. "Saçını beğendim."

"Bu dünyada gerçeği söylemekten daha zor, iltifattan daha kolay bir şey yoktur," diye alıntı yaparım.

"Ne?"

Ona bakıp başımı sallayarak gülümserim. "Üzgünüm. Dostoyevski'nin bir sözü. Garip bir durumda biri bana rastgele bir iltifat ettiğinde aklıma gelir."

"Bu garip bir durum mu?"

Bir an düşünürüm. "Tam olarak garip değil. Belki alışılmadık." "Her zaman Rus romancılardan alıntı yapar mısın?"

"Sadece uygun olduğunda." Yüzüne bir gülümseme çöktüğünü görüyorum. Kalbim hızla atıyor. "Peki ya sen?"

"Rus romancılardan alıntı yapar mıyım?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Hiç saçını boyadın mı?"

Prens Damon gülüyor. "Hayır. Babamın sık sık söylediği gibi, bu prenlere yakışan bir davranış olmaz."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Peki ya kardeşin Charlie? Baştan aşağı dövmeli. Bu 'prenlere yakışır' bir davranış mı?"

"O ve ben oldukça farklıyız."

"Mmm," diyorum. Pencereden dışarı bakıp, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Prens bana bunu mu yapıyor? Gergin miyim?

Bir şeyi netleştirelim: Dahlia Raventhal erkeklerin yanında gergin olmaz. Ben *onları* gergin yaparım. İstediğim zaman erkekleri eve getiririm! *Onların* daha fazlasını istemesini sağlayan benim — ve Prens Damon'un sergilediği bu iyi çocuk tavırları bana göre değil.

Biraz sert erkekleri severim. Tıp okumak için kraliyet ayrıcalıklarından vazgeçen iyi çocuk prensleri değil.

Öyleyse neden kalbim bu kadar düzensiz atıyor?

Prensin derin bir nefes aldığını duyuyorum ve bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Bir an için gözlerimi kapatıp siyah taytımın üzerini ellerimle düzeltiyorum. Kafeye vardığımızda avuçlarım terlemiş ve ağzım kurumuş durumda.

Kesinlikle gerginim.

Onunla birlikte olmamalıyım. Ailesi annemi krallıktan kovdurmuştu. Onlar yüzünden on altı yaşına kadar soyadımı bile bilmiyordum.

Annem bana Farcliff ailesi hakkında uyarıda bulunmuştu, ama Charlie'nin Elle'ye olan ilgisini ve Damon'la tanışmamı görünce, Theresa teyzemin haklı olduğunu düşünmeye başladım. Belki de endişelenecek bir şey yoktur. Anneme olanlar çok uzun zaman önceydi.

Belki de bu akşam yemeği partisi başıma gelen en iyi şeydir. Belki de bu, gerçeği öğrenmek ve bu süreçte lanetle ilgili bu aptalca batıl inancı ortadan kaldırmak için bir fırsattır.

Ayrıca, Prens Damon haklı. Kralı aşık olduğumuza ikna etmek için iyi bir hikaye uydurmamız gerekiyor.

Vardığımızda, Prens yine arabadan inmem için kapıyı açıyor ve kafenin kapısını da benim için tutuyor. Bay İyi Çocuk, görünüşe göre bir beyefendi.

Benim tarzım değil. Ondan kesinlikle hoşlanmıyorum.

Yine de ona gülümserim ve içeri girerken başımı eğerek selam veririm. Kafe rahat ve sessizdir, tavan kumaşla kaplıdır ve her masada loş, renkli lambalar vardır. Boho rüyası gibi görünüyor.

Gülümserim. "Burayı sevdim."

"Öyle olacağını düşünmüştüm," diye cevaplar Damon. Gözleri parılıyor ve bu, kalbimin yine tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oluyor. "Buraya gel." Beni, etrafında bir sürü yastık bulunan köşedeki alçak bir masaya götürüyor. Oturuyoruz, Damon uzanıyor ve uzun bacaklarını masanın diğer ucuna uzatıyor. Bir dirseğine yaslanıyor ve parlak mavi gözlerini bana doğru çeviriyor.

Bir an birbirimize bakarız ve ağızım kurur. Dudaklarımı yalarım ve gözleri bu hareketi takip eder. Mideimin kenarlarında bir sıcaklık hissederim ve boğazımı temizlerim.

"Peki, bu akşam yemeği. Ne hakkında?"

Damon iç çeker. "Babam Charlie için endişeleniyor. Charlie'nin uygun bir eşle evlenmesi gerektiği fikrine takılmış durumda, ama o ve Charlie 'uygun'un tanımı konusunda tam olarak aynı fikirde değiller. Onu bu fikirden vazgeçirmemiz gerekiyor."

Prens dudakları yaramaz bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılır. İçim erir.

Prens Damon'un gözlerinde beklemediğim bir ışıltı var. Gazetelerde yazdıklarından daha fazlası olduğunu gösteren bir şey.

Ya da belki de öyle olmasını umuyorum, çünkü vücudum bana isyan ediyor.

O yüzde yüz benim tipim *değil*. Prens Damon saçlarını hep kısa kestirir, sakallı değildir ve yıldız bir öğrencidir. Olması gereken tüm özelliklere sahiptir.

Peki ya ben? Biri bana bir kutuyu işaretlememi isterse, genellikle sayfayı parıltıyla kaplarım. Farcliff Üniversitesi'nde kıtanın en iyi mikrobiyoloji programlarından birine girmeyi başardım, ama ben gelenekselden çok uzağım.

Yine de burada, bu bohem kafede, Prens Damon'un vücudumu baştan aşağı ısıttığı bu anda, onun hakkında yanıldığımı düşünmeden edemiyorum. Kalbinin derinliklerinde hangi sırları saklıyor? Kraliyet hayatı tarafından henüz köreltilmemiş keskin kenarları nelerdir?

Yanaklarım kızarır ve derin bir nefes alırım. Böyle düşünmemeliyim. Prens Damon yasak bölge. Farcliff kraliyet ailesinin tüm üyeleri yasak bölge

. Annem on beş yıl önce bu krallıktan kovuldu ve kraliyet ailesiyle ilişki kurmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bana her fırsatta hatırlatıyor. Farcliff Üniversitesi'ne gelmemi hiç istememişti.

Ama annem burada değil, değil mi? Sadece ben ve Prens varız.

"Peki, geçmişimiz." Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. "Prens'in Balosunda tanıştık."

"Seni odanın diğer ucunda gördüm ve sana sahip olmak istedim." Gözleri yine o şeyi yapıyor, önce parlıyor sonra kararır ve tüm vücudum titrer. Kanım bacaklarımın arasında dolaşır ve boğazımı temizlerim.

Prens Damon'un kesinlikle keskin kenarları var — kendi kalbimi parçalamak istememe neden olan türden kenarlar.

Kafenin çalışanlarından biri içeceklerimizi getirir ve ben bu fırsatı derin bir nefes alıp kendimi toplamak için kullanırım. Yüzümü kahveme gömerim ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışırım.

Prens Damon ile ilişkiye giremem, geniş göğüslü, seksi ve güçlü olsa bile. Beni yutmak ister gibi baksa bile.

Bunu yapması için can atıyor olsam bile.

"Dahlia, merak ettiğim bir şey var..." Prens Damon boğazını temizledi. Yanakları hafifçe kızardı ve gözlerimden kaçındı. "Giysilere alışılmadık bir bakış açın var gibi görünüyor."

Kendime baktım. "Ne demek istiyorsun? Sadece tayt ve sweatshirt giyiyorum. Bu, Farcliff Üniversitesi kızlarının üniforması sayılır."

"Belki de kıyafet eksikliği demeliyim." Gözleri benimkilere kaydı ve bu sefer kızaran ben oldum.

Gözlerimi devirip elimi sallayarak durumu geçiştirmeye çalışırım. "Bu kadar gergin olmayın, Majesteleri. Yemin ederim, Farcliff'teki insanlar giysisiz birini görmek dünyanın en şok edici şeyi olduğunu düşünüyor. Hiç çıplak birini görmediniz mi?"

"Senin gibi kimseyi." Sesi düşük bir hırıltı gibiydi ve omurgamdan aşağı bir alev geçirdi. "Adını bile bilmeden önce."

"Eh, sen benim adımı biliyordun," diye gülümsüyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kötü kız rolünü oynayabilirim, Prens Damon'la çıplak kalmanın önemsiz bir şey olduğunu iddia edebilirim, ama yalan söylemiş olurum. Şu anda bana bakışları, uzun zamandır hissetmediğim kadar çıplak hissetmeme neden oluyor. Yüzüm kızarmış ve ısınmış olsa da omuz silkiyorum. "Bunda ne var ki? Sadece çıplak bir vücut. Bu doğal bir şey."

"Keşke daha fazla insan senin gibi düşünse." O gülümsüyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum. "Şey, bilirsin, insanların beni çıplak görmesine alışkanlık haline getirmiş değilim. Ama kendi evimdeyken, istediğimi yaparım ve bunun için kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum." Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum.

Şu anda kendimi kötü hissettiğimden değil, tam tersine. Prensın uzanmış vücutuna gözlerimi kaydırıyorum ve kendimi, giysileri olmadan nasıl görüldüğünü merak ederken buluyorum.

Bana bir kez daha gülümsedi ve ben yine kızardım.

"Bak, bu konunun kraliyet sofrasında gündeme geleceğini sanmıyorum," derim ve kahvemi yudumlarım. "Neden başka şeyler hakkında konuşmuyoruz? En sevdiğin renk? En sevdiğin film? Hayat planların? Konuşmamız gereken şeyler bunlar. Arka plan, hatırladın mı?"

Prens elini salladı. "Babam bunların hiçbirisiyle ilgilenmez. Onun egosunu biraz okşadığın sürece, ona söylediğin her şeye inanır."

"O zaman neden buradayım?" diye sırtarak soruyorum. "Kralı, çıkıyor olduğumuza ikna edebilmek için birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini sanıyordum."

"Bunu ben uydurmuş olabilirim." Prens gülüyor ve içim eriyor. "Sadece seni kendim tanımak istedim."

Yine o kızarıklık. Yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar kızarmamıştım. Elle'ye sor, genelde erkeklerle aram çok iyidir. Beğendiğim birini görürsem, peşinden giderim.

Ama Prens Damon beni altüst ediyor. Gözlerini vücudumda gezdiriyor ve başımı döndürüyor. Parmaklarım onun tenine dokunmak, vücudunu benimkine değdirmek için kaşınıyor.

Farcliff aşkına, onun lanet olası ön kollarına çekiliyorum.

Düşüncelerimi tekrar toparlıyorum. Böyle düşünmemeliyim. Bu sadece Elle'e yardım etmek için. Tek seferlik bir akşam yemeği. Aslında

Prensle bir ilişkiye girmiyorum. Onunla çıkmıyorum.

Kırılmaz bir lanetle yaşarken bir prensle çıkmak felakete davetiye çıkarmaktır.

Bunu Elle için yapacağım, annem hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplayacağım ve sonra bir daha asla kaleye gitmeyeceğim.

Kolay, değil mi?

DÖRT DAMON

Dahlia'yı kampüs kütüphanesine bıraktığımda, onun uzaklaşmasını izlerken bininci kez pantolonumu düzeltirim. Vücudumdaki tüm kanın tek bir uzuvda toplandığı halde yürüyebilmem, konuşabilmem, düşünebilmem ya da *herhangi bir şey* yapabilmem bir mucize. Neye bulaştığımı tam olarak bilmeden yutkunurum.

Raventhals ailesi ile Farcliff ailesi arasında uzun bir geçmiş var. Tabitha Raventhal, Dahlia'nın annesi, annemin en yakın arkadaşıydı. Sonra annem öldü ve Lady Raventhal babama karşı her türlü suçlamada bulunmaya başladı, hatta cinayet suçlaması bile vardı. Bu hiç hoş karşılanmadı.

Sonuç olarak, bana Raventhal'ların kötü insanlar olduğu söylendi.

Ama Dahlia ile konuşup, onun çalışmaları hakkında bilgi edindikten, Rocky Dağları'nda teyzeleriyle birlikte büyüdüğünü öğrendikten sonra, bu kötü bir insanın yetiştirilme şekli gibi gelmedi. Çok sağlıklı, zeki bir kızın yetiştirilme şekli gibi geldi.

Annemin ölümü benim için sonun başlangıcı oldu. Gençtim, ama o zaman içimde kötülük olduğunu öğrendim.

Ama Dahlia'nın içinde mi? Ben hiç görmüyorum.

Daha fazlasını bilmem gerekiyor — ve siktir et, Charlie zaten olmaması gereken biriyle çıkıyor. Neden ben değilim? Ben tahtın varisi bile değilim! İstedğim her şeyi yapabilmeliyim.

Şehrin merkezine yakın Farcliff Ulusal Kütüphanesi'ne doğru yola çıkıyorum. Kütüphane, saray, belediye meclisi ve ana katedral ile aynı cadde üzerinde bulunuyor. Bu üç kurum Farcliff Krallığı'nın temel taşları ve üçü de kalenin gölgesinde yer alıyor.

Krallığın üzerinde yükselen kaleye, evime bakıyorum. Dudaklarımı ısııyorum.

Babam yaşılandıkça daha agresif hale geliyor. Charlie ile geçinemiyor ve gücünü teslim etmek istemiyor gibi görünüyor.

Dahlia Raventhal'ı da bu karışıma dahil etmek iyi bir fikir değil.

Ama... bunu umursayamıyorum. Her zaman mükemmel bir evlat, mükemmel bir prens, her şeyde mükemmel oldum. İyi bir prens gibi, kendi acımı meraklı gözlerden uzak tutarak gizli tuttum. Yapmam gereken her şeyi yaptım.

Bu kızın peşinden gidersem ne olur? En azından onun gerçekte kim olduğunu öğrenebilirim.

Ama bunun babamda ne tür dalgalanmalara yol açacağını tam olarak bilmem gerekiyor. Annem öldüğünde ben çok küçüktüm, sadece sekiz yaşındaydım. O gecenin anıları hala rüyalarımın giriyor ve onları unutmaya çalışsam da bir türlü silinmiyorlar.

Hâlâ kafamın içinde her şeyin benim hatam olduğunu söyleyen bir ses var.

Bu sesi susturmam gerekiyor ve bunu yapmanın tek yolu anneme ne olduğunu öğrenmek. Dahlia ile tanışmam, geçmişimle yüzleşme zamanımın geldiğinin bir işareti gibi görünüyor.

Ayrıca, Dahlia hakkında daha fazla şey bilmek isteyen bir yanımda var, hem de küçük bir yanımda değil. Saçlarından gülüşüne, çıplaklığa olan benzersiz bakış açısına kadar, o şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyor.

Eşsiz ve iyi bir bakış açısı.

Derin bir nefes alıp, Ulusal Kütüphane'nin kapılarını açarak kütüphanenin arkasına doğru ilerliyorum. Baş kütüphaneci Bayan Hill her zamanki gibi ön masada oturuyor. Yaşlı kadının yerçekimine meydan okuyan gözlükleri burnunun ucunda duruyor. Bana bir bakış atıp hafifçe başını sallıyor. Bana alışık. Kaleden uzaklaşıp dinlenmek istediğimde buraya çalışmaya gelmeyi seviyorum. Her zamanki çalışma alanım, Ulusal Kütüphane'nin beşinci katında, kimsenin uğramadığı küçük, gizli bir köşede.

Ancak bu sefer merdivenlerden yukarı çıkmıyorum, aşağı iniyorum. Arşivler bodrum katında. Dar merdivenlerden aşağı inerken adımlarımın sesi boğuk çıkıyor. Burası havasız ve eski kokuyor, hava tarih ve unutulmuş hikayelerle dolu. adresinden adresine adresinden adresine adresinden mikrofilm makinesine adresinden adresinden adresinden adresinden eski

gazeteler dosyalanmıştır. Henüz hiçbir şey dijitalleştirilmemiştir, bu nedenle herhangi bir araştırma yapmak çok yavaş ve zahmetli bir süreçtir.

Bir sandalyeye oturup derin bir nefes alıyorum. Bunun biraz zaman alacağını biliyorum. Ne aradığımı bile tam olarak bilmiyorum. Sadece daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Dahlia hakkında daha fazla. Tabitha Raventhal hakkında daha fazla. Annem hakkında daha fazla. Kalede onun hakkında konuşmak neredeyse tabu ve onun ölümü kalbimde hiç iyileşmeyen karanlık bir iz bıraktı.

Benim hatamdı, içimdeki Karanlık diyor. Bu sözler zihnimde yankılanıp duruyor, ta ki ben onları kafamdan silene kadar.

Mikrofilm okuyucuyu karıştırmaya başlıyorum, annemin ölümünün olduğu zamandan itibaren. Onun vefatıyla ilgili manşetleri okurken boğazım düğümleniyor. Onun hayatıyla ilgili tüm makale ve haberlerdeki kederi görünce gözlerim buğulanıyor.

Herkes onu severdi.

Gözlerimi silerken, çocukluğumu ve annemin vefatının ne kadar zor olduğunu düşünerek eski yaralarımın yeniden açıldığını hissediyorum. Kraliçe'nin ne kadar sevildiğini okurken, bir makaleyi birbiri ardına okur, gülümser ve gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasına izin veririm.

Gazeteleri karıştırırken manşetler değişmeye başlıyor. Tabitha cinayet suçlamalarını kamuoyuna açıklayınca manşetler keskin bir dönüş yapıyor. Koltuğumun kenarında oturmuş, manşetleri tarıyor ve tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Birkaç düzine makale okuduktan sonra, gazete haberleri ve başyazılarından net bir tablo ortaya çıkmaya başladı. Annem gizemli bir şekilde öldü ve resmi otopsi raporunda kesin ölüm nedeni hiçbir zaman açıklığa kavuşmadı. Boğazım düğümleniyor ve annemin öldüğü geceye ait anıları bastırmaya çalışıyorum.

Tabitha Raventhal, Farcliff Kralı da dahil olmak üzere kraliyet ailesinin geri kalanını cinayetle suçladı.

İkna edici kanıtları olduğunu iddia etti, ancak bu kanıtlar hiçbir zaman açıklanmadı.

Babamın kız kardeşi Malerie teyzem, Tabitha'nın iddialarını kınadı ve sürgüne gönderilmesini istedi. Tabitha Raventhal, kraliçenin anısına saygısızlık etmekle suçlandı

ve Farcliff'ten sürgün edildi.

On beş yıl boyunca hiçbir Raventhal Farcliff'e ayak basmadı. Ta ki şimdiye kadar.

Sırtım ağrımaya ve boynum tutulmaya başladığında, arkama yaslanıp başımı bir yandan diğer yana uzatırım. Zihnim etrafımda daireler çizerek dönerken nefes alırım.

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Henüz sekiz yaşındaydım. Tek hatırladığım, çok üzgün olduğum ve her şeyin kafa karıştırıcı olduğu. Bu, hiçbir zaman tam olarak atlatamadığım karanlık ve aşağı doğru bir sarmalın başlangıcıydı. Kendimi okula adadım, elbette, ama acı hala orada, her şeyin altında gömülü.

Bu acıyla kendi yöntemimle başa çıktım. Kaburgalarımındaki morluklar ve sırtımdaki yara izleri bunun kanıtı. Kimsenin kendime yaptıklarımı görmemesi için onları saklıyorum, ama orada olduklarını biliyorum. Yara izleri, keskin, zonklayan acıya başımdan dalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamama yardımcı oluyor. Rahatlamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamama yardımcı oluyorlar.

İç çekerek, Raventhal'ın suçlamalarıyla ilgili herhangi bir gerçek bulmaya çalışarak arşivlenmiş gazeteleri tekrar karıştırıyorum.

Tek öğrendiğim şey, Tabitha Raventhal'ın büyük ölçüde alay konusu olduğu ve tartışma çıkardığı için suçlandığı. *Neden* bu suçlamaları yaptığına dair hiçbir açıklama yapılmadı. Haberlerin çoğunun Kraliyet'in, yani babamın ve muhtemelen Mal Teyze'nin de etkisi altında olduğunu düşünüyorum. Kralın, ben büyürken annemin ölümüne dair tüm konuşmaları susturmak istediği göz önüne alındığında, bu haberlerin yayılmasını engellemek için ne kadar çaresiz olduğunu tahmin edebiliyorum.

Benim için sorun değildi. Ben de annemin ölümünden bahsetmek istemiyordum.

Tüm bu arşivlerde Dahlia hakkında hiçbir şey yok. Kızıyla ilgili hiçbir şey yok, Tabitha'nın çocuklarından da bahsedilmiyor. Kaşlarımı çatarak mikrofilmi birkaç yıl geriye çeviriyorum. Dahlia muhtemelen kaç yaşında? Yirmi bir? Belki yirmi iki?

Dahlia hakkında bir şey bulmak için yarım saat daha uğraşıyorum ve bulduğumda nefesim kesiliyor. Kalbim daha hızlı atarken mikrofilm makinesine eğiliyorum. Tabitha Raventhal'ın ve kucağında tuttuğu, muhtemelen Dahlia olduğunu düşündüğüm küçük bir bebeğin grenli bir fotoğrafı var.

Dahlia olduğunu tahmin ediyorum. Annemin ve üçümüzün yanında duruyor. Gözlerimi kocaman açmış kameraya bakıyorum, muhtemelen üç yaşından büyük değilim.

Nefesimi veriyorum. Neden rahatladığımı bile bilmiyorum. Belki Dahlia'nın var olduğu için? Tabitha'nın gerçekten bir kızı olduğu için? En azından Dahlia'nın ebeveynleri yalan değil diye mi?

Fotoğraf, onun vaftiz töreninden. Anlaşılan annem vaftiz annesi seçilmiş. Orada üç kadın daha var — Dahlia'nın teyzeleri. Mikrofilmin bir sonraki karesine geçiyorum ve kaşlarım kalkıyor. Anlaşılan Malerie teyze vaftiz törenine davet edilmediği için mutlu değilmiş. Onun tepkisiyle ilgili koca bir makale var.

Sandalyeye yaslanıp nefes veriyorum. Eski gazete makalelerinden bile annem Tabitha Ravenhal ile Malerie Farcliff arasındaki gerginliği hissedebiliyorum. Bu hikayelerde bu gerginlik çok belirgin, ama yine de onlardan anlamlı bir bilgi edinemiyorum.

Tek bildiğim, Tabitha ve Malerie teyzenin birbirlerini sevmedikleri, ama bu yeni bir şey değil ki? Malerie teyze her zaman çabuk sinirlenen ve huysuz biriydi.

Dahlia hakkında başka bir şey bulmak için dosyaları aramaya başlıyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum. Sanki bebekken kamu kayıtlarından silinmiş gibi.

Sonra duyduğum sesler tüylerimi diken diken ediyor.

"Buradayım canım." Bayan Hill'in sesi koridordan geliyor. Ayakkabıları sert zeminde tıklıyor, yaklaştıkça sesi giderek yükseliyor.

Başka bir boğuk ses duyulur ve ben kapıya bakarım. Kalbim hızla çarpar ve okuduğum makaleden mikrofilmi uzaklaştırırım. Notlarımı karıştırıp gömleğimin cebine tikiştiririm, kıyafetlerimi düzeltir ve kalbimin çarpmasını durdurmaya çalışırım.

Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki burada olmamalıyım ve bu şeyleri okumamalıyım...

...ama neden? Ben Farcliff Kralı'nın oğluyum ve burada olma hakkına sahip biri varsa, o da benim.

Bayan Hill'in sesi artık çok yakın ve kapının açılması sadece birkaç saniye meselesi. Sandalyemden atlayıp ceketimi kapıyorum,

çıkarken yeni gelenlerin yanından geçmeye hazır.

Kapı açılıyor ve Bayan Hill, Dahlia Raventhal'dan başkası olmayan biriyle birlikte içeri giriyor.

"Oh! Majesteleri! Her zamanki gibi beşinci katta olacağınızı sanmıştım. Bilseydim..."

"Önemli değil, Bayan Hill." Dahlia'ya başımı sallıyorum. "Bayan Raventhal."

O reverans yapar ve dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılır. Onun kendi evinde olduğu gibi çıplak, rahat ve utanmadan kendisi gibi davranmasını görmek, tam tersi bir durumdur.

Bayan Hill birkaç kelime daha mırıldanır, ben de başımı sallayarak onu gönderirim. Dahlia ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır, dudağını ısıtır ve mikrofilm okuyucusuna bakar.

Onun konuşmasını bekliyorum, ama hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda boğazımı temizliyorum. "Burada ne yapıyorsun? Arşivlerde mikrobiyolojiyle ilgili pek bir şey olduğunu sanıyorum."

Dahlia'nın yanakları pembeye döner ve gözlerini bana diker. Derin bir nefes alır, lavanta rengi saçlarını kulağının arkasına atar.

"Annemi ve Kraliçe'yi araştırmaya gelmiştim.

Sen burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarım gülümser ve hafifçe kıkırdarım. "Aslında ben de aynı şeyi. Senin hakkında bilgi topluyorum."

"İlginç bir şey var mı?" Dahlia çantasını yere atar ve ceketini çıkarıp bir sandalyeye fırlatır. Göğsümden düşük bir homurtu yükselir ve tek istediğim onun kıyafetlerini yırtıp onu hemen burada, şu anda almaktır.

Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor, dilim onu tatmak için can atıyor, ama ben sadece yutkunup başımı sallıyorum. "Doğumun ve vaftizin dışında, Farcliff arşivlerinde seninle ilgili hiçbir şey yok."

Dahlia gülümser. "Tam da sevdiğim gibi. Ben gizemli bir kadını." Yanıma yaklaşır, mikrofilm okuyucusuna eğilirken kolu benimkine değir. Utangaç bir gülümseme dudaklarında belirirken bana bakar. "Burada olmamın sakıncası yok, değil mi?"

Kafamı sallarım. "Hiç de değil." Şaşırtıcı bir şekilde, bu doğru.

Dahlia bana gülümser ve göğsümden bir şimşek geçer. İki gün öncesine kadar bu kızın varlığından bile haberdar değildim. Şimdi ise her yerde...

...ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok.

BEŞ DAHLIA

KENDİME NOT: Damon Farcliff ile kapalı alanlardan uzak dur.

Onun varlığı baş döndürücü. Vücudu iri ve geniş, içimdeki ilkel tarafı uyandırıyor. Bulunduğumuz odayı dolduruyor, aurası bana baskı yapıyor ve dünyadaki tüm oksijenin ciğerlerimi doldurmaya yetmeyeceğini hissettiriyor.

Günlerdir seks yapmadım ve bunu hissetmeye başlıyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geldi. O benim kapımdan içeri girdiğinden beri, başka hiçbir erkek bana yetmiyor. Genelde tek gecelik ilişkilerden hoşlanırım. Onların geçici doğasını, geçici olduklarını sessizce kabul etmeyi seviyorum.

Ama bu hafta? Tek gecelik ilişki düşüncesi beni sıkıyor.

Damon ise sıkıcı değil. Onun yanında hissettiğim şey sıkıcılığın tam tersi. Elektrikli ve bağımlılık yapıcı.

Önümdeki mikrofilmdeki başlıklara odaklanmaya çalışıyorum, ama zihnim sürekli onun koluna ve kolunun benimkine değmesine kayıyor. Onun baharatlı, taze kokusuna. Sesinin tınısına, karnımın derinliklerinde bir şeyi arzuyla titretmesine neden olan o düşük tınısına.

Bunun olmaması gerekiyor. Ben sadece Elle'ye bir iyilik yapıyorum. Sadece bir akşam yemeği, sonra normal hayatıma döneceğim. Prens Damon hakkında bilgi toplamam ya da annesi ile benim annem arasında tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalışmamam gerekiyor.

Kaleye gitmek yeterince kötü. Annem öğrenirse çok kızar. Farcliff Üniversitesi'ne gideceğimi ona söylemek yeterince zordu. Bana kaleden uzak durmam için söz verdirdi.

Elle'yi benim yerime göndererek Prens'in Balosunu başarıyla atlattım, ama en iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmadan bu akşam yemeğinden kaçınamam.

Mesele şu ki, bu akşam yemeğinden kaçmak istemiyorum. Theresa teyze haklı, hayatta kendi yolumu bulmam ve neler olduğunu kendim anlamam gerekiyor. Muhtemelen var olmayan bir lanetin gölgesinde yaşayamam.

Lanet! Ne aptalca! Neden tüm varlığımın lanetli olduğuna inanmama izin verdim, bilmiyorum. Belki de bir şeyler ters gittiğinde kolay bir bahane olduğu içindir.

Belki de Theresa haklıdır, ben sadece sakarım.

"Annemin ölümü hakkında ne biliyorsun?" Damon soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Ona bir bakış attım ve derin bir nefes aldım. "Fazla bir şey değil. Annemin bunu şüpheli bulduğunu biliyorum. Bunun onu uzun süre rahatsız ettiğini ve olanlardan hiçbir zaman tam olarak kurtulamadığını biliyorum. Görünüşe göre, kaledeki gerginlik nedeniyle beni bebekken göndermiş."

"Bu olay olduğunda herkes şok olmuştu."

İç çekerim. "Evet. *Ölüm eski bir şakadır, ama herkes için yeni bir şeydir.*"

"Dostoyevski mi?" Prens Damon kaşlarını kaldırır.

"Ivan Turgenev."

"Onu duymadım," diyor Prens gülümseyerek.

"Biraz daha benimle kalırsan öğrenirsin." Onu dürterek güldüm.

Başını eğiyor. "Annen şimdi nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Her şeyden korkuyor. Çok sık hastalanıyor. Bilmiyorum," üzgün bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Ben bir bilim insanı olmalıyım ve mikrobiyoloji okuyorum, ama bazen bunun ötesinde bir şey olduğunu düşünüyorum. Sanki ruhu hasta falan gibi."

"Tıp kesin bir bilim değildir. Profesörlerim hep böyle derler."

Başımı sallayıp mikrofilme dönüyorum. "Sanırım öyle."

Damon homurdanarak arşivleri karıştırıp bana bir makale gösterir. "Bunu buldum. Annenin kovulduğunu yazıyor, ama senin hakkında vaftizinden başka bir şey yok. Ondan sonra ortadan kayboluyorsun."

"Yani, Farcliff'e gelince, ben ortadan kayboldum. Bebekken buradan götürüldüm. Daha önce de söylediğim gibi, Rockies'deki teyzelerimin yanına gönderildim. Annem bunun benim güvenliğim için olduğunu söylerdi, ama ben bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadım."

"Bu yüzden buradasın ve her türlü tehlikeli soruyu soruyorsun," diyor gülümseyerek.

"Bu yüzden buradayım," diye tekrarlıyorum. "Bu soruların ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Şey, herhangi bir keşif yaptığımı söyleyemem," diyor Damon, bir sandalyeye çökerek gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Kendi geçmişim hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini hissediyorum."

"Bana mı anlatıyorsun," diye homurdanıyorum. "Bu tam anlamıyla benim hayatımın hikayesi. On altıncı yaş günümde Raventhal olduğumu bile bilmiyordum."

"Öyle mi?"

"Evet." Masaya yaslanıyorum ve Prens Damon'un gözleri beni delip geçiyor. Bakışları vücudumu tararken, lezzetli bir sıcaklık dalgası beni sarıyor. Yüzüm kızarıyor.

Çoğunlukla onun bakışlarından kaçınmak için tekrar arşivlere döndüm.

"Muhtemelen kamuya açık kayıtlarda yer alacak türden bir şey değildir. Bilirsin, kraliyet skandalları, entrikalar ve kraliçenin en yakın arkadaşının sürgüne gönderilmesi gibi. Kralın kendi kız kardeşinin ortalığı karıştırmamasından bahsetmiyorum bile... Bu arada, bunu sadece iki gün önce öğrendim."

Prens Damon elimi tutar. Bu dokunuş beni şaşırtır ve ona dönüp bakmamı sağlar. Beni kendine çekmek için elini uzatınca, ona izin veririm. O otururken ben ayakta olsam da, neredeyse aynı boydayız. Eli uyluklarıma kayar, bacakları beni iki yandan sıkıştırır.

Sözler dudaklarımda kalır. Bakışları beni olduğum yere çiviler ve bana verdiği hissi içime çekerim.

Prensin kokusu başımı döndürüyor. Bakışları beni ısıtıyor ve düşüncelerim karmakarışık hale geliyor. Buraya cevaplar için geldim, ama tek elde ettiğim daha fazla soru oldu - ve bundan nefret etmiyorum. Bana bu şekilde baktığında, vücudumda sadece gözlerini görmekten daha fazlasını istiyorum.

Parmaklarını yanağıma kaldırıyor. Elini yanağıma koyarken, hafifçe nefes veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Çok güzelsin, Dahlia Raventhal."

"Seninle konuşmamam gerekiyor." "Kim diyor bunu?"

"Bütün ailem."

"Onlar burada değiller, değil mi?"

Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye çekilir ve gözlerimi tekrar açarım. Dudakları dolgun, pembe ve öpülesi. Ellerimi omuzlarına kaldırıp yakasının kenarıyla oynarım.

"Bilgin olsun," diyor boğuk bir sesle, "ben de seninle konuşmamam gerekiyor."

"Kim söyledi?"

"Bütün ailem," diye gülümseyerek cevaplar.

"Peki, sen neden konuşuyorsun?"

"Çünkü istiyorum." Eli enseme dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Kendimi omuzlarına yaslayıp alnımı alnına dayıyorum.

Aklımdaki her şey bana geri çekilmemi, bu akşam yemeğini iptal etmemi, koşmamı, koşmamı, koşmamı söylüyor. Farcliff ailesinden korkarak büyüdüm, onlardan birini öpmemem gerekiyor.

Prens Damon başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde, içimden bir enerji dalgası geçti. Ellerim gömleğinin kumaşına dolandı ve kendimi ona yaslanmış buldum. Kalbim çarpıyordu. Damarlarımda kanım kalın ve sıcak akıyordu.

Prens Damon diğer elini bacağıma kaydırıyor ve kalçamı avuçluyor. Taytım o kadar ince ki, sanki çıplak tenime dokunuyormuş gibi hissediyorum.

Ya da belki de, dokunmasını dilerdim.

Beni kendine doğru çeker, bacaklarını benim bacaklarıma sıkıca sarar ve sonunda

sonunda beni öper.

Dudakları ateş ve bal gibi tadı var — günah ve tatlılık gibi ve şimdiye kadar istediğim her şey gibi. O beni kucağına çekerken, kollarımı boynuna dolayarak ona bırakıyorum kendimi. Yüzümü avuçlayarak öpücüğü derinleştiriyor ve ben eriyorum.

Yanıyorum.

İhtiyacım var.

İçimde bir sıcaklık patlar. Kalbim göğüs kafesime çarpar ve o dilini dudaklarımın arasında gezdirirken ben onun ağzına inerim. Titriyorum, onun dokunuşu beni ateşe verirken boynuna sarılıyorum.

Prensın elleri gömleğimin altına kayıyor ve dokunuşu beni işaretliyor. Günlerce bunu hissedeceğimi biliyorum.

Yanlış ama aynı zamanda çok doğru geliyor. Ulusal Kütüphane Arşivleri'nin bodrumunda, tüm arzomla Prens Damon'u öpüyorum. Kafamdaki ses bana durmamı söylüyor ama giderek sessizleşiyor, ta ki kulaklarımda kanımın atışını duyana kadar.

Prens Damon homurdanır. Göğsünün derinliklerinden gelen güçlü, gürleyen bir ses. Beni kendine doğru çeker. Eli omurgamdan aşağı doğru kayar ve ben ona eririm, ağzı beni tekrar tekrar ele geçirir ve ben ona izin veririm.

Hayır, ona izin vermiyorum. Ona yalvarıyorum. Ellerimi saçlarına doluyorum, sırtımı ona doğru eğiyorum ve vücudumun çığlık *atmasına izin* veriyorum.

Bunu istiyorum. İnkâr edemem. Prens kapımdan içeri girdiğinden beri bunu istiyorum. Ellerinin tenimde, dudaklarının dudaklarımda olmasını istiyorum.

Ve hala daha fazlasını istiyorum.

Parmaklarını saçlarıma dolayan Prens Damon, başımı geriye doğru eğip boynumda ateşli öpücükler bırakıyor. Dudaklarını köprücük kemiğime değdirerek, vücudumda zevk dolu titremeler yaratıyor.

Göğsümün ortasını, göğüslerimin arasını öper ve sonra tekrar yukarı doğru çıkar. Gözlerimi kapatıp onun dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkararak iç geçiririm.

Burada yalnızız, çok yalnızız. Buraya kimse gelmez ve zihnimdeki tereddütler buharlaşır.

Onu istiyorum. Çok istiyorum.

Bacağımı kaldırıp Prens Damon'un üzerine oturuyorum, sırtımı kavisliyorum ve kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Elleri aşağı kayarak kalçalarımı kavrarken, göğsünden bir başka homurtu yükseliyor.

Bunu seviyorum—*bizi*. Bu ilişkinin saflığını ve yakınlığını seviyorum. Beni damgalayan onun güçlü, sahiplenici ellerinin hissini seviyorum.

Cildinin tadı, kokusu.

Şüpheler canı cehenneme. Aile geçmişi mi? Ne geçmişi? Şimdiki zaman bu kadar güzelken kim geçmişi umursar ki?

Dudaklarımdan bir inilti kaçır ve Prensi daha sert öperim — sonra telefonum çalar ve donakalıyorum.

ALT DAMON

Dahlia uzaklaştığında "ÇALMASINA İZİN VER" diyorum. Dudakları öpücüğümüzden dolayı şişmiş ve parlıyor, ve yine beni çağırıyorlar. Onu öpmeyi hiç bırakmak istemiyorum.

"Yapamam. Babam arıyor." Kucağımdan kayıyor. "Onun için özel bir zil sesi ayarladım. Beni aramadan önce, müsait olup olmadığımı öğrenmek için mutlaka mesaj atar."

"Bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Dahlia dudaklarını sıkıştırır ve çantasını karıştırmak için eğilir. Taytı kıcını sarar ve hafifçe şeffaflaşır. Tanga giyiyor.

Boğazımı temizlerim ve belimden sıkışan pantolonumu düzeltirim.

Dahlia telefonuna cevap verdi. Birkaç adım uzaklaştı ve ben de ona biraz mahremiyet sağlamak için dikkatimi mikrofiş okuyucuya çevirdim. Ancak bu dar bodrumda mahremiyet diye bir şey yoktu.

"Merhaba baba," diyor Dahlia, bana bir bakış atıp arkasını dönüyor. "Ne haber?" Elini saçlarına geçirip düzeltmeye çalışıyor.

Eski arşivleri karıştırıyorum, ama bir şey bulamıyorum. "*Ne yapmış?* İyi mi?"

Elini alnına koymuş, donakalmış halde duran Dahlia'ya bakıyorum. Gözleri gittikçe büyür ve yaşlarla dolar.

Kalbim hızla atıyor. Bir terslik var.

"Tamam... evet. Neden bana söylemedin?" Babası onu göremese de derin bir nefes alır ve başını sallar. "Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefonunu birkaç saniye elinde tutan Dahlia, ayaklarının yanındaki yere bakıyor. Sonra derin bir nefes alarak gözlerini bana çeviriyor. "Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

"Annem," diyor, telefonunu çantasına atıp sırt çantasını omzuna asıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dahlia bana geniş gözlerle bakar. Kafasını sallar. "Hayır. Görüşürüz."

"Akşam yemeğinden önce görüşebilir miyiz?" Bu kadar muhtaç görünmekten nefret ediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yani, annelerimize ne olduğu hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışabiliriz."

Dahlia'nın yüzü buruşur. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Belki de bu bir işarettir. Gitmeliyim."

"Neye dair bir işaret?"

Bana doğru yürür ve elini omzuma koyar, dudaklarını yanağıma sürter. Sonra tek kelime etmeden koridordan aşağıya doğru aceleyle yürür.

Gitti ve midem ekşidi.

Ulusal Kütüphane Arşivleri'nde tek başıma, pantolonumda bir şişkinlikle kalakaldım. Dudaklarının tadını hala hissedebiliyorum. Ciğerlerimdeki havayı dışarı verip, sandalyeme geri çöküyorum ve yüzümü ellerimle kapatıyorum.

O kız beni delirtiyor. Onun neyi var bilmiyorum, ama o farklı...

...ve benim için tamamen yanlış.

Geçmişlerimiz, bizim bile anlayamadığımız şekillerde iç içe geçmiş durumda. Onu istiyorum, o da beni istiyor, ama birbirimizle ilişkiye girersek, gerçekten bir geleceğimiz olur mu? Dahlia Raventhal ile bir gelecek istiyor muyum?

Kalp atışlarım tekrar yavaşladığında, mikrofiş okuyucuya bakıyorum ve içimde bir hayal kırıklığı kabarıyor.

Annemin ölümü bana hiç mantıklı gelmiyordu. O zamanlar tek bildiğim, o gece yaşananların bana yanlış geldiğiydi.

Suçlu.

Şimdi, anılarım bana oyun oynuyor. Gerçekten orada mıydım? Babam beni annemin yanına gönderdiğinde gözlerinde nefret gördüm mü? Ona gerçekten o fincan çayı götürdüm mü, yoksa sadece hayal mi ediyorum? Ben

Onun ölümünü düşündüğümde içimdeki kıvrılmayı o kadar uzun süre görmezden geldim ki, artık kendi zihnimin bile bunu hatırlayacağına güvenmiyorum.

O öldükten sonra, tüm ailemiz neredeyse dağıldı. Marie teyze birkaç ay bizimle kalmaya geldi. Beni kucakladığında soğan koktuğu için ondan nefret ettiğimi hatırlıyorum. Ondan ve babamdan kaçır, günlerce odamda kalırdım.

Kardeşlerim ve ben farklı tepkiler verdik. Charlie sinirlendi. Ben inzivaya çekildim. Gabe çok küçüktü, çoğunlukla sadece üzgün ve kafası karışık bir haldeydi. Ancak daha sonra, ergenlik çağında, şu anki vahşi çocuğu haline geldi.

Kendimi okul çalışmalarına adadığımda, bu bana yardımcı oldu. Doktor olup annemi kurtarabileceğimi hayal etmeye başladım ve kraliyet görevlerini bir kenara bırakıp bunu yapmak istediğime karar verdim. Geri dönüp annemi kurtaramam, ama belki başka birini kurtarabilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp çenemi göğsüme gömdüm. Tıp fakültesine gitme hayali... Bu, o gece anneme olanların kefareti olabilir mi?

Ona ne yaptım ben?

Derin bir nefes alarak, dikleşip ellerimi başımın üzerinde birleştiriyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Boynumda ter damlaları oluşuyor, bir damla omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Dişlerimin arasından bir nefes daha alıp, kafamdaki düşünceleri kontrol etmeye çalışıyorum.

Sekiz yaşındaydım. Bir çocuktum. Neyi suçlu olduğumu bile bilmiyorsam suçlu olamam.

Göğsümdeki sıkışma hafifliyor ve kendimi kenardan aşağıya indiriyorum.

Hayatımda hep bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişimdir, sanki annesi olan herkesin yaşadığı evrensel bir deneyimden mahrum bırakılmışım gibi. Bu hissi ortadan kaldıran tek şey acıdır.

Acı... ve Dahlia'yla birlikteyken hissettiğim duygu. Hayatın uzun, bitmek bilmeyen, korkunç bir şaka olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu hissettiren tek kişi o.

Dahlia şaka hakkında ne demişti? *Ölüm eski bir şakadır, ama herkes için yeni gelir.*

Şu anda şaka gibi gelmiyor.

Annemin ölümü halının altına süpürüldü. Şimdi, tek başıma buradayım, on beş yıl önce gerçekten ne olduğunu anlamak için eski gazete kupürlerini inceliyorum. Sekiz yaşındaki halimin anılarını çözmeye çalışıyorum, bunların hepsinin bir rüya olup olmadığını merak ediyorum. Bu ne kadar mantıklı olabilir ki?

Kanım daha hızlı pompalanıyor ve mikrofiş okuyucunun üzerine elimi vuruyorum. Sessiz, havasız odada bir çığlık atıyorum ve elimi tekrar vuruyorum.

Derin nefesler alarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bu duyguyu biliyorum. Uçurumun kenarındayım ve karanlık kazanırsa, dibe kadar uzun ve zorlu bir düşüş olacak. Bu sarmal devam ederse, bir çıkışa ihtiyacım olacak. İçimde biriken baskıyı hafifletmek için parlak, keskin bir ıstıraba ihtiyacım olacak.

Elimin tabanını başımın yan tarafına vuruyorum, şakaklarımdan yayılan acı ile iniliyorum. Bir, iki, üç kez kendime vuruyorum. Düşüncelerim duruyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

Acı her zaman beni tekrar yoluma sokmaya yardımcı olmuştur. Kendime zarar vermekten zevk aldığımdan değil, ama acı zihnimi tekrar düzene sokar. Ne zaman ihtiyacım olsa, acı en güvenilir arkadaşımdır. Derin bir nefes daha alarak, tekrar net düşünebiliyorum.

Çevremdeki eşyaları gözden geçiriyorum: arşivler, kitaplar, mikrofilm, yerde duran ceketim. Sakinleşmeye başlıyorum.

Anneme ne olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Ve bunu yaptığımda, Dahlia'nın kaleye gelmek konusunda neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlayacağım. Ailelerimiz arasında ne olduğunu ve bu husumetin nereden kaynaklandığını öğreneceğim.

Kendimi suçlamam gerekip gerekmediğini anlayacağım ve Dahlia'dan uzak durmam gerekip gerekmediğini öğreneceğim.

Kendi kendime homurdanarak başımı sallayıp tavana bakıyorum.

Kimi kandırıyorum? Ne olursa olsun onu takip edeceğim. Bacaklarının arasındaki rengarenk çalılar gördüğüm anda, içine dalmak istediğimi anladım. Onu dünyanın sonuna kadar takip edeceğim. Ailelerimiz arasında ne olduğunu ortaya çıkaracağım ve bunu yaparken Dahlia'yı da benim yapacağım.

O kız henüz bilmiyor, ama içimde bir şeyi uyandırdı ve bu his bir daha kaybolmayacak. Ona nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var. Onu görmek ciğerlerime nefes gibi geliyor. Onu tatmak ihtiyacım olan tek besin.

Dahlia Raventhal'ın soyadı yanlış olabilir, ama umurumda değil, çünkü istediğim kişi o.

YEDİ DAHLIA

Bavulum yarıya kadar dolmuşken babam tekrar aradı. Terliydim, endişeliydim ve zihnim çok hızlı çalışıyordu. Prens Damon'la öpüşmeyi kafamda sindirebiliyordum bile.

"Valizini topluyorsun, değil mi?" diye azarlıyor babam.

"Orada olmam lazım baba. Annem hastanedeyse, gitmem gidilmem gerekiyor."

Kısa bir merdivenden düşerek kalçasını kırdı— muhtemelen tam da ben Prens Damon ile öpüşürken. Bu bir lanet, biliyorum. Ne zaman iyi bir şey olacağını düşünsem, hayatım paramparça olmaya başlıyor.

"Yapman gereken şey, ara sınavlarında iyi notlar almak," diyor babam. "Okula odaklanmalısın, annen için endişelenmemelisin. Ameliyat olması gerekmiyor, durumu iyi."

"Beni daha önce aramalıydın." "Seni endişelendirmek istemedim."

"Tek yaptığın, orada olmadığım için kendimi daha kötü hissetmemi sağlamak oldu. Ne oldu?"

"Teyzen seni ziyaret ettikten sonra aradı." Babam derin bir nefes aldı. "O... Annenize, seni kaleye gitmeye teşvik ettiğini söyledi. Annenin bu konuda ne hissettiğini biliyorsun..."

"Yani annem Farcliff'te olduğum için yine çıldırdı mı?"

"Dahlia, beni dinle." Babam derin bir nefes alır ve burnunun köprüsünü sıktığını hayal edebiliyorum. "Annen Farcliff'e dönmeni istemedi, ama ben senin için en iyisi bu olduğunu düşündüğüm için onu ikna ettim. Bu dünyada kendi yolunu çizmelisin ve geçmişin seni engellemesine izin vermeyi bırakmalısın."

"Ne geçmiş, baba? Tek bildiğim, yıllar önce buradan gönderildiğim ve teyzelerimle birlikte on beş yıl ormanda geçirdiğim!"

Annem Farcliff'teyken ona ne olduğunu bile bilmiyorum. Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Babam içini çekti. "Öncelikle, diline dikkat et, Dahlia. İkincisi... dinle, ziyarete geldiğinde sana her şeyi anlatacağım. O zamana kadar okulda başarılı olmalısın ve annen için endişelenmemelisin."

"Baba..."

"Dahlia, ben ciddiylim."

Son bir gömleği valizime atıp yere çöküyorum. "Annem ve Kraliçe hakkında her şeyi anlatacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Her şeyi mi?"

"Evet, Dahlia, her şeyi. Şimdi valizini boşalt. Bu akşam hastaneden seni arayacağım, annenle konuşabilirsin. Sadece... Kraliyet ailesinden bahsetme."

Dudaklarımı ısııyorum. Annem, teyzemin beni kaleye gitmeye teşvik edeceği düşüncesiyle yanlışıyla kalçasını kırdı. Ya özel bir akşam yemeğine gittiğimi öğrenirse?

Ya lanet olası Damon prensini öptüğümü öğrenirse?

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, sonra konuşuruz. Seni seviyorum baba." "Ben de seni seviyorum evlat."

Telefonu kapatıp yatağıma uzanıyorum. Oda arkadaşım Elle kafasını içeri sokuyor. Kaşlarını kaldırıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" "Hayır."

"Sadece eğlence için mi valizini hazırlıyorsun?" "Hazırlıklı olmayı severim."

Elle sırıttıyor. "Seni tuhaf insan."

"Tuhaf insanlar en iyi insanlardır."

Güler ve başını yana eğirir. "Prens Damon dün sana oldukça ilgi göstermiş gibiydi."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye cevap veriyorum, gözlerimi kaçırarak. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yataktan tekrar kalkıyorum ve valizime dönüyorum. "Bence oldukça rahattı."

"Sanki ıssız bir adada mahsur kalmış ve on yıldır gördüğü ilk kadın sensin gibi seni rahatça süzdü. Eğer

bunu kastettiysen, evet, oldukça rahat davrandığını söyleyebilirim."

"Öyle değil," diye cevap verdim, elimi sallayarak. "Bunu sadece senin için yapıyorum."

"Bunu takdir ediyorum, Dahlia. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar."

"Prens Charlie ile aranız nasıl?"

Elle yatağa oturur ve valizimi boşaltmamı izler. Kollarını başının arkasında kavuşturur, tavana bakar ve iç çeker.

"O kadar mı kötü?" diye sııttım.

"Hayır, çok *iyi*. Mükemmel. Yani, fazla mükemmel. Ne yapıyorum ben, Dahlia? Derslerime ve kürek takımına odaklanmam gerek. Mahkum bir ilişkiye değil."

"Sürekli bunu söylüyorsun," diye gülümsüyorum. "Kaderin yazdığı bir ilişki olduğunu düşünsen de, düşünmesen de, her halükarda haklı çıkacaksın."

Elle başını sallar ve düşüncelerim Prens Damon'a geri döner. Belki de kendi tavsiyemi dinlemeliyim. Onunla aynı odada olduğum her seferinde, ciğerlerimdeki havayı emiyor. Beni kızartıyor, gülmemi sağlıyor ve tüm vücudumu yakıyor.

Ama... bu gerçek olamaz. Ben bir Raventhal'ım. Ailem sürgüne gönderildi. Prens Damon ile nasıl bir geleceğim olabilir ki?

Ben Elle gibiyim, tamamen, tamamen mahkumum.

Elle konuşuyor, ama ben tek kelimesini bile duymuyorum. Son giysilerimi şifonyere geri koyuyorum ve kendimi toplamak için bir dakika duruyorum.

Ben cinsel açıdan özgür, açık ve dürüst bir genç kadınıım. Ne istersem onu yaparım. Öyleyse neden Prens Damon ile küçük bir öpücük beni onunla bir gelecek hayal etmeye itti? Neredeyse bebek isimlerini bile seçtim.

Bu ben değilim.

"Ne düşünüyorsun?" Elle, başını yumruğuna dayayarak sorar.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Üzgünüm, son kısmı kaçırdım. Ne dedin?"

"Aklının başka yerde olduğunu biliyordum. Ne düşünüyorsun?"

"Önemli değil," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Önemli değil. Prens Damon ile olanlar ve bu akşam yemeğinde olacaklar, hiçbir önemi yok. Hiçbir yere varamayacak.

Yeterince kötü ki Farcliff'e geri döndüm, annem bu düşünceyi kabullenemiyor.

Prens Damon'la ilgili herhangi bir şeye bulaşmadan önce, hatta bunu düşünmeden önce, onun annesi ile benim annem arasında ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.

"Bu akşam yemeğine ne giymeliyim?"

Elle alaycı bir şekilde, "Bana sorma. Burada moda uzmanı sensin. Ben spor sütyenleri ve eşofmanlarla yaşıyorum" der. Bana gülümser ve ben de gülerim.

Haklı. Elle atletik, pratik bir insan; moda onun aklının ucundan bile geçmez. Geçen ay Prens'in Balosu için ona zorla elbise giydirdim.

"Biraz daha mütevazı bir şey düşünüyordum," diyorum, dolabımı açarak.

"Senin hiç mütevazı bir şeyin var mı? Seni hep gökkuşağı gibi giyinirken gördüm."

Omzumun üzerinden ona bir bakış atıp dudaklarımı büzüyorum. "Gardırobumun çok çeşitlidir, bilgin olsun."

"Öyle mi? Beni kandırdın." Elle gülüyor.

Bugünden önce, öpüşmeden önce zihnimde her şeyin nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Omuzlarımı gevşetmeye, kaledeki bu akşam yemeği partisi hakkında endişelenmemeye, kraliyet ailesinin kim olduğunu veya anneme ne yaptıklarını düşünmemeye çalışıyorum...

...ya da kraliçeye.

Ama yapamıyorum.

Başım dönene kadar sorular kafamın içinde uçuşuyor. Elle bir şeylerin ters gittiğini fark ederse de, hiçbir şey söylemiyor. Muhtemelen Prens Charlie ile yaşadığı fırtınalı aşk ilişkisiyle meşgul.

En azından onun bahsedilecek bir aşkı var. Ben ise Farcliff uğruna Prens Damon'u sadece bir kez öptüm. Zorla gülümserim ve Elle'yi oturma odasına geri sürüklerim. Orada kendimizi yemekle doldurur ve beyinlerimiz lapa haline gelene kadar kötü televizyon programları izleriz.

O yatmaya gittiğinde, ben kanepeye uzanıp gecenin sessizliğini dinliyorum. Prens Damon'a karşı hissettiğim bu duygu her neyse, yanlış olduğuna karar veriyorum. Aramızda bir kıvılcım olsa bile, bunu sürdüremeyeceğim.

Annelerimize ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenene kadar. Farcliff'te benim ve ailem için güvenli olduğunu öğrenene kadar. Bu aptal laneti üzerinden atana kadar ve onu görerek annemi hastaneye yatırmayacağımı bilene kadar.

Ama gözlerimi kapattığımda, Prens'in yüzünü görüyorum. Dudaklarının benim dudaklarımın üzerinde fısıldadığını hissediyorum ve dokunduğu yerlerde cildim yanıyor.

Uzun bir nefes veriyorum. Onu asla elde edemeyeceğimi zaten biliyorum.

SEKİZ DAMON

Dahlia'yı bir sonraki gördüğümde, onu alan kraliyet arabasından iniyor ve geniş saray merdivenlerini hafif adımlarla çıkıyordu.

İnanılmaz görünüyor. Dahlia'nın çılgın ve renkli bir şey giyeceğini düşünmüştüm, ama onun yerine vücudunun hatlarını ortaya çıkaran siyah bir elbise giyiyor. Yakası yüksek kesimli, ama ben sadece üzerinde hiçbir şey yokken nasıl göründüğünü hayal ediyorum. Onu gördüğüm anda o elbiseyi üzerinden yırtıp atmak için can atıyorum.

Onu daha önce de seksi buluyordum, ama hiç bu kadar seksi olduğunu bilmiyordum. O bir tanrıça. Bu gece ona ilgi duyuyormuş gibi davranmak hiç sorun olmayacak.

"Hazır mısın?" Charlie bana bakıyor. Gözleri kararmış, endişeli olduğunu biliyorum. Babamız Dahlia ile birlikte olduğumuza inanmazsa, Charlie başı belaya girecek.

Ama şu anda, Dahlia bana parlak bir gülümsemeyle bakarken, Charlie için hiç endişelenmiyorum. Ona kolumu uzatıyorum ve o da elini kolumun kıvrımına sokuyor ve ondan başka hiçbir şey yok.

"Dahlia." Başımı sallayarak onu biraz daha yaklaştırıyorum.

Yanakları pembeye dönüyor ve kalbim hızla atıyor. Omurgamdan keskin bir akım geçiyor ve elimi beline doğru kaydırma isteğine direniyorum.

Onu babamın beklediği resmi oturma odasına götürdüm. Dahlia her şeyi doğru yapıyor. Gerektiğinde reverans yapıyor, babama gerektiği gibi hitap ediyor ve benimle olan sözde ilişkisi hakkında konuşurken hiç tereddüt etmiyor.

Ben sadece burada oturup onu istiyorum.

Akşam yemeği başlamadan önce, babamın bizim gerçekten birlikte olduğumuza inandığını biliyorum. Ben Dahlia'ya bakarken, onun da bana baktığını fark ediyorum. Rol yapmaya bile çalışmıyorum, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Babam kaşlarını kaldırıyor ve yavaşça nefes vererek sandalyesine yaslanıyor. Gözleri tekrar Dahlia'ya dönüyor.

"Kimya okuyorsun, değil mi?" diye soruyor Kral.

"Mikrobiyoloji," diye cevaplar. Dahlia'nın elleri kucağında katlanmış ve sırtı bir çubuk gibi düzdür. Görünüşe göre, Colorado'daki teyzeleri ona ormanda yaşarken resmi görgü kuralları eğitimi vermiş. Onun sadece teyzeleri ve orman hayvanlarıyla birlikte büyüdüğünü asla tahmin edemezdim. Onun böyle bir sarayda yetiştirildiğini tahmin ederdim.

Onun yanına oturuyorum ve o, sanki aramızda manyetik bir çekim varmış gibi, bana hafifçe yaslanıyor. Onun yanımda olması bana doğru geliyor. Parmaklarım, o elbiseyi vücudundan çıkarmak ve ellerimi her yerine gezdirmek için kaşınıyor. Dilimi bacaklarının arasına sürmek düşüncesi, sikimi zonklatıyor.

Onun da aynı şekilde hissettiğinden emin değilim. Doğru şeyleri söyleyip yapmaktan başka, Dahlia arşivlerde olanların tekrarlanması istediğine dair bana hiçbir işaret vermiyor. Mesafeli davranıyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Konuşma Dahlia'dan uzaklaşıp güncel olaylara yönelince, Charlie'nin rahat bir nefes aldığını görüyorum. Bunu gerçekten başarabiliriz. Babam Dahlia ve benim birlikte olduğumuza inanırsa, Charlie kendi sorunlarını çözme şansı bulur.

Zor kısmı, babamı rahatlatmak, geride kaldı. Şimdi tek yapmamız gereken on iki servislik akşam yemeğini atlatmak. Babam birkaç kadeh şarap daha içerse, her şey yolunda gidecektir.

Dahlia ve benim birlikte olduğumuzu düşünecek. Hatta onu kaleye davet etmek isteyebilir, bu da onu tekrar görebileceğim anlamına gelir.

Bu oyun ne kadar sürecektir kim bilir? Charlie ve Elle'in bizden daha kaç kez rol yapmamızı isteyecekleri belli değil.

Umarım, benim istediğim gibi, birçok kez.

Kanepeye yaslanıp gözlerimi tekrar Dahlia'ya çeviriyorum. Parmakları şarap kadehini kavırıyor, dudakları kadehin kenarına zar zor değiyor. Yumuşak pembe bir ruj sürmüş, keşke dudaklarını tekrar tadabilsem. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve geçmişle ilgili tüm endişelerim

—annem, Dahlia'nın annesi, tüm o tartışmalar—aklımdan uçup gitmeye başlıyor.

Yıllar sonra ilk kez, huzur içinde olduğumu hissetmeye başladım.

Her şey geçmişte kaldı ve belki birlikte kendi geleceğimizi inşa edebiliriz. Entrikalar ve kraliyet komploları kimin umurunda? On beş yıl önce olan bir şey kimin umurunda? Peki ya şu an ve burada olanlar? Aramızdaki bu... her neyse, o şey ne olacak? Dahlia ve benim birbirimizi istememiz ne olacak?

Bu, aptalca bir aile kavgasından daha önemli değil mi?

Ama sonra, oturma odasının kapısı açılır ve odadaki herkesin kaşları birdenbire kalkar. Teyzem Marie, uzun siyah kadife bir elbise giymiş olarak içeri girer. Cildi ölümcül derecede solgundur ve hepimizi tek tek süzer.

"Mal," der Kral, koltuğundan kalkarken. "Ne sürpriz! Seni yazın gelene kadar beklemiyorduk."

Gözleri odanın içinde dolaşır ve Dahlia'da durur. Omurgamdan bir ürperti geçer ve Dahlia da titrer. Elini omuzlarına koyarım.

"Bu ne? Akşam yemeği partisi mi?" Mal'ın gözleri babama kayar. "Davet edilmediğim için kırıldım."

Charlie ve ben birbirimize bakiştık — işte Mal teyze böyle biridir. Hiçbir etkinliğe katılmaz, ama davet edilmediğinde üzölür. Hep böyle olmuştur.

"Şehre geldiğini bilmiyordum," diye cevaplar Kral, elini sallayarak. Kız kardeşinin yanaklarından öpmek için yanına yürür.

Gözleri Dahlia'ya sabitlenir. "Burada kim var?"

"Mal teyze, bu Dahlia," diyorum boğazımı temizledikten sonra. "Sanırım ikiniz uzun zaman önce tanışmıştınız, yaklaşık yirmi yıl önce. O, Tabitha Raventhal'ın kızı."

Mal'ın dudakları bir gülümsemeye bükölür, ama hoş bir gülümseme değildir. Zaten Mal teyzemi "hoş" olarak tanımlamam. Dudakları acımasız bir sırıtışa bükölür ve gözleri kötölükle parlar.

"Tabii ki," diyor. "Vaftizini hatırlıyorum."

Aklım arşivdeki gazete kupürlerine gider. O vaftiz töreninden de rahatsız olmuştı, en azından hikayenin bu kısmının doğru olduğunu biliyorum.

Odadaki hava ağırlaşır, ta ki babam ellerini çırpıp personeli çağırıncaya kadar. "Lady Farcliff için masaya bir yer daha hazırlayın." Teyzeme döner. "Mal, bize seyahatlerinden bahset. Kanada'daydın, değil mi?"

Mal, Dahlia'ya bir saniye fazla uzun süre baktıktan sonra başını salladı. "Evet, kayak gezisinde. Çok güzel."

Charlie'ye bakarak bu durum hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Neden bu kadar erken dönmüş olabilir? Bu, bu gece olacakları nasıl etkiler? Charlie sadece omuz silkiyor. Yüzü on dakika öncesine göre biraz daha gergin görünüyor, ama endişeli değil. Babam şaşırmış görünüyor, ama üzülmüş değil.

Hafifçe rahatsız olan tek kişi benim, çoğunlukla Mal teyzenin Dahlia'ya bakışından ve arşivlerde okuduklarımdan dolayı. Ama bunu önemsemiyorum. Sonuçta Farcliff'te bir Raventhal olması alışılmadık bir durum.

Malerie kayak gezisinden bahsederken Dahlia biraz rahatlar. Hatırlayabildiğim kadarıyla Mal teyze hayatımıza girip çıkıyor. Aylarca süren gezilere çıkar, bazen bir iki yıl ortadan kaybolur, sonra hiçbir haber vermeden Farcliff'e geri döner. Onu en son dört yıl önce, Charlie'nin yirmi birinci doğum gününde görmüştüm.

, , , , , , , , , , just...
rahatsız edici.

En azından benim için.

Gözleri bana doğru kayıyor ve ben onları okuyamadım. O, özellikle Kraliçe öldükten sonra bana her zaman büyük ilgi göstermiştir. Sanki teyzem benim için sorumlu hissediyormuş gibi, ama ben onun yanında hiç rahat hissetmedim.

Maître d bizi yemek odasına götürmek için geldiğinde, Mal başını sallar. "Ben gidiyorum, halletmem gereken işler var."

"Akşam yemeğine kalamaz mısın?" diye sorar Kral. "Şimdi de ben kırıldım."

Gülmemi saklamak için öksürürüm.

Teyzem başını sallar. Ayrılırken hepimizin iki yanağına da öpücük kondurur. Burnumu kırıştırırım. Hâlâ soğan kokuyor.

Dahlia'ya geldiğinde, ellerini Dahlia'nın omuzlarında tutar ve gözlerinin içine bakar. "Seni tekrar görmek güzeldi,

Bayan Raventhal."

"Ben de, Leydi Farcliff."

Mal sırtıyor ve omurgamdan bir titreme daha geçiyor. O gittikten sonra rahat bir nefes alıyorum. Neden bilmiyorum ama akşam yemeğine kalmadığına seviniyorum. Dahlia'ya bakışları ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. İçimdeki tüm alfa erkek içgüdülerim, aralarına girip, Dahlia'ya öyle bir bakış attığı için teyzemin kafasını koparmak için çığlık atıyor.

Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Ama Mal Teyze ayrılınca rahatlıyorum.

Yemek ilerledikçe ve şarap akıp gittikçe, Dahlia'ya olan arzum artıyor. Mal Teyze'nin görünüşünü unutuyorum. Bana ve Dahlia'ya attığı bakışları unutuyorum. Arşivleri, geçmişi ve bu akşam yemeğinin tek nedeninin Charlie'nin yeni başlayan ilişkisi olduğunu unutuyorum.

Tek düşünebildiğim yanımdaki kız. Keşke onu yatak odama götürüp, bastırması gittikçe zorlaşan vahşi, mağara adamı dürtülerime göre hareket edebilseydim. Yemeğin tadını alamıyorum, çünkü tek düşünebildiğim onun tadını almak.

Paylaştığımız öpücük içimde uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi uyandırdı. Çalışmalarına o kadar odaklanmışım ki, annemin istediği gibi bir evlat olmaya o kadar odaklanmışım ki...

...ve böyle hissetmek çok güzel. Görevden başka bir şey hissetmek.

Yanlış anlamayın, ben de partilere gidiyorum. Charlie ve Gabe ile dışarı çıkıyorum, ama benim yüzüm onlarınki gibi magazin dergilerine basılmıyor. Ben çalışkan olanım. Sessiz olanım. Sorumluluk sahibi olanım.

Doktor olma hayalini gerçekleştirmek için kraliyet ayrıcalıklarını bırakan keşiş.

Ben iyi adamım.

Şu anda iyi adam olmak istemiyorum. Aklıma gelen her türlü kötü, kirli, pis şeyi yapmak istiyorum ve bunu Dahlia ile yapmak istiyorum.

Sessiz olmak istemiyorum. Gölgelemin içine çekilmek istemiyorum. Belki de Mal'ın ortaya çıkması, Dahlia'yı daha fazla korumak istememe neden oldu.

daha koruyucu hissetmeme neden oldu. Onu sahiplenmem, onu benim yapmam ve Farcliff'teki herkesin bunu bilmesini sağlamam gerektiğini hissettim.

Kolumu sandalyesinin arkasına kaydırıyorum. Babamın kaşları, Charlie'ninki gibi yukarı kalkıyor. Dahlia farkında değil gibi görünüyor. Neredeyse içgüdüsel olarak tekrar bana yaslanıyor ve kalbim bir an duruyor.

Dahlia tam bir hanımefendi gibi davranıyor. Nasıl konuşulacağını ve on iki yemeğin her biri için hangi çatalın kullanılacağını biliyor, ama bana baktığında bir kıvılcım var. O kıvılcım, *benim senin şimdiye kadar tanıştığın hiç kimseye benzemediğimi* söylüyor.

Belki hayal görüyordumdur, belki sadece o kıvılcımın olmasını istiyordumdur. Ama o bodrum arşivinde aramızda özel bir şey olduğunu biliyorum. O öpücük... *elektrik gibiydi*.

Bu yeni bir duygu—onu almak için midemin derinliklerinden gelen bir dürtü. Kontrol edilemez bir arzu dalgası.

Dahlia Raventhal'a olan bir *ihtiyaç*.

Her birkaç saniyede bir ona bakıyorum. Kendimi tutamıyorum.

En azından babam, onunla birlikte olduğumuza ikna oldu.

Keşke Dahlia'yı da bana bir şans vermeye ikna edebilsem.

Akşam yemeğinden sonra onu ön kapıya kadar geçirdim. "Bu gece geldiğin için teşekkürler."

"Aslında çok keyif aldım." "Şaşırmış gibisin." "Öyleyim," diyor Dahlia gülerek.

Karşılıklı duruyoruz, hiçbir şey söylemiyoruz. Dahlia dilini alt dudağına sürer. Siyah bir sedanın yanında şoför onu evine götürmek için bekliyor, ama ben onu bırakmaya hazır değilim.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Dahlia başını eğdi. "Ayakkabılarım pek uygun değil." Bana göstermek için topuğunu kaldırdı.

"O zaman kalede yürüyüş yapalım."

Dahlia dudaklarını ısırarak tereddüt eder. Gözleri arkamdaki geniş çift kapıya, sonra da üstümüzdeki kulelere kayar. Bana ya da aileme güvenmediğini biliyorum. Gergin.

Ama tek yapabileceğim burada durup, benim hissettiğim şeyi onun da hissetmesini ummak.

Dahlia nefes alır ve sonunda gözlerini bana çevirir. "Boş ver. Daha önce hiç kaleye gitmedim, en azından bundan yararlanayım."

"Tabitha Raventhal'ın kızı hiç kaleye gitmedi mi diyorsun?"

"Üç eksantrik teyzemle ormanda büyüdüm, unuttun mu?"

Gülümserim ve kolumu uzatırım. Şoföre birkaç saat dinlenebileceğini belirtmek için el sallarım ve Dahlia'yı saraya doğru götürürüm. Eşiği geçerken keskin bir nefes alır ve kolumu sıkıca tutar.

"Hadi, sana Büyük Salon'u göstereyim." Gülümserim ve Dahlia bana göz kırpar. Dudaklarında bir gülümseme belirir ve yanaklarında karşı konulmaz bir kızarıklık belirir. Başını sallar ve onu kalenin derinliklerine doğru götürürüm.

DOKUZ DAHLIA

Mesafemi korumaya kararlılığım bir anda buharlaşır. Prens Damon'un üzerimde açıklayamadığım bir etkisi var. Onunla birlikte olduğumda mantıklı düşünemiyorum. Varlığımın her zerresi onun yanında olmak, onu duymak, ona dokunmak, kokusunu almak istiyor.

Onu öpmek. Onunla sevişmek.

Beni geniş, süslü bir koridora götürüyor. Her üç metreye bir, tavandan ağır avizeler sarkıyor, binlerce kristal damlıyor ve tüm saraya ruhani bir ışıltı veriyor. Duvarlarda oyma paneller ve karmaşık resimler var.

Büyük Salona vardığımızda, nefesim kesildi. Tavan o kadar yüksekti ki, zar zor görebiliyordum. Topuklarım cilalı karo zeminde yüksek sesle tıklıyordu ve Prens Damon beni odanın ortasına götürdü. Beni yavaşça döndürerek odanın büyüklüğünü kavramamı sağladı. Tekrar durduğumuzda, gözlerim odanın uzak köşesindeki bir şeye takıldı.

Taht.

Geniş koltuk ve yüksek sırtlık kırmızı kadifeyle kaplı. Sanki saf altından yapılmış gibi görünüyor.

"Bu yeri sadece resimlerde görmüştüm," diyorum nefes nefese. "Bu kadar... zengin olduğunu bilmiyordum."

"Alışırsın," diyor Damon omuz silkerek. "Bu taçın parası, benim değil. Nankörlük etmek istemem ama bazen keşke bunların hiçbirinin parçası olmasaydım diyorum. Basit şeyler, mesela kardeşlerimle kiminle çıktığımız gibi, gerçekten çok karmaşık hale geliyor."

"Para her zaman ve her yerde harcanabilir, üstelik yasak meyve en tatlısıdır." Prens'in dudaklarında bir gülümseme belirirken ona bakıyorum.

Gülümsüyorum. "Dostoyevski."

"Tahmin etmiştim," diyor. "Bu seni yasak meyve yapar mı?" Prens Damon'un elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve beni kendine çekiyor. Elleri belimin alt kısmına kayarken, devasa odanın ortasında bir yandan diğerk yana sallanıyoruz.

Onun geniş omuzlarını ve bana karşı ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. Onu nasıl bu kadar iyi bir insan olarak görebildim? Onu nasıl bu kadar katı bir insan olarak görebildim?

Prens Damon, olabileceğikadar kötü biridir. pştğmzde dudaklarında bunu hissedebildim. Bu adamda tahmin edebileceğimden çok daha fazlası var.

Parmaklarım beyaz gömleğinin üzerinden göğüs kaslarının hatlarını izliyor, yukarı kayarak prensin boynunun arkasına dolanıyor. Beni kendine çekiyor, göğüslerim onun göğüslerine değiyor.

Bütün vücudum titremeye başlıyor. Nefesim kesiliyor ve kalbim çarpıyor. Prens Damon'un elleri kalçalarımın üstüne kayıyor ve ben neredeyse istemsizce kalçalarımı ona doğru çeviriyorum.

Burada olmamam gerektiğini biliyorum. İki ailemiz arasında bir geçmiş olduğunu biliyorum ve Prens Damon ile benim gerçek bir ilişkimiz olmadığını biliyorum, bu sadece Elle ve Prens Charlie'ye yardım etmek için.

Ama şu anda, taht odasının sessizliğinde, Prens'in kolları beni sarmışken ve nabzım damarlarımdan gm gm atarken, bu gerçek gibi geliyor. Çok, çok gerçek.

"Majesteleri..."

"Bana Damon dersin lütfen? Akşam yemeğinde bana Prens Damon ve Majesteleri diyordun. Kız arkadaşımın yapacağı bir şey değil bu."

"Ben senin kız arkadaşın mıyım?" Gülümsüyorum. "Sadece rol yapıyoruz sanıyordum."

"Eh, o zaman sonuna kadar rol yapalım, değil mi?" Sesi düşük bir hırıltı gibidir. Gözleri kararır. Prens'in elleri beni kendine doğru çeker, ta ki vücudum onun vücuduna yapışana kadar.

Ve... hoşuma gidiyor.

Tam da olmak istediğim yerdeyim. Olmamam gerekse bile, ailesi tehlikeli olsa bile. Annem nerede olduğumu bilse çılgına dönse bile.

Lanetli olsam bile.

Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil.

Prens Damon eğilip dudaklarını benimkilere bastırıyor. Nazik, yumuşak ve yavaş. Dudaklarımı açmak için alay ediyor, sanki izin istermiş gibi dilini benimkine sürüyor.

İzin istemesine gerek yok. Boynuna daha sıkı sarılıyorum ve onu kendime doğru çekerim. Kalbim hızla çarpmaya başlar, sanki kaçmaya çalışır gibi göğüs kafesime vurur ve ben de ona daha şiddetle karşılık veririm.

Prensin elleri bana daha sertçe bastırıyor, biri kışımın arasına kayıyor, diğeri omurgamdan yukarı doğru kayıyor ve vücudumda zevk dolu titremeler patlatıyor. O dudaklarımı ele geçirirken, ben ona eriyip gidiyorum, ona karşı inliyorum.

Bunun olmaması gerekiyordu. Hiçbiri olmamalıydı.

Ama buradayım ve azgınım.

Prens Damon'u diğer erkeklerden daha çok istiyorum. O kapımdan içeri girdiğinden beri başka kimseye bakmadım bile. Elle, gıcırdayan yatak yaylarım yüzünden uykusuz kalmadı ve sabahın erken saatlerinde kimseyi yatağımdan kovmak zorunda kalmadım.

Hayır, Prens'i hayal etmekle çok meşguldüm. Dudaklarını tekrar tatmayı ummakla çok meşguldüm. Giysileri olmadan nasıl görüldüğünü hayal etmekle çok meşguldüm.

Onun penisinin içimde derinlere gömülmesinin nasıl bir his olacağını merak etmekle meşguldüm.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve elleri elbisenin eteğini tirmalamaya başlıyor. Elbiseyi kalçalarımın üzerinden yukarı çekiyor ve çıplak kışımı iki eliyle kavıyor.

"Vay canına," diye homurdanır. "Sen çok mükemmelsin."

"Kimse mükemmel değildir," diyorum, alt dudağını ısırarak.

"Ama popon mükemmel." Popomu sıkar ve Büyük Salon'da yankılanan hafif bir şaplak atar.

Gülüyorum ve Prens Damon dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor. Elleri kalçama yapışık kalırken beni sahiplenircesine öpüyor. Dudakları benim dudaklarımı yutarken kalçalarımı ayırıyor ve beni kendine çekiyor.

Aramızda elektriksel bir gerilim oluşur. Vücudum yanıyor. Ağzına inlerim ve eli enseme uçar, başımı geriye doğru eğerek

arkaya doğru eğiyor ve çenemi, boynumu, köprücük kemiğimi öpüyor.

Prens Damon tek bir hareketle beni kaldırıp omzuna atıyor. Şaşkınlıkla çığlık atıyorum ve o da kıcıma bir şaplak atıp homurdanıyor. Artık kelimelerle konuşamıyoruz sanki, sadece vahşi, hayvani sesler çıkarıyoruz.

Prens odanın uzak ucuna doğru yürümeye başlar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Gittiği yönde tek bir şey var: taht.

"Majesteleri..."

"Damon," diye sözümü keser ve kıcıma tekrar şaplak atar. Keskin bir nefes alırım. Acı, cildimde yayılırken zevke dönüşür.

"Damon," diyorum, beni taşırken yukarı bakarak. "Nereye gidiyorsun...?" Prens beni omzundan indirip, kralın tahtının zengin kırmızı kadife koltuğuna bırakıyor. Nefesimi tutarak, kalkmaya çalışıyorum

"Yapamam..."

"*Otur*," diye emreder Prens. Dudakları tekrar dudaklarımı ezerek, Krallıkta oturmaya hakkım olmayan tek sandalyeye beni zorla oturtur.

"Damon, biri içeri girerse..."

"Girmezler." Sesi alçaktır. Tahtın sağ tarafındaki küçük konsola doğru eğilir. Birkaç tuşa basar, bir bip sesi ve ardından yumuşak bir tıklama duyurum.

"Kapılar kilitlendi," diyor. "Kimse bizi rahatsız edemez."

Gözleri kapakları kapalı ve karanlık, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissediyorum. "Neden..." Kaşlarımı çatıp, bir nefes daha alıyorum. "Kapılar neden içeriden böyle kilitleniyor?"

"Ana balo salonu, saray saldırıya uğradığında güvenlik sığınağı olarak da kullanılıyor," diyor Damon gülümseyerek. "Yani, yalnızız. Rahatlayabilirsin."

Elleri uyluklarıma kayıyor ve tahtın önüne diz çöküyor. Yavaşça, işkence edici bir şekilde, avuçlarını elbisenin altından kalçalarıma doğru kaydırıyor. Nefesim kesiliyor. Prens, dilini çıkarıp dudaklarını yalarken gözlerini benimkilere diyor.

"Sen inanılmazsın, Dahlia," diyor nefes nefese. "Seni gördüğüm andan itibaren sana sahip olmak istedim."

Damon'un elleri ince, dantelli iç çamaşıırına uzanıyor. Avuç içleri uyluklarımın üzerinde kalırken, iki başparmağıyla iç çamaşıırımın dışını okşuyor. O bana dokunurken ben inleyerek bacaklarımı açıyorum. Ellerimle tahtın kolçaklarını sıkıca kavırıyor ve dudağımı ısııyorum.

Bunda yanlış olan çok şey var. Öncelikle, tahtta oturmak beni tutuklatabilir.

Ama Damon yalnız olduğumuzu söylüyor ve beni canlı canlı yemek istermiş gibi bakıyor. Nefesim kesiliyor ve başparmakları tekrar külotumun kumaşını aşağı doğru çekiyor.

"Majesteleri..." diye iç çekiyorum ve bacaklarımı daha da açıyorum. Vücudum kendi kendine hareket ediyor. Elleri uyluklarımı kavırıyor ve beni tahtın kenarına doğru çekiyor. Bacaklarımı kavırıyor ve ayırıyor, sonra elbiseyi belime kadar kaldırıyor. Göğsünden düşük bir homurtu geliyor ve ben bir nefes daha alıyorum.

Prens Damon başını eğip külotumun üstüne yumuşak bir öpücük kondurur. Dilini çıkarır ve kalçamın kıvrımını yalar. Sırtımı kamburlaştırırım. Nefesim düzensizdir, külotum neredeyse sırlıklam olmuştur. Tek düşünebildiğim onu ne kadar istediğimdir.

Ona ihtiyacım var.

Bir eliyle yine iç çamaşıırımın köşesini okşuyor. Titriyorum, dokunuşuna inleyerek. Parmaklarım tahtın yumuşak kadifesine gömülüyor, avuçlarımın altında eziliyor. Elbisenin altında meme uçlarım sertleşiyor, sütyenimin kumaşına sürtünüyor. Her duyum yoğunlaşıyor. Kumaşın her dikişi cildimi çiziyor, Damon'un elleri dokunduğu yerleri yakıyor.

Prens Damon sırtıyor. Parmakları külotumun altına kayıyor ve ıslaklığımı hissettiğinde yumuşak bir iç çekiyor.

"Dahlia, çok ıslaksın," diyor nazikçe, gözlerini tekrar benimkilere çevirerek. Parmakları yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı kayıyor, damarlarımdan zevk dalgaları geçiyor.

Bacaklarım titriyor. O parmağını içime kaydırırken, ben tüm gücümle tahtı kavırıyorum. Başparmağı klitorisimi okşamaya başladığında, sırtımı ona doğru eğerek nefesimi tutuyorum.

"Bu kadar ıslandığını söylememiştin." Sesi neredeyse azarlayıcı ve bundan ne kadar hoşlandığım utanç verici. Başparmağıyla klitorisimi daireler çiziyor,

başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çiziyor, başka bir parmağını da içime sokup çıkarıyor.

İnliyorum. Zihnimin derinliklerinde, tahtın kadife koltuğunu mahvediyor muyum diye merak ediyorum.

Ama önemli değil. Hiçbiri önemli değil. Önemli olan tek şey, Prens Damon'un beni tatmin ederken bana attığı baş döndürücü bakışları ve tahtın üzerinde otururken beni siktiği kalın, güçlü ellerinin verdiği his. İç çamaşırım bir tarafa toplanmış, kumaş neredeyse dayanılmaz hale gelen hissi daha da artırıyor.

Başparmağı tomurcuğuma daha sert bastırdığında nefesim kesiliyor, ama bu uzun sürmüyor. Bir anda dudakları klitorisime yapışıyor ve ıslak yarıklarımın içinden dilini gezdiriyor.

Zevkten inliyor ve bundan zevk alması beni neredeyse çıldırtıyor. Ağzını bana yaklaştırmayan pek çok erkekle birlikte oldum, ama Damon öyle değil.

Prens Damon parmaklarını külotuma geçirip bacaklarımdan aşağı doğru yırtıyor. Elleri baldırlarımdan tutuyor ve bacaklarımı kaldırıp genişçe açıyor ve bana bakıyor. Onun için bacaklarımı açmışken utanmıyorum. Utangaç hissetmiyorum.

Tek hissettiğim şey arzu.

"Sana söyledim, sen mükemmelsin," diye iç geçirir. Gözleri benimkilere doğru kayar ve ben dişlerimin arasından nefes alırım. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Vücudum arzuyla titriyor ve tek düşünebildiğim, dudaklarının tekrar beni öpmesini ne kadar istediğim.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, Prens Damon bacaklarımı omuzlarına geçirir ve başını aşağıya indirir. Parmaklarımı saçlarına geçirir, sırtımı kamburlaştırır ve kalçalarımı yüzüne sürterim.

O inliyor, beni öpüyor, emiyor ve yalıyor, ben düzgün göremeyecek hale gelene kadar. Parmakları içimde tekrar tekrar hareket ediyor, ağzı ise tomurcuğumu ele geçiriyor, beni uçurumun kenarına doğru itiyor. Ona karşı kıvrılıp, sırtımı eğip, kıvranıyorum, pastel renkli saçlarım tahtın kadife sırtına yapışırken, parmaklarım prensin saçlarına dolanıyor.

O, parmakları en hassas noktayı bulduğunda, içimden lezzetli titreşimler geçiren bir homurtu çıkarır.

"Gel bana, Dahlia," diyor Prens. "Dilimin üzerine gel. Tadını almak istiyorum." Beni tekrar yalıyor, gözlerini benimkilere doğru çekiyor. "O tahtın üzerine çık, senin gibi kirli bir kız gibi."

Gözlerim büyürken inlerim. Parmakları içime girip çıkarken beni tekrar yalar.

"Benim için gel, Prens," diye emreder Damon.

"Ben bir prenses değilim..." Başı tekrar bacaklarımın arasına düşer ve sözlerimi ağızından koparır. Farcliff Prensi beni yutarken orgazm vücudumu sarar. Yarı çıplak bir şekilde tahtta oturuyorum, elbisem kalçalarımın etrafında toplanmış ve iç çamaşırım ikimizin altında bir yerlerde kaybolmuş.

Sırtım, içimi kaplayan sıcaklıkla kavrulur. Bacaklarım kasılır ve sessiz bir çığlık dudaklarımdan dökülür. Prensın saçlarını iki elimle kavrar ve zevk vücudumu hiç olmadığı kadar sarsarken yüzünü bacaklarımın arasına sürterim. Sırılsıklam, titrek *bir haldeyim*.

Sonunda sesim tekrar çıkmaya başlar ve inlemelerim dışarı çıkar. Prens yaptığı şeyi durdurmaz. Ağızını ve elini, benim balımla kaplanana kadar çalıştırır, ben onu itene kadar zevkle inler.

Artık her şey dokunulamayacak kadar hassas.

Damon Farcliff'in kurallara uyan bir adam olduğunu düşünmüşsem, *büyük bir hata* yapmışım. O, olabilecek en iyi şekilde kötü bir adam. Sert, pis ve temiz bir adamın tam tersi. O bir vahşi ve şu anda tek bildiğim, onun her parçasını istediğim.

Damon'un dudakları şişmiş ve parlak, gözleri ise daha fazlasını vaat ediyor. Benim gevşek, kırık bedenimin üzerine eğiliyor ve beni öpüyor. Dudaklarında kendimin tadını alıyorum, o beni bir kez daha kollarına sarıldığında tahtın içine eriyorum.

ON DAMON

GÖRÜNÜŞÜNE RAĞMEN, bunu planlamamıştım. Ama şimdi buradayız ve Dahlia, Farcliff Tahtı'nın üzerinde rengarenk, sırlıslık bir halde yatıyor ve ben hiç de kızgın değilim.

Bu kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey.

Dahlia bacaklarımın arasına uzanıyor ve sertliğimi hissettiğinde yumuşak bir inilti çıkarıyor. Neredeyse pantolonumdan fırlayacağım.

Başka nasıl olabilirdim ki? Hayallerimin kadını, tahtın üzerinde onu tutarken, benim emrimle benim için geldi. Bacakları kulaklarımı sıktı ve ben onun orgazmını ilk kez tattığımda tüm vücudu titredi.

Tabii ki sertleşirim.

Bana bir bakış attı ve sonra pantolonumun fermuarını açtı. Penisim serbest kaldı ve Dahlia pantolonumu ve iç çamaşırımı aşağı indirdi. Narin parmakları penisimi kavradı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Hayır, bunu planlamamıştım. Evet, sonuçtan yüzde yüz memnunum.

Dudaklarının açılmasını izledim ve benimkiler de buna karşılık açıldı. Dili alt dudağını yaladı ve ben de aynısını yaptım. Dudaklarımda hala orgazmının tadı vardı ve bu, penisinin ellerinde zonklamasına neden oldu. Gülümsedi ve gözlerini benimkilere çevirdi.

Bu kızın her gün benim sikimi elinde tutmasını izlerdim.

Gözlerini kapatıp taçımı ağzına aldığı anda, neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Ağzı sıcak, ıslak ve o kadar mükemmeldi ki başım dönüyordu. Penisimi boğazının derinliklerine kadar emdi ve ben tahtın arkasına yaslanarak kendimi tutmaya çalıştım. Gözlerim, bu mükemmel peri kızın dudaklarını penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken ona sabitlenmiş kalmıştı.

En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. O dilini ucuna sürerken, penisim dudaklarına çarparak zonkluyor. O parmaklarını tabanına dolarken, dilini beni tahrik etmeye devam ederken, penisim onun salyasıyla parılıyor.

Tanrım, Dahlia Ravalthal gerçık olamaz. Nabzım hızla atıyor. Koltuğun arkasına tutunurken kolum titriyor. O benim aletimi bir kez daha ağzına alırken, ben de onun ağzına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Gözleri benimkilere dikildiğinde ve dudakları gülümsemeye kıvrıldığında, neredeyse patlayacağım. Tek istediğim, sikimi çekip onu spermimle kaplamak. Dolgun pembe dudaklarına, kızarmış yanaklarına, pastel saçlarına. Bana böyle bakmaya devam ederse, bunu yapmak çok uzun sürmez.

Elini sikimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdiğinde homurdanıyorum ve bir adım geri atıyorum.

Kaşları yukarı kalkar. "İyi misin?"

"İyiyim," derim, nefesimi yutarak. "İyiden de iyiyim."

Kollarımı ona dolayarak, onu tahttan kaldırıp önümde durmasını sağlıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Elini saçlarına dolayarak, o nefes nefese kalana kadar geri çekiyorum ve sonra tekrar dudaklarını öpüyorum. Dahlia kalçalarını bana doğru çeviriyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum.

Elini elbisesinin arkasına uzatıp omurgası boyunca uzanan uzun fermuarı aşağı çekiyorum. O da pantolonumu tamamen çıkarıyor ve ben de onu tekmeliyorum. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha çılgınca. Ona ihtiyacım var. Dahlia gömleğime uzanıyor ama onu durdurmak için elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Kaşlarını çatır. "Ne?"

"Sadece... bırak

öyle."

"Utangaç mısın?" Elleri gömleğimin üzerinden vücudumu okşuyor. "Çünkü sana şunu söyleyeyim, Majesteleri, utangaç olmana gerek yok. Vücudun muhteşem."

Gülümserim ve onu öperim. Ona, yaralarımı, morluklarımı, içimdeki karanlığın kanıtlarını görmesini istemediğimi söyleyemem. Ona ne kadar yakın hissetsem de, ona o tarafımı göstermeye hazır değilim.

Dönüp duruyoruz ve ben tahtın üzerine düşüyorum, asla benim olmayacak tek koltuğa oturuyorum.

Dahlia'nın gözleri benim sikime kayıyor, sonra sütyenini çıkarıp yere bırakıyor. Ben tahtta otururken o önümde duruyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz.

Kasığındaki kıllar düzgünce kesilmiş, mükemmel şekilli pastel renkli bir gökkuşağı gibidir ve tek istediğim, sikimin oraya girip çıkmasını izlemektir. Dahlia bana uzanır ve elini tekrar sikimin üzerine kaydırır.

Daha fazla bekleyemem. Onu belinden tutup üstüme çekiyorum. Bacakları benimkilerin yanına yerleşiyor ve o rengarenk yarık sertleşmiş penisime sürtünüyor.

Heyecandan titriyorum ve nefesim kesiliyor. Göğsüm inip kalkıyor. Ellerim onun uyluklarına gömülüyor.

Dahlia aramıza uzanır ve penisimi onun açıklığına doğru yönlendirir. O üzerine çöktüğünde, ikimiz de aynı anda nefes veririz.

Onun içine sonuna kadar girince, duruyorum. Vücudunun benim kalınlığıma uyum sağladığını, gerildiğini, nabızı attığını ve beni sıkıldığını hissedebiliyorum, o da bir iç çekiyor. Dahlia'nın elleri omuzlarımın üzerinden kayıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor ve ben cennette olduğumu biliyorum.

Kendimi ona sertçe soktum. O çığlık attı, omuzlarımı sıkıttı ve bana doğru düştü. Ben kendimi tekrar tekrar ona sokarken dudakları boynumu okşadı. Dahlia kendini topladı ve arkamdaki tahtı kullanarak kendini kaldırdı.

Sonra Dahlia Raventhal'ın gerçekte ne kadar vahşi olduğunu anlıyorum. Hiç kimsenin yapamadığı gibi benim sikimde zıplıyor. Farcliff'in tahtına asılıyor ve benim sikimle kendini deliyor, vücutlarımız çarpışırken nefes nefese iniyor ve sızlanıyor. Göğüsleri zıplıyor, sırtı kavisleniyor, bacakları titriyor ve birbirimizi sert ve hızlı bir şekilde sikiyoruz.

Nefesim kesik kesik, kalbim göğsümde patlamak üzere.

Dahlia, hiç uyarı yapmadan dönüyor ve ikimiz de aynı yöne bakıyoruz. Sırtını göğsüme yaslıyor ve bana sürtünüyor, iniyor ve başını boynuma yaslıyor. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Ellerim bir anda onun üzerindeydi — bir elim göğsünde, meme ucunu okşuyordu. Parmaklarımın arasında çakıl taşı kadar sertti ve başparmağımla işaret parmağımın arasında sıkıştırdığımda Dahlia inledi. Diğer elim bacaklarının arasına indi ve klitorisini okşadı. O da bana başka bir iniltiyle karşılık verdi, kalçalarını bana doğru sallarken benim penisim onun içine daha da derine gömüldü.

Dahlia'nın elleri tahtın kenarlarını kavrar ve ben kendimi ona doğru iterim. O benim üstümde bir bez bebek gibidir, ben kendimi ona doğru iterken her itişte zıplar. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum, benim aletimi kavrayan ipeksi duvarlarına ve benimkine bastırılan mükemmel, minyon vücuduna odaklanmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Henüz boşalmak istemiyorum. Bu çok güzel. Çok yoğun. Durmam için çok mükemmel.

Bu yüzden durmuyorum.

Onun duvarlarının benim penisi etrafında kasılmasını hissedene kadar. Vücudu kasılana ve ayak parmakları kıvrılana kadar. Her iki bacağı titreyene ve şimdiye kadar duyduğum en muhteşem, en mükemmel ecstasy çılgınlığını atana kadar.

Ancak o zaman kendimi bırakırım. Bir kükremeyle, Dahlia'yı kendime sıkıca sararken, içime boşalırım ve spermimi onun içine derinlemesine fişkirtirim.

Taht odasındaki tek ses, kalbimin çarpıntısı ve Dahlia ile benim derin, düzensiz nefeslerimizdir. Çıplak ve sessizce tahtın üzerinde otururuz.

Sonunda Dahlia bana doğru dönerek boynuma yumuşak bir öpücük kondurur. Memnuniyetle iç çeker ve yüzünü göğsüme yaslar.

"Dürüst olacağım, bunu beklemiyordum," diyor.

"Ben de," diye cevap veriyorum, "ama bunu hayal etmediğimi söyleyemem."

Zayıf bir kahkaha atar ve sonra benden ayrılır. Bacaklarını birbirine sıkıştırır ve başını sallar. "Yakınlarda banyo var mı? Bu pisliği temizlemem lazım." Gülümser.

"Şu kapının arkasında, ama önce giyinsek iyi olur."

Dahlia eğilip ıslak, buruşuk külotunu alır ve başını sallar. "Bana yeni bir külot borçlusun."

"İstediğın kadar iç çamaşıırı alırım ve mahvederim."

Dahlia gülüyor, giysilerinin geri kalanını giyerken bana yan gözle bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve konsola dokunarak kapıları açıyorum.

"Bu taraftan," derim, tahtı bir kez daha gözden geçirerek. Koltuğun üzerinde nemli bir leke dışında, hiç dokunulmamış gibi görünüyor, ama artık ona eskisi gibi bakamayacağımı biliyorum.

Dahlia bakışımı takip eder ve yanakları kızarır. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Tahtın arkasından bir ses duyulur. "Neyi yaptık?"

Dahlia ve ben donakalırız ve Dahlia'nın yüzü bembeyaz olur. Tahtın arkasındaki bir kapıdan Malerie Teyze gölgelerin içinden çıkıp taht odasına girer.

ON BİR DAHLIA

MALERİE FARCLIFF beni ürpertiyor, özellikle de Farcliff Tahtı'nın üzerinde ödümü kopardıktan iki dakika sonra beni baştan aşağı süzdüğünde.

Yüzümün kızardığını biliyorum. Buna kızarmak bile denmez. O kadar kızardım ki, sanki Ağustos sıcağında yoğun bir sprint yapmışım ve güneş yanığı olmuşum gibi görünüyorum. "Domates" kelimesi bile şu anda yüzümün halini tarif etmeye yetmez.

Lady Farcliff taht odasına girer ve Damon'a, sonra tekrar bana bakar.

Gözleri keskin ve bakışları beni çıplak hissettiriyor. "Evdeyim ve kim görürse görsün umurumda değil" türünden bir çıplaklık değil bu. Daha önce hiç yaşamadığım, utanç verici, mahcup edici bir çıplaklık hissi.

Damon boğazını temizler. "Mal teyze," der. "Seni görmek ne güzel."

Ona bakıyorum ve gömleğinin iki düğmesinin açıldığını, çıplak göğsünün bir kısmının görüldüğünü fark ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Az önce yaptığımız şeyin ne olduğu acı bir şekilde ortada ve Malerie Farcliff bu dedikoduyu kendi lehine kullanmaya karar verirse, başım çok büyük belaya girebilir. Prens Damon'la ilişkimden dolayı zaten başımın içinde olduğum beladan daha büyük bir belaya. Az önce yaptığımız şey... beni hapse atabilir. Annem gibi sürgüne gönderilebilirim.

Belki de bu ailemizde genetik bir şey.

Yine de içimden bir ses, annemin bizim yaptığımız şeyi asla yapmadığını söylüyor.

Lady Farcliff bize bir adım daha yaklaşır ve kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Başka bir Ravenhal'ın Farcliff Kalesi'ne davet edildiği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

davet edileceğini hiç düşünmemiştim." Kaşlarını kaldırır. Bakışları vücudumu baştan aşağı tarar ve beni olduğum yerde donduracak kadar etkiler. Kaçmak istesem bile, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Yutkunuyorum. "Kral beni davet ederek çok nazik davrandı."

"Cömert," diye tekrarlar ve gözlerini Damon'a çevirir. "Gerçekten."

Damon boğazını temizledi. "Bir şey mi var... Size yardımcı olabilir miyiz, Malerie Teyze?"

Lady Farcliff başını o kadar hafifçe salladı ki, bu hareketi neredeyse kaçıırıyordum. "Geri dönüyordum ve tuhaf bir ses duydum. Kimsenin başının dertte olmadığından emin olmak istedim." Gözleri tahtın üzerine, koltuğun üzerindeki küçük ıslak lekeye kaydı. Şu anda ayaklarımın altındaki zemin açılıp beni yutsa, hiç kızmazdım. Unutulmayı seve seve kabul ederdim.

Neyse ki Prens Damon rahatsızlığımı fark eder. Beni desteklemek için elini belime koyar ve cildinin sıcaklığı elbisenin kumaşından geçerek beni ısıtır. Teyzesine hafifçe eğilerek, yan duvardaki bir kapıyı işaret eder.

"Bizi affet, teyze, Dahlia'ya kaleyi gezdiriyordum. Hala gezilecek çok yer var."

"Elbette," der, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek. "Sizi alıkoymayayım."

Kapı arkamızdan kapanana kadar onun bakışlarını sırtımda hissediyorum ve içimden bir iç çekiyorum. Damon'a dönüp avucumla göğsüne vuruyorum.

"Bu ne için?" diye sorar, elimi yakalayarak.

"Bunu asla yapmamalıydık. O *biliyordu*." "Hiçbir şeyi kanıtlayamaz."

"Orada kamera yok mu?"

Damon gülerek çenemi eliyle tutar. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur ve kollarıyla beni sarar. "Seni çekmek isteseydim, önce sana sorardım." Gözleri parlar. "Yani, eğer sen öyle şeylerden hoşlanıyorsan..."

"Sevmiyorum," derim, çekilirken. Kalbim hâlâ hızla atıyor.

Bu tamamen yanlış. Çok, çok yanlış. Bu durumda doğru olan hiçbir şey yok.

Ne taht odası, ne Malerie Farcliff, ne de Raventhal olan benim kalede olmam.

Hepsi *yanlış*.

Doğru hissettiren tek şey Damon'un dudaklarının benim dudaklarımdaki hissi ve onun penisinin içimde derinlere gömülmesiydi. O mu? O doğrudu. O mükemmeldi.

Nefesim kesilir ve gözlerimi sıkıca kapatırım.

Malerie Farcliff bunu kimseye fısıldasa bile, bu büyük bir skandala neden olur. Damon'un saygın bir doktor olma şansını mahvedebilir.

Annemin kalbini kırar.

"Hey," Damon yumuşak bir sesle kolumu okşayarak diyor. "Hadi ama. Sorun yok." "Sorun var, Majesteleri," diye fısıldıyorum.

"Buraya hiç gelmemeliydim
buraya gelmemeliydim."

"Hadi," diyor, elimi tutarak. "Tuvalet hemen aşağıda. Temizlenip ikimiz de daha iyi hissedebiliriz. Mal Teyze için endişelenme. Huysuz ve kolayca alınır, ama tehlikeli değildir. Havlaması ısırmasından daha kötüdür."

Zorla gülümserim, ama ona pek inanmıyorum. Ailemin onun adını sadece fısıltıyla söylediğine bakılırsa, Mal Farcliff'in ısırganı havlaması kadar kötü olduğunu düşünüyorum.

Damon beni banyoya götürdü. "Ben burada beklerim," dedi. "Sen önce gir."

"Teşekkürler." Kapıyı açıp durdum ve ona dönüp baktım. "Bu arada, gömleğinin düğmesi açılmış."

"Kahretsin," diye mırıldanır, kendine bakar. Göğsünde uzun, beyaz bir yara izi görürüm ve kaşlarımı çatırım, ama gömleğini daha yakından bakamayacağım kadar çabuk ilikler. Bu yüzden mi gömleğini çıkarmak istemedi?

Damon iç çeker. "Neden bana öyle baktığını merak ediyordum."

"Orada ne yaptığımız çok açık, Damon."

Gözleri benimkilere yükselir ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Bana Damon dedin."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım. "Duymadın mı? O bizim ne yaptığımızı biliyor."

"Biz birbiriyle çıkan iki aşk kuşu olmalıyız," diyor, duvara yaslanarak. "Balayı dönemindesiniz, unuttun mu? Her yerde ve her zaman, günde birkaç kez seks yapmalıyız." Dudaklarında haylaz bir gülümseme beliriyor ve bir tutam saç alnına düşüyor. Kalbim bir an duruyor. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda ki?

Damon bana uzanıp yanağımı okşadı. "Hadi ama Dahlia. Sorun yok. O sana zarar veremez, kimse veremez. Söz veriyorum."

"Sana tutamayacağın sözler vermeyi kimse söylemedi mi?"

Damon eğilip alnımı öper. "Ben buradayım. Acele et, tuvalete gitmem lazım."

"Prens sevgilisine böyle mi konuşmalı? Hala balayı döneminde olduğumuzu sanıyordum."

Yine gülümser ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Lanet olsun kalbime ve lanet olsun ona! Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Neden benim için bu kadar mükemmel ve aynı zamanda bu kadar yanlış olmak zorundaydı?

Derin bir nefes alarak, arkamı dönüp banyoya giriyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyip lavaboya gidiyorum ve yüzüme su serperek sakinleşmeye çalışıyorum.

Başımı göğsüme eğip mermer lavaboya yaslanıyorum. İçimde çok fazla duygu savaşıyor. Kalbim ve zihnim beni zıt yönlerle çekiyor.

Kalbim ve bedenim Damon'a doğru. O'nun içimde yarattığı coşkuya doğru. Bana yaşattığı akıl almaz orgazmlara doğru.

Ama zihnim beni geri çekiyor. Bana yetiştirilme tarzımı, ebeveynlerimle birlikte büyümenin acısını, annemin beni her zaman uyardığı tehlikeyi hatırlatıyor.

Cevaplanmamış tüm soruları ve Farcliff kraliyet ailesinden kimseye güvenmemem gerektiğine dair içimdeki hissi düşünüyorum...

...ve biliyorum ki zihnim kazanmak zorunda.

Ne kadar zor olsa da, buna bir son vermeliyim. Prens Damon kalbimi ne kadar çelmiş olsa da, bunun daha ötesine geçemeyeceğini biliyorum.

O, benim sandığım gibi dürüst, temiz bir adam değil, çok daha fazlası. Ama onun düzgün görünüşünün altında ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim, çünkü onunla ilişki kuramam.

Sırf annem için bile olsa, ondan uzak durmam gerekiyor.

ON İKİ LADY MALERIE

MALERİE Damon ve Raventhal kızının kapıdan çıkıp gitmesini izlerken midesi bulanır. Başını sallar ve dudakları aşağı doğru kıvrılır.

On beş yıl sonra, kraliyet ailesine pençelerini geçirmek isteyen başka bir Raventhal sürtüğüyle uğraşmak zorunda kalır. Malerie, akşam yemeğinden önce Damon'un Dahlia'ya bakışını görmüştür. Malerie ona baktığında Damon'un Dahlia'yı koruyucu bir şekilde kolunu onun omzuna attığını görmüştür.

Damon onu önemsiyor.

Tatlı, aptal Damon.

Kraliçe'nin ölümünü kabullenmek yetmedi mi? Raventhals dersini almadı mı? Farcliff on beş yıl barış içinde yaşadı, ama şimdi aynı sorunlar yeniden baş gösteriyor.

Malerie bunun tekrar olmasına izin vermeyecek.

Tahtın etrafında hafif adımlarla dolaşarak, süslü sandalyeye göz attı.

Çünkü o sadece bir sandalye.

Kaç yıldır bu koltuğa oturmayı dilemişti? Maymun gibi kardeşi unvanı, şöhreti ve gücü ele geçirdiğinde kaç kez kızmıştı?

Tiksinerek, Malerie Büyük Salon'un karşısına doğru yürüdü. Adımları boş odada yankılandı ve kendini çok, çok yalnız hissetti.

Damon da tahtta oturma şansı bulamayacak. O da onun gibi, sefil bir ikincilik. En büyükleri Charlie, her zaman kral olmuştur. Bunu herkes bilir, kendisi de dahil. Bebekliğinden beri sarayın sahibiymiş gibi davranılmıştır. Kardeşlerin en küçüğü Gabriel, babasına çok benziyor. Kaba ve karanlık bir karakteri var, asla iyi bir hükümdar olamaz.

Peki ya Damon? O farklı.

O Malerie gibidir. Keşke ona hayatın tadını çıkarmayı öğretebilseydi! Kötü bir elden en iyi şekilde yararlanmanın ne demek olduğunu ona gösterebilirdi.

Odanın diğer ucuna ulaştığında, Damon ve Raventhal kızının kaybolduğu kapıya doğru bakıyor. Malerie'nin dudakları bir gülümsemeye bükülüyor ve Damon'u o kızıdan korumaya yemin ediyor. Ne pahasına olursa olsun, kalede başka bir Raventhal dolaşmayacak.

ON ÜÇ DAMON

DAHLIA tuvaletten geri geldiğinde, bir şeylerin değiştiğini anladım. Fazla konuşmuyordu, ama bunu hissedebiliyordum.

"Sanırım şimdi eve gitmek istiyorum," der, gözlerini benimkilere dikip sonra tekrar başka yere bakar.

"Kalmak istemiyor musun? Sana gül bahçesini ve kraliyet arı kovanını gösterecektim. Farcliff'teki tüm bal, tam burada, kale arazisinde üretiliyor. Ben çocukken teyzem arıları Yemen'den getirmişti." Saçmalıyorum ama umurumda değil. Onun kalması için ne olursa olsun söylerim.

"Arılara alerjim var ve EpiPen'im yanımda değil," diyor Dahlia diyor.

Şaşkınlıkla gülümsüyorum. "Tamam, o zaman arı kovanı yok. Sadece bahçede etrafında yürüyüş yapalım mı?"

Dahlia ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. Derin bir nefes alarak gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Bak, Damon. Bu gece inanılmazdı. Senden gerçekten hoşlanıyorum, gerçekten..." Bir an duruyor.

"Sanki bir 'ama' var gibi." Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum, ama son kelimedede hafifçe titriyor.

"...ama bizim bir ilişkiye girmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ailen hala benim ailemi nefret ediyor ve ikimiz de aralarında ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

"Biz ebeveynlerimiz değiliz, Dahlia. İstedığımızı yapmaya hakkımız var."

"Biliyorum. Ben sadece..." Derin bir nefes alır. "Yapamam. Üzgünüm." Başını sallar ve kalbim sıkışır.

Sessizce geldiğimiz yoldan geri yürüdük, kalenin girişindeki çift kapıdan geçip bekleyen arabaya doğru.

Dahlia tek kelime etmeden saraydan ayrılır.

Aniden üşüyorum. Arabayı uzaklaşırken izlerken boğazım gıcırıyor, umarım fikrini değiştirir. Aptal gibi kalenin merdivenlerinde durmuş, arka lambaların yüksek kapılardan kayboluşunu izliyorum. Sonra omuzlarım çökmüş bir şekilde kaleye geri dönüyorum.

Odamın kapısını açıp içeri girerken iç çekiyorum. Kitaplarım masamda beni bekliyor ama şu anda ders çalışacak enerjim yok.

Bu akşamı saniye saniye tekrar tekrar yaşamaktan başka hiçbir şey yapmaya gücüm yok.

Kraliyet akşam yemeğinde nezaket kurallarına uyan Dahlia, ardından Farcliff Tahtı'nda benim için uzanmış, kesinlikle nezaket kurallarına uymayan Dahlia. Hala, geldiğinde sessiz bir çığlık atarken dudaklarının açıldığını görebiliyorum ve ellerinin saçlarımı kavradığını hissedebiliyorum. Teninin tadını alabiliyorum. Balını. Öpücüğünü.

Ama o gitti.

Defterler ve ödevlerle dolu masama bakıp iç çekiyorum. Gerçekten istediğim bu mu?

Babam, tıp fakültesine gitmek için kraliyet görevlerimi bırakmamı destekledi. En büyük çocuk değilim, bu yüzden tahtın varisi olarak sorumluluklarım yok. Çoğunlukla iyi iş çıkardım. Eylül ayında Farcliff Genel Hastanesinde ihtisasımı başlatacağım ve o zamana kadar bir dizi sınavı geçmem gerekiyor.

Çalışmam gerekiyor.

Ama düşüncelerim sürekli Dahlia'ya, onun veda etme şekline dönüyor. Masama, dizüstü bilgisayarına, kitaplarına bakıyorum ve kollarım yanlarımda gevşekçe sarkıyor.

Bu duyguyu biliyorum. Ben ona Karanlık diyorum. Karanlık, genellikle bu geceki gibi gecelerde, kalbimin derinliklerinde başlar. Bir şey beni duygusal, fiziksel veya zihinsel olarak sarsarsa, onun ruhumun köşelerine sızdığını hissedebilirim. Çok geçmeden, beni tamamen tüketir.

Gençken, bu çok zordu. Annem yatağında öldükten hemen sonra başladı. Onu gördükten sonra - soğuk ve sert, gözleri tavana bakarken cam gibi donmuş - Karanlık başladı.

Önceki gece ona getirdiğim çay bardağının, yatağının altındaki kalın halının üzerine dökülmüş olduğunu gördüğümde, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı anladım.

Günlerce kendi yatağımda kaldım, hareket edemedim, konuşamadım, sadece orada yatıp bu hissin geçmesini bekledim. Karanlık, göğsümün ortasında oturan ezici bir fiziksel ağırlık gibiydi.

Yaşlandıkça, uyarı işaretlerini görmeyi öğrendim. Bazen, sanki bir sarkaç gibiydi. Bir şeyden çok mutlu olduğumda, sarkacın diğer tarafa sallanması sadece an meselesiydi. Zirveler ne kadar yüksekse, çukurlar da o kadar derindi.

Dahlia ile akşam yemeği bir zirveydi. Dahlia ile seks kesinlikle bir zirveydi. Stratosferik bir zirveydi. Onu çıplak olarak kollarımda tutmak, daha önce hiç hissetmediğim bir duyguydu.

Geriye bakmadan uzaklaşmasını izlemek mi? O bir alçalıktı. Günümüzde, genellikle Karanlığın beni ele geçirmesini engelleyebiliyorum.

Yıllar geçtikçe, onu uzak tutmakta daha iyi hale geldim. Parmak uçlarımda karıncalanma, dudaklarımda his kaybı. Kafamda köpekbalıkları gibi dolaşan düşünceler.

Hepsi aynı yola çıkıyor: kendi ruhumun derin, karanlık uçurumuna.

Genelde bunun olmasını engelleyebiliyorum. Bazen kendimi derslerime veriyorum. Bazen spor yapıyorum. Bazen içiyorum.

Ama ne zaman işler kötü kötü sadece tek şey tek karanlığı karanlığı uzak tutan tek şey acıdır.

Bu gece, durum kötü.

Yatak odamın kapısını açıp ceketimi giyiyorum. Mart sonu ama Farcliff hala soğuk. Yazın gelmesine daha birkaç ay var.

Ceketimin fermuarını çeneme kadar çekip ellerimi ceplerime sokuyorum. Garajlara giderken şatonun koridorlarında birkaç kişiyle karşılaşıyorum ama kimse bana tek kelime etmiyor.

Cevap vereceğimden değil. Şu anda aklımda tek bir şey var. Bir şeyler hissetmem gerekiyor. Dahlia'yı kafamdan çıkarmam gerekiyor. Karanlığın beni ele geçirmesini engellemem gerekiyor.

Arabama ulaştığımda ellerim titriyordu, ama bunun nedeni soğuk değildi. Sanki görünmez bir g   c bedenimi parçalara ayırmaya çalışıyormuş gibi, bedenimi bir arada tutmak için tüm enerjimi kullanıyordum. Karanlık kalbimi ele geçiriyor ve görüşümü bulanıklaştırmaya başlıyordu. Arabayı vitesle takıp kale arazisinden uzaklaştımdı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu.

Farcliff'in ağaçlıklı, bakımlı sokaklarından geçerek Krallığın diğer yarısına doğru ilerlerken çenemi sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Grimdale'e doğru.

Grimdale, şu anda ihtiyacım olan şeyi bulabileceğim tek yer. Arabamla tanıdık sokaklarda ilerlerken, binalar gittikçe daha harap hale geliyor ve ağaçlar azalıyor. Farcliff'ten Grimdale'e geçiş neredeyse anında gerçekleşiyor.

Farcliff'te sokak lambaları parlaktır, kaldırımlar temizdir, d kkaneların vitrinleri neşeli ve refah doludur. Grimdale ise... Eh, kasvetlidir. Her yer gridir, boyalar her yerde dökülmektedir, sokak lambaları uğursuzca titremektedir. Başlarına kap şonlarını geçirmiş adamlar sokaklarda dolaşmakta, yüzlerini farlarımından saklamaktadırlar.

Son virajı alıp arabamı harap bir deponun arkasına park ederken ağzımda kan tadı hissediyorum. Motoru durdurduğumda, yumrukların ete çarptığı sönük sesleri duyabiliyorum.

Gözlerim bulanık ve ellerim titriyor, cüzdanımı ve telefonumu torpido gözüne koyuyorum. Arabadan inip devasa depoya bir bakış atıyorum. Arabamı kilitliyorum.

Binaya doğru yürürken ayaklarım çakılları ezip geçiyor. Karanlık — buradaki tek ışık deponun kapısının altından geliyor. Kapının diğer tarafından boğuk bağırırşlar geliyor. Gözlerimi kapatıp cesaretimi topluyorum.

Bunu yapmak zorundayım. Burada olmak zorundayım. Deponun kapısını iterek açıyorum.

  eride ışık loş ve hava ağır. Boş odanın uzak ucunda geçici bir boks ringi var. İki adam ringin içinde birbirlerini döverek kanlar içinde bırakırken, kana susamış kumarbazlar çığlık atıyor. Savaş ılardan biri, sarışın adamın dudağı yarılmış ve gözü şişmiş. Bu, rakibinin göbeğine yağmur gibi yağan yumruklarını durdurmuyor

. Diğer adamın gözleri geriye dönüyor. Gözünün üstündeki kesikten kan akıyor.

Ben ringin kenarına adım attığım anda nakavt yumruğu geliyor. Sarışın adam, baygın rakibinin üzerinde duruyor, kolları yanlarında sarkmış ve dudağı çirkin bir gülümsemeye bükülmüş. Vücudumu titreten bir kükreme atıyor.

Seyirciler heyecanla, dövüşçülere sessizce bağıyorlar. Omzuma ağır bir el konduğunda irkiliyorum.

"Prens," Nigel bana sırtarak diyor. "Seni bir süredir görmemiştim."

Ben homurdanırım ve Nigel'in gözleri parlar.

"Buraya gel." Beni ana ringden uzaklaştırıp deponun diğer tarafındaki bir kapıdan geçirir. Penceresiz, küçük, karanlık bir odaya gireriz. Odada mobilya yoktur ve zeminde her yerde koyu, pas rengi lekeler vardır.

Kan... bir kısmı benim.

Yumruklarımı açıp kapatıyorum ve Nigel'a dönüyorum. O sırtıyor. "Her zamanki gibi mi?"

Başımı sallayarak bir deste para çıkarırım. "Evet. Yüzüne vurma."

"Hayal bile edemem. Ravi!" Nigel kapıdan seslenir ve devasa bir adam içeri girer. Alnı gözlerinin üzerine çıkıntı yapmaktadır ve düşük bir homurtu çıkarır. Nigel bana başını sallar. "Bu adam Farcliff Royalty spesiyalini istiyor. Onun güzel, prens gibi yüzüne dokunma."

Ravi homurdanır ve içimden bir parça buraya geldiğime pişman olur. Ama bu sadece içimden küçük bir parça ve Ravi ilk yumruğunu kaburgalarımın indirdiğinde pişmanlığım yerini acıya bırakır.

Güzel, bağımlılık yapan, gözleri kör eden bir acı.

Ravi bana tekrar tekrar yumruk attıkça kollarımı açarak gülüyorum. Bir yandan diğer yana savrulurken karnımda şiddetli bir acı patlıyor. Sendeleyerek dengemi koruyorum ve Ravi tekrar kaburgalarımın vuruyor.

Kaburgalarım çatlar ve beyaz sıcak bir acı içimi kaplar. Ayaklarım titrer ve bir dizimin üzerine çöküyorum.

Ravi bana yaklaşırken Nigel, "Dur" der. Büyük Neandertal durur ve ben yerden kalkıp ayağa geçerim. "Yeter mi?" diye sorar Nigel.

Başımı sallayarak, hırıltılı bir sesle konuşuyorum. "Parama karşılık almaya geldim."

Ruhumdaki karanlık damarlarımı zehirliyor. Büyük adam bana tekrar tekrar yumruk attıkça kalbimi karartıyor ve düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. Her vuruş bana acı veriyor ve acıyla beslenen kırık parçamı besliyor. Kaburgalarım çatlıyor, organlarım çığlık atıyor.

Karşılık vermiyorum. Savaşmıyorum. Sadece bundan besleniyorum.

Ravi bana vururken ve Nigel izlerken, Dahlia'yı düşünüyorum. Onun çıplak vücudunu ve ona bir daha dokunamayacağımı biliyorum. Saçlarını, ruhunu, kaygısız kahkahasını. Onu hak etmiyorum. İçimde çürümüş bir parça var ve onu bastırmanın tek yolu, onu benden döverek çıkarmak.

Onun sonsuza dek veda ettiğini biliyorum. Kaleye geri dönmeyeceğini biliyorum. Beni seven bir kadını muhtemelen asla sevemeyeceğimi biliyorum. Nasıl sevebilirim ki? Kendine bunu yapan birini kim sevebilir? Benimki gibi karanlığı onu boğan birini kim sevebilir?

Acıya boyun eğiyorum ve dayak yerken gülüyorum. Acı çekiyorum... ama en azından bir şeyler hissediyorum. Yarın morluklar ve yaralarla uyanacağım. Yürümek, hareket etmek ve nefes almak acı verecek... ama uyanacağım. Kalkacağım. Hareket edeceğim.

Ravi, acı dayanılmaz hale gelene ve bayılana kadar beni dövüyor. Nigel'in beni başka bir odaya sürükleyeceğini biliyorum, orada ucuz bir karyolada, morluklarımın üzerine buz koyulmuş halde uyanacağım.

Bu kraliyet muamelesi. Prens Damon'un özel muamelesi. Kalbimdeki karanlığın tek çaresi.

ON DÖRT DAHLIA

Kaleden uzaklaşırken kraliyet arabasının arka camından geriye bakma dürtüsüne direniyorum. Prens gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum, tıpkı ellerinin beni iz bıraktığı, dilinin beni yaladığı yerleri hissedebildiğim gibi.

Ama Prens Damon'un varlığı benim kalmam için yeterli değil. Leydi Malerie'nin bana bakışlarını gördüm ve sarayda hoş karşılanmadığımı biliyorum.

Küçük bir çocuk olduğumdan beri, Farcliff'in, özellikle de Farcliff Kalesi'nin tehlikeli bir yer olduğu söyleniyordu. Krallıktan çok uzak bir yerde, Rocky Dağları'nın derinliklerindeki küçük bir orman kasabasında yaşıyordum. Orada güvendeydim.

Annem her zaman Farcliff kraliyet ailesinin tehlikeli olduğunu söylemiştir.

Bu geceden sonra ne düşüneceğimi bilmiyorum.

En büyük oğul ve tahtın varisi olan Prens Charlie ile tanıştım. O, oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım Elle ile çıkıyor. Onun için en iyisini istediğini düşünüyorum.

Prens Damon iyi birine benziyor, ama "tıp fakültesine gitmek için kraliyet ayrıcalıklarını bırakan mükemmel prens" türünden değil. Gerçekten iyi bir insan gibi görünüyor.

Ama diğerleri? Bilemiyorum.

Şakaklarımı ovuşturarak, gözlerimin arkasında biriken korku ve endişeleri silkelemeye çalışıyorum. Zonklayan bir baş ağrısı oluşmaya başlıyor.

Arabanın hafif hareketiyle sakinleşerek gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ Prens Damon'un kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve iç çekiyorum.

Aşk hayatımda hep böyle olur. Nadiren de olsa, bir geceden fazla hoşlandığım biriyle tanışırsam, aramıza mutlaka bir engel çıkar. Bu durumda, ailelerimiz.

Onunla birlikte olmak istesem de, annemin güvenliğini bu şekilde ihanet edemem. Bu hafta zaten bir kez incindi. Bu gece olanları öğrenirse ne olur? Kendi aşk hayatım için annemin güvenliğini riske atamam.

Onunla birlikte olamayacağımı biliyorum.

Peki, neden düşüncelerim sürekli taht odasında olanlara kayıyor? Neden şoföre geri dönüp beni kaleye geri götürmesini istemek için can atıyorum? Prens'e veda etmek neden bu kadar zor?

Kraliyet ailesinin nasıl olduğunu biliyorum. Anneme ne yaptıklarını biliyorum — onu sürgüne gönderdiler ve ailemizin adını lekelediler — ve bana da aynısını yapmaktan çekinmeyeceklerini biliyorum. Bu akşamki akşam yemeği, her şeyi göz önünde bulundurursak, iyi geçti, ama burada bitmesi gerekiyor.

Aile adımları kurtarmak için kalede değildim ve Prens Damon'a aşık olmak için de orada değildim. Elle için oradaydım.

Farcliff kraliyet ailesi tehlikelidir. Onlar, besin zincirinin en tepesinde olmaya alışkın, güce aç, tek amaçlı insanlardır.

... Değil mi?

Bana hep böyle öğretilmedi mi? Annem bana böyle öğretmedi mi?

Peki ben kimim? Ben, neredeyse on beş yıl önce krallıktan kovulan bir kadının kızıyım. Ben bir hiçim.

Hayır, ben bir hiç değilim. Ben bir Raventhal'ım ve bu, bir hiç olmaktan daha da kötü.

Derin ve titrek bir nefes alarak omuzlarımdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum. Saçlarıma uzanıp, saçlarımı kontrol altında tutan bin bir tane saç tokası çıkarıyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken rahat bir nefes alıyorum.

Kale arkamda kaldı ve artık Prens Damon'u ya da Kral'ı görmek zorunda değilim.

Eve vardığımda şoföre teşekkür edip eski evime giriyorum. Elle'in ayak seslerini duyuyorum ve akşamımı dinlemek istediğini biliyorum.

Onun ilişkisi, Kral'ın benim hakkımdaki görüşüne ve Damon Prensi ile benim

bir ilişkimiz olduğuna inandırıp inandırmadığımıza bağlı. Tabii ki nasıl gittiğini bilmek istiyor.

Ama şu anda, onunla bu konu hakkında konuşacak enerjim yok. Taht odasında olanları ona anlatmak istemiyorum. Elle'in umursamayacağı için değil, benim seks maceralarıma alışık olduğu için, ama bu... Bu farklı.

Damon ile aramızda olanlar özel. Bu benim küçük sırrım, hayatımın geri kalanında kalbimin bir köşesinde saklayacağım bir sır. Elle'ye anlatmak yanlış olur.

Yorganımın altına girip, sıkı bir top gibi kıvrılıp bu akşamı unutmaya çalışıyorum. Elle'ye yardım etmek için saraya gittim, ama bunu tekrar yapmaya cesaretim olur mu bilmiyorum.

Prens Damon'dan bir daha uzaklaşabileceğimi sanmıyorum.

Ama uzaklaşmak zorundayım. Sadakatimi aileme göstermeliyim. Zihnimi eriten orgazmlar uğruna onlara sırtımı dönemem. Hiç bencil bir insan olmadım ve şimdi de olamam.

Böyle olması gerekiyor. En azından kendime böyle söylüyorum.

Bütün bunların altında, midemin derinliklerinde kıvrılan alaycı bir sıcaklık var. Prens Damon parlak mavi gözleriyle bana baktığında, geçmişimi ve geleceğimi sorgulamaya başladım.

Annemin Farcliff ailesi hakkında yanılmış olabileceğini düşündüm. Lanetler ve tehlikelerle ilgili tüm bu konuşmalar... Bunların ne kadarı doğru?

Sonra başımı sallayıp battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum. Nefesime odaklanıp uykuya dalmaya çalışıyorum.

"Ee, akşam yemeği nasıldı?"

Elle her zamanki gibi uyanık. Farcliff Üniversitesi kürek takımıyla her gün kürek antrenmanına gitmek için şafak sökmeden uyanır, bu yüzden ben uyandığımda onun da uyanık olacağı kesindir.

Kendime bir fincan kahve doldurup başımı sallarım. "İyiymi!" Sesim birkaç oktav yükselir.

"Kral yuttu mu?" "Neyi yuttu?"

"Prens Damon'la çıktığını." Elle kaşlarını çatarak, şaşkınlıkla sırtıyor. "Yani, akşam yemeğine gitmenin asıl nedeni olan şeyi."

"Ah, evet. Sanırım öyle." Kahvemini yudumlarken gözlerini kaçırıyorum.

Elle'in kaşları birbirine yaklaşır. Prens Charlie ile olan ilişkisi hakkında endişelendiğini biliyorum, ama şu anda bunu düşünecek enerjim yok. En iyi arkadaşım bana bakmaya devam eder ve ben zorla gülümserim. Beni neşeli ve kaygısız görmekten alışkındır ve alını endişeyle kırışır.

"Kaleyi çok gördün mü?" Mutfak masasında yanıma oturur.

Biraz gördüm.

Zorla gülümserim. "Senin ilk gezinde gördüğün kadar çok değil."

"Kesinlikle gezmeydi," diye gülüyor Elle. Kafasını sallıyor. "Ama cidden, her şey yolunda mıydı?"

Derin bir nefes alıp, daha geniş gülümsemeye çalışıyorum. "Her şey yolundaydı. Kral bana pek ilgi göstermedi. Prens Charlie mutlu görünüyordu. Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor."

Yüzü kızarır ve gözleri uzaklara dalar. Konuşmayı gizli erkek arkadaşına yönlendirmek çok işe yarar ve bana kale ya da Prens Damon hakkında fazla soru sormaz.

Bu harika bir numara. Bir şey hakkında konuşmak istemiyorsan, karşıdakini kendisi hakkında konuşmaya yönlendir. Konuşma numaraları 101 — özellikle erkeklerde çok işe yarar.

Prens Damon hariç.

Onunla sohbetlerim daha derin. Gözlerimi kapatıp tekrar onu düşünmeye başlıyorum. Geniş, güçlü elleri kalçalarıma gömülüyor. Göğsü, omuzları, alnına düşen saçları. Dilini, önündeki uzanmış halimi yalarken.

O muhteşem.

Bir hafta önce, hiç düşünmeden kabul ederdim. Annemin Farcliff kraliyet ailesi hakkında bana anlattığı her şeye inanıyordum ve

Orman, kuşlar ve üç sevimli teyzemle çevrili, mutlu bir cehalet içinde büyüdüm. Farcliff'in tehlikeli olduğuna ve kraliyet ailesinin bize zarar vermek istediğine inanıyordum.

Ama şimdi, o kadar emin değilim.

ELLE MİNNETTARLIKLA DERSİNE GİDİYOR ve ben yalnız kalıyorum. Evimde dolanıp duruyorum ve sonunda kendimi toparlayıp derse gidiyorum. Telefonum çalıyor — geçen hafta görüştüğüm bir erkekten mesaj gelmiş. Sadece "Selam" yazıyor.

Ne kadar orijinal.

Bu adama mesaj atmak istemiyorum. Onunla ilgili hiçbir şey ilginç değil. Hiçbir yanı heyecan verici değildi. Mesajı bile sıkıcı.

O Damon Farcliff değil.

Yine de, kalbimin derinliklerinde Damon Prens'ten uzak durmam gerektiğini biliyorum. Sadece annem için ya da kendi huzurum için olsa bile.

Telefonumun kilidini açıyorum ve mesaja cevap vermek yerine Damon'un numarasını arıyorum. Parmaklarım ismin üzerinde duruyor ve derin bir nefes alıyorum.

Birkaç dokunuşla, onun telefon numarasını silerim ve birbirimize gönderdiğimiz birkaç mesajı da silerim. Telefonumdan onunla ilgili tüm anıları silerim — çok fazla değil, ama yeterince var.

Dudaklarımı ısırıp derin bir nefes alıyorum. Şatodan ve tüm kraliyet ailesinden uzak durmam gerekiyor.

Uzak durmak, artık Prens Damon olmayacağı anlamına geliyor. Artık akşam yemekleri olmayacak. Artık midemde hissettiğim o sıcaklık olmayacak ve kesinlikle Farcliff Tahtı'nda orgazm olmayacağım.

ON BEŞ DAMON

UYANDIĞIMDA kafam tam olarak net değil, ama en azından boş. Küçük yatağımdaki battaniyeler kaşındırıyor ve bayat kokuyor. Kendimi oturur pozisyona getirip odaya bakıyorum. Vücudum acı içinde çığlık atıyor. Tavanda büyük bir su lekesi var ve duvarlar çıplak beton.

Yan masada bir şişe su var ve onu görünce ağzımın ne kadar kuruduğunu fark ediyorum. Suyu almak için uzanırken, kaburgalarımda bir ağrı hissediyorum. Şişeyi açıp yarısını bir yudumda içiyorum. Su ılık ve plastik tadı var ama yine de memnuniyetle inliyorum.

Dikkatlice ayağa kalkıyorum, her hareketim göğsüme daha fazla acı saplıyor. Gömleğimi kaldırıp kaburgalarımın altına bakıyorum. Mavi ve mor lekelerle kaplı, bazı yerleri neredeyse siyah. Sol kalçam ağrıyor ve hareket ettiğimde tüm kemiklerim ve eklemlerim yerinden çıkmış gibi hissediyorum.

Ama ellerimi yüzüme götürdüğümde, dün olduğu gibi hissediyorum. Kesik yok, şişlik yok, morluk yok.

Yan masaya bahşiş olarak biraz para bırakıyorum. İnsanlar iyi para kazandıklarında sessiz kalmaya daha meyillidirler. Araba anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum.

Ana odaya çıktığımda, geçici boks ringi ortadan kaybolmuştu. Depo boştu. Herkes gitmişti. Dün geceki kavgaların tek kanıtı, duvarda birkaç soluk kan lekesi idi. Ayaklarımla çıkışı sürükleyerek kapıyı açtım ve yüzümü buruşturdum.

Güneş ışığı gözlerimi acıtıyor ve yüzümü korumak için ön kolumu kaldırıyorum. Kolumu kaldırdığımda yan tarafıma bir acı saplanıyor ve nefesim kesiliyor. Sürücü tarafındaki kapıya doğru sürünerek gidip içeri giriyorum ve

güneş gözlüğümü almak için orta konsolu karıştırıyorum. Gözlüğü taktığımda rahat bir nefes alıyorum.

Zihnim boşalmış gibi hissediyorum — tam da istediğim gibi. Dün gece beni buraya getiren döngüsel, kaotik düşünceler yok oldu.

O anda, arabamda tek başıma, Dahlia'yı tekrar düşünüyorum. Farcliff Tahtı'nda seviştiğimizde üzerimde kemiksiz ve kırık bedenini düşünüyorum. Gülümsemesini, sesini, kokusunu düşünüyorum.

Dün geceki kadar acı verici değil. Onu bir daha göremeyeceğimi bilsem bile üzülmiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Kalbimde bir duygu belirtisi belirmeye başlarsa, tek yapmam gereken vücudumu bir milim hareket ettirmek ve acı tekrar kafamı boşaltıyor.

O gitti.

Telefonumu torpido gözünde bulup açıyorum. Dahlia'nın numarasını bulup bir iki dakika ona bakıyorum. Sonra iç çekerek telefonumu kilitleyip cebime koyuyorum.

Eğer beni aramak isterse, arayabilir. Bir kadının peşinden koşmayacağım. Bir prens böyle davranmaz.

Eve gidip kendimi yatak odama kilitliyorum. Duş alıp üstümü değiştiriyorum ve ders çalışmak için kitaplarımın önüne oturuyorum.

DAHLİA ARAYAMIYOR — Aylardır. Elle'nin yarıştığı ve tüm kraliyet ailesinin izlemeye geldiği Bahar Regattasında bile Dahlia ortalarda görünmüyor. Tüylü pembe ceketli birini gördüğümü sanıyorum, ama onun Dahlia olduğundan emin olamadan oradan uzaklaştırılıyorum.

Ama kalbimde onun olduğunu biliyorum. Başka kim böyle bir şey giyer ki?

Onu özlemek yerine, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: kendimi derslerime veriyorum. Dışarı çıkmıyorum, partiye gitmiyorum, içki içmiyorum, kimseyle çıkmıyorum. Dahlia'yı unutuyorum.

Aslında unutmak yanlış bir kelime. Onu sürekli düşünüyorum ve bu beni delirtiyor. Birkaç gün sonra biri bana nasıl bu kadar etki edebilir?

Ama o beni hiç aramıyor ve gururum ona ulaşmamı engelliyor.
Ben de boşveriyorum.

Eğlenceliydi, hepsi bu. Gerçekten çıkmıyorduk bile, sadece
Charlie'ye yardım ediyorduk.

Şimdi bitti.

Neyse ki, sonbahar geldiğinde Farcliff Genel Hastanesinde tıp stajım başladı ve başka şeyler hakkında düşünecek vaktim kalmadı. Artık Ravi'nin beni dövmesine gerek yok, çünkü o kadar yorgunum ki, derslerimden başka bir şey düşünemiyorum. Stajım dört hafta sürüyor ve her hafta hastanenin farklı bölümlerinde çalışıyorum. Diğerlerinden daha sık gece vardiyasına gönüllü oluyorum.

Hastanede geçirdiğim zaman arttıkça tıp fakültesi hakkındaki şüphelerim azalmaya başladı. Sorumlu doktorum Dr. Adler, keskin gözleri ve daha da keskin dili olan, lafını esirgemeyen bir kadındı.

Çoğu zaman yorgunum.

Ancak gecenin bir yarısı, gözlerim ağırlaşır uyanıklık ve uyku arasında gidip gelirken, Dahlia'yı düşünüyorum. Davetsizce rüyalarım giriyor. Kalbimin sadece gerçeğin yaşayabileceği gizli bir köşesinde, onu tekrar görmem gerektiğini biliyorum.

ON ALTI DAHLIA

Prens Damon'dan ayrı geçirdiğim aylar, sonsuz bir gecede yaşamak gibi geliyor. O benim güneşim ve orada olduğunu biliyorum, ama onu göremiyorum. Aramızda bir dünya var. Günlerimi karanlıkta, onun sıcaklığı, ışığı ve hayat veren enerjisi olmadan geçiriyorum.

Farcliff Üniversitesi'ndeki üçüncü yılımı bitirip, ailemin yaşadığı Kaliforniya'ya gidiyorum. Annem düşüp kalçasını kırılı üç ay oldu ve şimdi tekrar ayağa kalktı. Ailem beni sıcak bir kucaklamayla karşılıyor ve ben yüzüme bir gülümseme konduruyorum.

Üniversite iyi gidiyor, diyorum onlara. Elle iyi, diyorum.

Prens Damon'dan bahsetmiyorum, nedeni belli.

Onlara sürgünden bu yana tatmadıkları, çok sevdikleri Farcliff balından bir kavanoz getiriyorum. Babam geniş bir gülümsemeye yanağıma bir öpücük konduruyor. Annem burnunu kıvırıyor ve arı alerjimin kraliyet kovanlarındaki bal arılarından kaynaklandığını düşündüğünü söylüyor.

Annemin iyi olduğundan emin olduktan ve prensle ayrılmanın doğru karar olduğuna kendimi ikna ettikten sonra, Colorado'daki teyzelerimin yanına eve dönüyorum. Teyzelerimle bir ay geçirdikten, akşamları cırcır böceklerini, sabahları kuşları dinledikten sonra, patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Huzursuzum.

Her gece yatakta dönüp duruyorum, Damon'un kolunun vücudumun üzerinde olması nasıl bir his olurdu diye merak ediyorum. Onu düşünmeden duramıyorum — merak ediyorum, diliyorum, umuyorum.

Unutmaya çalışıyorum.

Sonunda, yazın ortasında Farcliff'e geri dönüyorum. Elle, Prens Charlie'nin bebeğine hamile ama bu hikayeyi ona kendisinin anlatmasına izin vereceğim. Teyzelerime onun yardımına ihtiyacı olduğunu söylüyorum.

Ama asıl nedeni, Damon'dan çok uzak kalmak istememdi, tabii bunu kimseye itiraf etmedim.

Eylül ayında dersler yeniden başlar ve kendimi oyalamak için yeterince meşguliyetim vardır. Farcliff Üniversitesi'nin laboratuvarlarından birinde staj yapmaya başladım, bu yüzden okul, iş ve araştırmalarla meşgulüm.

Yatağım soğuk ve boş kalıyor, çünkü Prens'in yerini dolduramıyorum. Sonunda eski hayatıma döneceğim, diyorum kendime. Başka biriyle yatacağım ve Prens'i unutacağım - ama bu gece değil.

Ya da yarın gece.

Ya da ondan
sonraki gece.

Biriyle flört etmeye çalıştığımda ilgimi kaybediyorum. Kendimi biriyle çıkmaya zorladığımda, bu bana yanlış geliyor. Hatta doğum kontrol haplarını almayı bile bıraktım. Reçetemi bitti ve yenisini almaya gerek görmedim. Seks yapmıyorsam, neden alayım ki?

Eylül ortasında bir akşam, Elle'in bebeği tekmeliyor. Birlikte gülümsüyor ve heyecanla çığlık atıyoruz. Prens Charlie yüzünden kalbi kırık olan Elle mutlu.

Bana bakar. "Bir süredir maraton seks seansları duymadım. İyi misin?"

"Evet," diyorum, ona zoraki bir gülümsemeyle. "Sadece bir durgunluk dönemi, sanırım."

Yüzünden bana inanmadığını anlayabiliyorum, ama ona Prens Damon'dan bahsedemem şu anda — Prens Charlie ile gizli ilişkisi bittikten sonra olmaz.

Sonra televizyonu açıyoruz ve Charlie'nin düğününün 1 Kasım'da olacağını öğreniyoruz. Elle'nin kalbi yeniden kırılıyor ve ben Prens Charlie'nin kardeşiyle ilgili düşüncelerimi zihnimin en arka köşesine itiyorum, kendim dahil herkesten saklıyorum.

Farcliff Prensleri bizim için resmen öldüler.

Aylar nasıl olur da bir yandan uzayıp giderken, bir yandan da bir anda geçer?

Hayat ilerliyor ve ben de onun akıntısına kapılıp gidiyorum. Bir bakıma, çevremdeki herkesin hayatını izliyormuşum gibi hissediyorum. Elle'nin karnı büyüyor, büyüyor ve büyüyor. Kendini toparlıyor ve onu hiç bu kadar çalışırken görmemiştım, anne olmaya hazırlanıyor.

Onunla gurur duyuyorum.

Peki ya ben? Ben ne yapıyorum?

Okula gidip ders çalışıyorum. Laboratuvarda çalışıyorum. Elle'nin bir kadın olmasını izliyorum.

Bir hafta tanıdığım, neredeyse sekiz ay önce

Serseriyim, amaçsızım ve belki biraz da acınası bir durumdayım. Anton Çehov bir keresinde şöyle demişti: *"Bir insan doğduğunda, hayatın üç yolundan sadece birine girebilir: sağa gidersen, kurtlar seni yer; sola gidersen, kurtları yersin; düz gidersen, kendini yersin."*

Sanırım kendimi yemek böyle bir şey olmalı.

O aylarda, lanet diye bir şeyin olmadığını anladım. Sadece ben varım —umutlarım, korkularım, güçlerim ve beni engelleyen içimdeki her şey. Hayır, hayatımı her adımda aşağı çeken, her şeyi bilen bir lanet yok. Bunu kendime ben yapıyorum.

Theresa teyze haklıydı — ben sadece sakarım.

PRENS CHARLIE Kasım ayında Elle'ye evlenme teklif ettiğinde, onun için mutluluktan kalbim neredeyse patlayacak gibi oldu. Uzun zamandır ilk kez bir şey hissediyorum. Kral tahttan çekildi ve Kraliçe'nin öldürüldüğünü öğrendik. Nasıl olduğu henüz net değil, ama cinayet şüphesi var.

Annem yıllar önce haklıymış. Bu düşünceyle kalbim hızla atıyor — belki de bu kadar! Belki de Raventhals'ların kurtuluş anı budur! Belki... Prens hakkında çok derin düşünmeden önce başımı sallıyorum.

Haberi duyar duymaz annemi arıyorum, ama o sadece iç çekerek yanıt veriyor. Kalbim sıkışıyor.

Farcliff Krallığı tam bir paniğe kapılır. Charlie kral ilan edilir, bu da Elle'nin Farcliff'in yeni kraliçesi olacağı anlamına gelir. Charlie'nin evlilik teklifinin yarattığı heyecan yatıştıktan sonra —ki bu onun anlatacağı bir hikaye

Elle, Grimdale'in kenarındaki küçük eski evimize geri döner ve benimle birlikte kaleye taşınmamı ister.

Eski kanepemize oturur, hamile karnı her an patlayacakmış gibi görünür. Işıl ışıl parlıyor, ve bu sadece hamilelikten kaynaklanan bir parlaklık değil. O kadar mutlu görünüyor ki, onunla birlikte gülümsemek imkansız.

"Senin için fazlasıyla yer var, Dahlia. Kral tahttan çekildiğine göre, kalede rahatsız hissetmemelisin. Artık her şey farklı."

Nefesimi çekip başka yere bakıyorum. Hâlâ tedirgin hissederken onu bu kadar mutlu ve aşık görmek zor geliyor. Elbette onun adına mutluyum, ama hayatım boyunca taşıdığım duyguları silkelemek zor. Ayrıca Damon'a nasıl yüzleşeceğim? O hayatına devam mı etti? Onunla aynı binaya taşınıp kaldığımız yerden devam mı edeceğiz?

Ha! Sanki mümkünmüş gibi!

"Sanırım burada kalmayı tercih ederim," diyorum, harap evimizi işaret ederek. "Bütün eşyalarım burada."

"Eşyalarını taşıyabiliriz, Dahl." Elle gülümser. "En fazla birkaç saat sürer. Kaleden birkaç adam getirip yardım ettirebilirim."

Kafamı sallıyorum. "Yapamam. Üzgünüm."

"Hâlâ kraliyet ailesi için endişeleniyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Onlardan biriyle evlenecek olmama rağmen mi?" "Charlie farklı."

Elle iç çeker. "Bence kral kötü biriydi, Dahlia. Artık kraliyet ailesinden korkmana gerek yok. Aileni Farcliff'e davet et."

Ellerimi ovuşturup dudağımı ısırıyorum. "Onlara sorarım," derim sonunda. Annemin ne hissettiğini zaten biliyorum, buraya dönmek için hiç acelesi yok.

Yine de, göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir şey kıpırdanıyor. Düşüncelerim Prens Damon, annem

ve babam ile Charlie ile birlikte kalede olan Elle arasında gidip geliyor.

Bebeklerine...

...ve umut duyuyorum.

Ya eğer...

Elle oturma odamızdaki kanepenin yanıma oturur — artık sadece *benim* oturma odam oldu sanırım — ve gözlerinde uzak bir bakışla evin içini süzer. Ne yaptığını anlayabiliyorum. Bu yere veda ediyor — birlikte çok güzel ve çok kötü zamanlar geçirdiğimiz yere. Birlikte yetişkin olduğumuz yere.

Aşık olduğunda yaşadığı yer. Peki ya ben?

Eh, ben hala buradayım. Hala kaleden korkuyorum. Hala aileme karşı olan görevim ile kendi kişiliğimi ortaya koyma arzumu arasında kalmış durumdayım. Hala Farcliff Tahtı'nda oturduğum o akşamı düşünüyorum.

Elle bana bakıyor. "Damon ne olacak?"

Omurgam geriliyor. "O ne olacak?"

"Seni kalede görmek istiyor."

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde gülümserim. Kafamı sallarım.

"Sanmıyorum." "Neden?"

"Birincisi, ben hala bir Raventhal'ım. Annem kraliçenin ölümü konusunda haklıydı diye, bizi kollarını açarak karşılayacakları anlamına gelmez."

"Tabii ki kabul edecekler, Dahlia," Elle gülümser. "Charlie kendisi söyledi. Artık kimse Raventhal'lara kin beslemiyor."

"Kral kızgın. Kız kardeşi kızgın. Soruşturma hâlâ devam ediyor. Kalede kime güvenebileceğimizi ve kime güvenemeyeceğimizi nereden bileceğiz?"

Mazeretler, mazeretler, mazeretler. Ağzımdan çıkan tek şey bu, ama beni asıl engelleyen şey Damon'la tekrar yüzleşmek düşüncesi.

"Kral artık kral değil," diyor Elle nazikçe. "Artık kral Charlie ve o sana kin beslemiyor. Seni seviyor, tıpkı benim sevdiğim gibi."

Hüzünle gülümserim ve derin bir nefes alırım. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, Elle... Kaleye gitmek beni rahatsız ediyor."

"Şimdi bile mi?"

"Şu anda bile."

Elle iç geçirir. "Tamam. En azından nedimem ol."

Ona dönüp bakıyorum ve dudaklarım gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yanımda başka kimseyi istemem. Düğün iki hafta sonra ve sensiz yapmak istemiyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirir ve Elle'nin omzuna yaslanırım. Bir elini hamile karnına koyar, diğer eliyle de beni sırtımdan sarar.

"Bu kadar çabuk evleneceğine inanamıyorum."

"Bu küçük canavar doğmadan önce yapmam lazım," diyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Elini karnının üzerinde gezdirmesini izliyorum. "Yani evet mi?" diye soruyor.

"Tabii ki evet," diye gülüyorum. "En azından düğünün için kaleye gelirim, oraya taşınmak istemem bile."

Elle omzumu sıkıyor. "Anlaştık. Soruşturma bittiğinde, kaleye gelmeyi tekrar düşünür müsün? Orada tanıdık bir yüz görmek isterim."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümseyerek başımı salladım. "Düşüneceğim."

"Güzel."

Elle ayağa kalkar ve derin bir nefes alır. "Bu bebeği doğurmayı sabırsızlıkla bekliyorum, bunu sana söyleyebilirim."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Gülümserim.

Bana sarılır ve ön kapıya doğru yürür. Kapının dışında güvenlik görevlileri beklemektedir ve iki adam daha, camları koyu renkli siyah bir sedanın yanında beklemektedir. Elle, güvenlik görevlilerinden birinin kendisine yardım etmesine izin verir ve ben ön verandadan izlerim, en iyi arkadaşım maiyeti tarafından kaleye geri götürülürken ona son bir kez el sallarım.

Yeni evine.

Eski evime dönüp iç çekiyorum. Her şey değişti, bunu biliyorum. Kaleye, korkularıma ve Prens'e karşı koymalıyım.

Prens Damon o taht odasında bana bir şey yaptı ve bu beni korkutuyor. Her şeyi bırakıp

ve aylarca birine takılıp kalan türden bir insan değilim. Bu kadar kolay sarsılan türden bir insan değilim.

Damon beni sarsıyor. Bunu yaptığının farkında olmasa bile , aylardır onu görmediğim halde, hala başımı döndürüyor.

Kafamı sallayarak alay ediyorum. Bu yıl o kadar çalkantılı geçti ki, olan biteni anlamak için bir molaya ihtiyacım var.

Kaleye taşınmak istemiyorum. Ona bu kadar yakın olmak istemiyorum, çünkü bu beni tüm savunma mekanizmalarımdan mahrum bırakıyor ve kendimi artık tanıyamıyormuşum gibi hissettiriyor.

Ama evime tekrar girdiğimde, köşelerde soyulmuş boya ve toz yığınlarına bakarak derin bir nefes alıp parmaklarımı burnumun köprüsüne götürdüm.

Kral tahttan çekildi ve eski kraliçenin ölümüyle ilgili kraliyet soruşturması başlatıldı. Geçmişle, annemle, çocukluğumla ilgili tüm sorularımın cevabı bulunabilir.

Bu *her şeyi* değiştirir.

İşte yine umut. Kararsız, güvenilmez, yürek parçalayan umut.

Prens Damon ve ben? Bir şansımız olabilir. Belki onu tekrar *görebilirim* onu tekrar görebilirim ve sonuçlarından korkmam.

Bu düşünce kalbimi çarptırıyor ve midemi sıkıştırıyor. Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirip elimi göğsüme koyuyorum.

Elle'in düğünü iki hafta sonra, yani iki hafta sonra Damon'u tekrar göreceğim. Onunla aynı odada olacağım. Onun kokusunu alacağım, onu izleyeceğim, belki ona dokunacağım bile.

İki hafta sonra, onun da benim onun hakkında düşündüğüm gibi düşündüğünü öğreneceğim.

ON YEDİ DAMON

Kravatımı düzelttim ve derin bir nefes aldım. Geçtiğimiz ay zorlu geçti. Charlie, babamız Kral'ın on beş yıl önce annemizi öldürttüğünü keşfetti ve ben bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Bunu öğrendiğimden beri Nigel'i depoda yarım düzine kez ziyaret ettim.

Herkesin bunu kabullenmesi zor olurdu, ama benim başa çıkmam gereken başka sorunlar da var. Tüm korkularım gerçek oluyor. Belki de o geceye dair anılarım doğruydu.

Belki de gerçekten benim hatamdı.

Kapımın çalınmasıyla başımı çeviriyorum. "Girin," diyorum. diyorum.

En küçük kardeşim Gabriel içeri girer. Koyu çikolata rengi Kahverengi saçları dağınık, kravatı eğri büğrü. Gözleri bulanık, sanki içki içmiş gibi.

İç çekiyorum. "Selam, Gabe."

"Nasılsın?" Sözlerini biraz geveliyor ve en yakın sandalyeye çöküyor. Gabe kötü bir adam değil, sadece öfkeli. Ben öfkemi özel olarak ele alırken, Charlie de öfkesini kum torbalarına yöneltiyor, ama Gabe henüz öfkesini boşaltmanın bir yolunu bulamadı. Daha on dokuz yaşına girdi ve uzun, aşağı doğru bir sarmalın başlangıcında gibi görünüyor.

Bu hissi çok iyi biliyorum, ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum

Omuz silkiyorum. "İyiyim. Bugün yüzümde bir gülümsemeyle geçmeye çalışacağım gülümsemeyle geçireceğim."

"Evet." Gabe başını yumruğuna dayar ve içini çeker. Annemiz öldürüldüğünde o daha bir çocuktü. Onu neredeyse hiç hatırlamıyor ve bence bu onu her şeyden daha çok incitıyor. Büyüdükçe bu konuyu daha az konuşur oldu.

"İyi misin?" diye soruyorum, mini buzdolabına gidip iki bira çıkarıyorum. Gabe başını sallayarak birini alıyor.

"Aslında hayır. Charlie'nin neden evlenmek zorunda olduğunu anlıyorum — yakında taç giyecek ve bir eşe ihtiyacı var. Kız arkadaşı hamile, bu yüzden bebek doğmadan önce evlenmek istiyorlar. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Sadece..."

"...Çok aceleci."

"Evet," Gabe iç geçirir. "Babamla ilgili tüm bu pislikleri yeni öğrendik ve şimdi birdenbire dönüp kutlama mı yapmamız gerekiyor?"

"Sanırım bu yüzden sadece yakın arkadaşları ve ailesinin katılacağı küçük bir tören düzenliyor."

"Biliyorum, ama bu yanlış geliyor. Annemin babam tarafından öldürüldüğünü bilirken onun için nasıl mutlu olabilirim?" Boynundaki damar atıyor.

"Biliyorum." Ona söyleyebileceğimden daha fazlasını *biliyorum*. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Üçümüzün de içinde kaynayan bir duygu bu.

"Ama biliyor musun? Sen gayet iyi görünüyorsun." "Gabe..."

"Ne?" Sesinde bir saniye önce olmayan bir keskinlik var.

Derin bir nefes alıyorum. "Tek söylediğim şey, bugünü atlatalım bugünü atlatalım ve Charlie için mutlu olalım. Soruşturma devam ediyor, sonuçlarıyla sonra ilgileniriz. Belki de şu anda bu düğünü yapmak iyi bir şeydir. Diğer tüm sorunlardan uzaklaşmamızı sağlar."

Gabe yanıt olarak homurdanır. Onun böyle hissetmesi beni çok üzüyor, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sessizce içkilerimizi yudumluyoruz, sonra ayağa kalkıyorum.

"Aşağı inmeliyiz."

Kardeşim derin bir nefes alır ve beni Büyük Salon'a kadar takip eder. Dahlia benimle birlikte bu odada olduğundan beri bu odadan uzak duruyorum. Tahtı her gördüğümde, üzerinde yaşananları düşünüyorum.

Kötü anılar değil, sadece keşke sadece anılar olmasalardı. Keşke geçmişimde bir anlık bir olay değil de, günlük bir olay olsalardı.

Tören her an başlayacak ve Charlie'yi tahtın yanında buluyorum. Omzuna vuruyorum.

"Tebrikler kardeşim," diyorum.

"Teşekkürler, Damon." Yüzünde yorgunluk izleri var, tıpkı Gabriel'in ve benim yüzümdeki gibi. Babamızla ilgili haberi öğrendiğimizden beri herkesin yüzünde olduğu gibi.

Gabe ve benim aksine, Charlie'nin gözleri mutlulukla parlıyor.

Onun yanındaki yerime geçiyorum ve Gabe de benim yanıma oturuyor. Gabe biraz sendeliyor ama ayakta kalıyor. Umarım tören boyunca bayılmadan veya kusmadan dayanabilir. Küçük kardeşimde kesinlikle bir canavar var ve bugün onun ortaya çıkmasını istemiyorum.

Arkamızdan müzik sesi geliyor ve tören başlıyor. Katılan çok fazla kişi yok, toplamda belki otuz kişi. Ailemiz, en yakın arkadaşlarımız ve güvenebileceğimizi bildiğimiz kişiler. Basın yok, gazeteci yok, yabancılar yok.

Odanın sonundaki kapı l a r açılır ve nefesim kesilir.

Dahlia.

Onun burada olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Bir yanımda onun burada olmasını umuyordu. Bir yanımda ise onu bir daha görmek istemiyordu, çünkü o etrafta olduğunda midemde hissettiğim o dipsiz boşluğu yaşamak istemiyordum.

Ama o burada ve mükemmel görünüyor. Yürürken ayaklarının etrafında dalgalanan pembe bir elbise giymiş. Saçları artık platin sarısı ve sırtının ortasına kadar uzanan yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış. Uçları parlak neon pembeye boyanmış.

Onu istiyorum.

Onun reddetmesine duyduğum öfke, kalbimde var olan tüm kin, yok oldu. Büyük Salon'a adımını attığı anda, onu tekrar istediğimi biliyorum.

Onu tekrar *istiyorum*.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, bu odadaki herkes ortadan kaybolur ve Dahlia'yı bir kez daha tahtına oturtur, o mükemmel bacaklarını genişçe açar ve dudaklarından çıkan tek kelime benim adım olana kadar onu benim yapardım.

Ama bu olmaz. Bunun yerine, Dahlia gözlerini bana kaldırır ve yanakları elbisesine uyacak şekilde kızarır. Elinde küçük bir buket çiçek tutmaktadır. Gözlerime bakarken, Dahlia tökezler ve yumuşak bir küfür eder.

Gülümserim.

Dengede durur ve nefesini alıp, kardeşlerimle birlikte beklediğimiz yerin karşısındaki kürsünün diğer tarafına doğru yürür. Dahlia yerini alırken, elbisesinin arkası aşağıya doğru açılıp süt beyazı sırtını ortaya çıkardığını fark ederim. Parmaklarım onun tenini hissetmek, omurgasını okşamak ve saçlarına dolanmak için kaşınıyor.

Penisim zonkluyor.

Törenin hiçbirini duymuyorum. Eminim çok güzeldir, ama tek duyduğum kulaklarımda kalbimin çarpıntısı. Tek gördüğüm bulanık bir görüntü, ara sıra Dahlia'ya attığım bakışlarla kesintiye uğruyor.

O da aynısını yapıyor ve içimde umut filizleniyor. O da benimle aynı şeyi hissediyor, biliyorum. Ya babamla olan tüm bu karışıklık iyi bir şeye dönüşürse? Ya kaleye gelme konusundaki tereddütleri ortadan kalkarsa? Ya bu konuda bir şansımız daha olursa?

Doğru zamanlarda alkışlıyorum ve gerektiğinde fotoğraf çekiyorum. Düğün töreni hızlı geçiyor ve daha sonra duyduğuma göre çok duygusal bir törenmiş. Ama şu anda beni etkileyen tek şey, kendime ait yapmak istediğim kısa boylu, peri gibi bir kız.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra tören sona eriyor ve bizi kalenin büyük resepsiyon salonlarından birine götürüyorlar. Dahlia duvarın yanında duruyor ve gözleri benimkilerle buluşması sadece birkaç saniye sürüyor. Odanın iki ucundan birbirimize bakıyoruz.

O bakışta binlerce kelime var. Birbirimize söylemediğimiz ve yüksek sesle söylememize gerek olmayan milyonlarca şey.

Vücudum daha da ısınarak tepki veriyor. Penisim zonkluyor. Bakışlarımı vücuduna indiriyorum ve aniden ayaklarım beni ona doğru götürüyor. Yanakları kızarıyor. Ağzım sulanıyor. Elleri hafifçe titriyor, sonra birbirine kenetleniyor. Dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor.

Ona ihtiyacım var.

Aramızda bir adım var ve onu omzuma atıp en yakın özel odaya taşımamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bir an sonra, derin bir nefes alır. "Hey."

"Selam," diye cevap veriyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Avuçlarım terliyor. "Harika görünüyorsun. Ve bunu iltifat etmek için söylemiyorum. Bu gerçek. Yani, Dostoyevski'ye ikisinin birbirini dışlamadığını söyle."

"Teşekkürler," diye gülüyor. "Sen de çok iyi görünüyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. Tüm cesaretimi toplayarak kapıyı işaret ediyorum. "Sessiz bir yere gidip konuşmak ister misin?"

Gözleri hafifçe kararır ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet, isterim."

ON SEKİZ DAHLIA

Kendime güçlü olacağımı, Prens Damon ile yalnız kalmayacağımı, mesafemi koruyacağımı söylememe rağmen... onu gördüğüm anda, başarısız olacağımı anladım.

O, karşı konulmazlığın tanımırken, nasıl direnebilirim ki?

Beni yan kapıdan geçirirken eli belimin altına kayıyor. Karnımda kelebekler uçuyor ve cildimde hissettiğim elinin sıcaklığı midemi sıkıştırıyor. Sessiz bir koridora çıkıyoruz ve o koridorun sonunu işaret ediyor. "Bu taraftan."

Onu körü körüne takip ediyorum, zihnim hızla çalışırken ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalışıyorum.

Parmaklarının dokunduğu her yerde, cildimde kıvılcımlar dans ediyor. Beni başka bir koridora yönlendirirken, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissediyorum. Onunla yalnız kalmamalıyım, çünkü ne olacağını biliyorum.

Bu kaçınılmaz.

Prens bir kapıyı itip açtığında, nabzım o kadar hızlı atıyor ki bayılacağımı düşünüyorum. Kolunu odanın etrafında gezdirip bana gülümsüyor.

"Sığınağıma hoş geldin."

Orta büyüklükte bir odadayız. Duvarın birini kitap rafları kaplıyor ve köşede büyük, masif ahşap bir masa var. Diğer köşede ise üzerinde okuma lambaları bulunan birkaç kanepeler var. Odanın ortasında uzun bir masa uzanıyor ve her iki yanında sandalyeler dizili. Oda lüks ve rahat.

"Çalışma odam," diyor Prens. "Buraya kimse gelmez."

Uzak duvarda pencereler hakimdir. Hafif adımlarla pencerelere doğru yürürüm ve dışarıya bakarım. Bakımlı, tertemiz kraliyet bahçeleri aşağıda uzanmaktadır.

"Çok güzel," diyorum. "Dersleriniz burada mı yapılıyor?"

"Çoğu burada yapılıyordu," diye başını sallar Prens. "Ama ihtisasımı başladığım için şu anda Farcliff Genel Hastanesinde çalışıyorum."

"Hasta olduğunuzu ve kraliyet ailesinin yatağınızın başına geldiğini hayal edin," diyorum gülerek, omzumun üzerinden ona bakarak. "Bu, henüz kalp krizi geçirmemiş olan herkese kalp krizi geçirecek kadar yeterlidir." Kitaplara doğru yürüyorum ve parmaklarımı deri ciltlerin üzerinde gezdiriyorum. "Özel bir doktor olacaksınız, bu kesin."

Ben kitap raflarına bakarken Prens Damon arkamdan yaklaşır ve ellerini kalçalarımın koyar. Göğsü sırtıma bastırır ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissedirim.

Onunla yalnız kalırsam bunun olacağını biliyordum. Direnemeyeceğimi biliyordum.

Ama yine de onu buraya kadar takip ettim.

Kollarında ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum ve ellerimi göğsüne kaydırıyorum. O sıcak, güçlü ve özlediğim her şey. Tam da hatırladığım gibi kokuyor. Nefesim kesiliyor ve kendimi kollarında eriyip gidiyormuş gibi hissediyorum.

O güneş, ben ise onun yörüngesinde dönen bir uzay tozu parçacığıyım. Tabii ki onu buraya kadar takip ettim. Tabii ki ona karşı koyamadım.

"Seni görmek güzel," diyor Prens alçak sesle. "Son birkaç aydır o geceyi çok düşündüm."

"Ben de."

"Neden numaramı engelledin?"

Parmakları kalçalarımın gömüldü ve kalbim bir takla attı. "Korkmuştum."

"Babamdan mı?"

"Duygularımdan," diye fısıldarım, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Birlikte olmamız gerekiyor."

"Belki eskiden öyleydi," diyor Damon, ellerini kalçama kaydırarak, "ama işler değişti."

Ona inanmak istiyorum. Tüm varlığım bunun doğru olmasını istiyor. O haklı, işler değişti. Kral tahttan çekildi, kralın danışmanı kral cinayetiyle suçlandı. Krallık kargaşa içinde.

Benim için kargaşa iyi bir şey. Kargaşa, annemin Krallığa geri dönebileceği anlamına geliyor. Soruşturma sonucunda ortaya çıkanlarla, tam olarak ne olduğunu öğrenebileceğim anlamına geliyor. Ailem sonunda biraz huzur bulabilir.

Kargaşa, belki, sadece belki, Damon'la birlikte olabileceğim anlamına geliyor. Ellerimi boynunun arkasına doladım ve derin bir nefes aldım.

"Bugün çok güzelsin." Damon elini sırtımın çıplak derisine bastırır ve parmaklarını elbisemin altına kaydırır.

Omurgamdan bir kıvılcım geçiyor ve başımı ona doğru kaldırmama neden oluyor. Sanki vücudum benden onu öpmemi istiyor.

Beni öpmesi için *yalvarıyor*.

Kalbimde ne olup bitiyor olursa olsun, zihnim bana ne yapmamı söylerse söylesin, bedenimin isteklerini kontrol edemiyorum.

Damon bunu biliyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla ezip geçiyor. Beni şiddetle öpüyor, parmaklarını tenime batırırken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Bunu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki titriyorum. Büyük Salon'a girdiğim anda, Damon'un aylar önce beni değiştirdiği o odaya girdiğim anda, gece bitmeden onun kollarında olacağımı biliyordum.

Direnmekten bıktım, bunu yapmamam gerektiğini kendime ikna etmeye çalışmaktan bıktım, Prens'i düşünerek kendime işkence etmekten bıktım.

Damon burada. Ben buradayım. İkimiz de bunu istiyoruz.

Onu kendime doğru çekiyorum, parmaklarımı ensesindeki saçlarına doluyorum. Kalçalarımı ona doğru çeviriyorum. Sırtım arkamdaki kitaplığa çarpıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

"İyi misin?" Damon kaşlarını çatıyor.

"İyiyim," diye nefes nefese cevap veriyorum. Dudaklarım tekrar onun dudaklarına yapışıyor. Acı nedir ki? Acı hiçbir şeydir.

Zevk her şeydir.

Ne yaptığımı fark etmeden, parmaklarım kravatını çözmeye çalışıyor. Kravatı boynundan çıkarıp bir kenara atıyorum. Damon'un kaşları kalkıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Titrek ellerimle gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından aşağıya doğru itiyorum. Kaburgalarını kaplayan morlukları görünce gözlerim fal taşı gibi açılır, ama Damon farkında bile değil gibi görünüyor. Gömleği yırtıp arkasına fırlatmama yardım eder ve beni tekrar öper. Dudakları benim dudaklarımın üzerinde, sonra çenemde, boynumda, omzumda. Kulak mememi öper, dişlerini kulak mememe sürterken kendini bana sürter.

Bu sırada, onun kalın ve sert vücudunun bana karşı nabzı attığını hissediyorum. Oh, onu hissediyorum ve her şey yok oluyor.

Ellerimi onun her santimetresinde
gezdirim. Bunu özlemişim.

Ben cinsel bir insanım ve aylardır kimseyle yatmadım.
İstemiyorum ama ihtiyacım hala var.

Şu anda, bu ihtiyaç doruk noktasına ulaştı. Tüm vücudum titriyor, beni alması için çığlık atıyor. Dudaklarım onun öpücüğüyle şişmiş ve ıslanmış.

Damon beni uyarı olmadan döndürüyor. O elini omurgamdan aşağı kaydırırken ben çığlık atıyorum ve kitaplığa tutunuyorum. Elbisenin askılarını omuzlarımdan kaydırıyor ve kumaşın olduğu yere yumuşak bir öpücük konduruyor. Elbiseyi belime kadar indiriyorum, sırtımı kamburlaştırıp kıcımlı ona sürüyorum.

Penisi sertleşmiş. Bana doğru itiyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Onu kaç kez böyle düşündüm? Bu durumu hayal ederken kaç kez kendime tatmin edici olmayan bir orgazm yaşattım?

Prens Damon'un geniş ve güçlü elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve vücudumda zevk titremeleri yaratıyor. Göğsünü sırtıma bastırıyor ve teninin benim tenime değmesi başımı döndürüyor. Prens'in elleri karnımdan yukarı doğru kayarak göğüslerimi avuçlarken kulağıma homurdanıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, ama bu homurtunun ne anlama geldiğini biliyorum. Benim hissettiğim gibi hissettiği anlamına geliyor. O da bunu hayal etmiş anlamına geliyor.

Bir eli hala göğüslerimdeyken, diğer elini belimden sarkan elbisenin altına kaydırır. Eli kasıklarımın ulaştığında durur.

"K lot giymemiş misin?" diye kulağıma hırıltıyla fısıldadı.

"K lot izi olsun istemedim," diyorum nefes nefese. "Görünümü bozardı." Gözlerim kapalı ve tek düşünebildiğim bacaklarımın arasındaki eli. Biraz daha aşağı iniyor ve parmakları yarıklarımı okşuyor. Zaten sıırılsıklam olmuşum. Ona sırtımı dönmüş olduğum için mutluyum, çünkü o kadar kızarıyorum ki yüzüm muhtemelen saçlarımla aynı renge bürünmüştür.

"Sa  da yok." Sesi nefes nefese ve arzuyla dolu. "Bu sefer gökkuşağı amcığı sikkemeyeceğim." Parmağı bacaklarımın arasına kayıyor ve tomurcuğumu buluyor.

Kafam karışık.

"D n ağda yaptırdım," diyorum, parmaklarım kitaplığa gömülüyor. Yanaklarım yanıyor. "Neden bilmiyorum... Sorun olur mu?"

Damon derin, alçak bir kakhaha atıyor. "Evet, sorun yok... Ve neden yaptığını biliyorum galiba, Dahlia."

"Neden sence?"

Ben ona karşı titremeye devam ederken, parmakları yarıklarımın üzerinde ileri geri kayıyor. Diğer eli göğüslerimi okşarken, dudakları boynumu okşuyor. Islaklığım neredeyse utanç verici. Eli daha da geriye, a ıklığıma doğru kayarken, ıslaklığımın bacaklarıma damladığını hissedebiliyorum.

"O tatlı küçük amını ağda yaptın çünkü bu gece sikileceğini biliyordun." Sesi düşük bir hırıltı gibidir. Emredici, sahiplenici ve serttir - ve beni inlemeye zorlar.

Parmağı içime giriyor ve bacaklarım titriyor. Nefesi boynumu ısıtıp, penisi kı ıma vururken, parmağını içime sokup çıkartıyor.

Bu çok fazla. Bu yetmez. Rafları sıkıca tutunup nefes nefese kalıyorum.

"Bunun olacağını biliyordun, ya da en azından olmasını umuyordun," diye homurdanıyor, parmağı hala içime girip çıkıyor.

Avuç i inin tomurcuğuma sürtünmesi nefesimi kesiyor ve cevap veremiyorum.

"Bunu benim için yaptın, değil mi?"

Parmaklarım kitaplığa gömülüyor ve elimden geldiğince sıkı tutunuyorum. Bacaklarıma güvenmiyorum. Damon'un penisi kı ıma bastırırken parmakları içime girip çıkıyor. Göğüs ucumu  imdikliyor ve ben inliyorum.

"Cevap ver, Prenses. Bugün bunun olmasını umuyordun."

"Sana söyledim," diye nefes nefese söylüyorum. "Ben prenses değilim."

"Sen benim prensesimsin." Damon parmaklarını içimden çıkarır ve benim ihtiyacımla ıslanmış parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirir. Nefesim kesilir, ama yine de cevap veremem. Alnım bir kitaba yaslanmıştı ve ayakta kalabilmek için tek yapabileceğim budur.

"Söyle, Dahlia," Damon homurdanır. "Bunu benim için yaptığını söyle."

Elini daha hızlı hareket ettirerek, ıslaklığım uyluklarımdan aşağı damlarken tomurcuğumu okşuyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes alıyorum ve sonunda konuşabiliyorum.

"Evet," diye nefes nefese söylerim. "Seni istedim. Bunu istedim. Tahtta geçirdiğimiz o geceden beri seni düşünmeden duramadım."

Damon beni döndürür ve sertçe öper. Elleri, elbiseyi kalçalarımın kıvrımlarından aşağı itmek için uğraşır ve elbise ayaklarımın dibinde bir yığın oluşturur. Onu daha yakınlaştırmak için ona tırnaklarımı geçirip elbiseyi tekmelerim. Prens, inleyerek dudaklarını benim dudaklarıma bastırır, bacaklarımı ayırır ve elini bir kez daha aralarına kaydırır.

Bu ilk seferkinden daha iyi. Aylarca bekleme, dileme, umut etme ve beklentinin doruk noktası. Prens Damon hatırladığımdan daha güçlü. Daha iri. Daha sert. Daha otoriter.

Her saniyesini seviyorum.

Prens beni kucaklayıp bacaklarımı beline doladığında, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dudaklarımı tekrar ele geçirip beni geniş ahşap masaya taşıyor. Orada beni masanın kenarına oturtup ellerini bir kez daha vücudumda gezdiriyor.

Vücudu mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Kaburgalarında ve karnındaki kesik ve morlukların nereden olduğunu sormak istiyorum, ama fırsatım olmuyor.

"Son yedi aydır her gün bunu düşündüm," diyor Prens Damon homurdanarak.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Kemerini çözüp pantolonunu yere düşürdüğünü izliyorum. Külotunu da indirdiğinde, penisi bana doğru titriyor.

"Sanırım merhaba diyor," diye gülüyorum.

"Seni özlemiş," Prens penisini eline alırken sırtıyor. Bana yaklaşırken gözleri kararır. Penisinin ucunu bana sürter ve ben uzun bir nefes veririm. Nefesim kesilirken bacaklarımı daha da açarım, beklenti neredeyse dayanılmaz hale gelir.

"Prezervatifim yok," diyorum nefes nefese, gözlerimi onun mükemmel vücudunda gezdirirken. "Artık doğum kontrol hapi kullanmıyorum."

"Çıkarırım," diye cevaplar Prens.

Bu mükemmel değil, kusursuz değil ve umurumda da değil. Onun muhteşem penisi içimde zonklıyor ve onu içimde istiyorum. *Hemen.*

Prens Damon santim santim içime giriyor, ikimiz de düşük bir inilti çıkarırken beni genişletiyor. Mükemmel hissettiriyor. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi, ondan önceki herkes onun yanında sönük kalıyor gibi. İçime o kadar mükemmel uyuyor ki, kendimi bütün hissediyorum. Tamamlanmış.

Doldurulmuş.

O andan itibaren tek kelime etmiyoruz. Elleri uyluklarımı, belimi, yanlarımı kavlıyor. Ben onun göğsünü tırmalayıp başını aşağı çekerek beni öpmesini sağlıyorum. İçime derin, güçlü ve mükemmel bir şekilde giriyor. Omzuna inleyerek, derisini ısırp, içimde yükselen zevkle nefes nefese kalıyorum.

Bu zevkten daha fazlası. Bu coşku. Bu mutluluk. Prens içime daha da derine girerken vücudumdaki her hücre hizalanıyor ve hep birlikte çığlık atıyor.

Sert, sahiplenici elleriyle kalçalarımı masanın kenarına yaklaştırıyor. Dirseklerimin üzerine yaslanıp başımı geriye atıyorum. Başparmağı klitorisimi buluyor ve bittiğimi anlıyorum.

Orgazmım beni sarar. Ciğerlerimdeki havayı boşaltır ve dudaklarımdan çığlığı çalar. Vücudumdaki her uzvu sertleştirir ve duvarlarımı Prens'in penisi etrafında o kadar sıkı bir şekilde kasar ki, onun da buna karşılık inlediğini duyarım.

Vahşi bir ateş vücudumun merkezinden dışarıya doğru yayılır, her santimetrekareme yayılır. Prens, ben orgazmımı sonuna kadar yaşamaya çalışırken, kendini tekrar tekrar içime sokar.

Gözlerimi açıp başımı kaldırıyorum. Dudaklarım açık ve bir başka zevk dalgası içime çökünce inilti çıkarıyorum. Prens

bana, göğsüme, karnıma ve bacaklarımın arasına bakıyor ve yanıt olarak homurdanıyor. Elleri bacaklarımı kavlıyor ve daha da açıyor, penisinin zonklamaya başladığını hissediyorum.

Penisini içimden çıkarır ve tohumlarını püskürtür. Beyaz, yapışkan ipler karnımı, göğüslerimi, çeneme kadar her yerimi kaplar. Onu izlerim, vücudum titrer...

...ve bunu seviyorum.

Bu dağınıklığı seviyorum. Beni böyle işaretlemesini, beni kendine ait kıldığını seviyorum. Benim zevkim azalırken, onun orgazmının vücudumdan damlamasını seviyorum. Dudakları gülümsemeye kıvrılırken, son damlasını da vücuduma boşaltır ve sonra başparmağını dağınıklığın içinden geçerek tatmin olmuş bir şekilde çeker.

Asla başka birine ait olmayacağım. Şimdi ve sonsuza kadar Prens Damon'a aitim.

ON DOKUZ DAMON

DAHLIA elbisesini giyerken bana gülümsüyor. Ben de tek ayak üstünde zıplayarak pantolonumu çekiyorum ve ona aptalca sırtarak gülümsüyorum. Yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

Aylardır bunu hayal ediyordum. *Onu* hayal ediyordum.

Bugünün zor geçeceğini düşünmeme ve tüm ailemiz kargaşa içindeyken kutlama yapmak istemememe rağmen, Dahlia ile birlikte olmak o kadar güzel ki, umurumda bile değil.

Kendimizi temizlemek için kullandığımız mendilleri atıyoruz ve ben tekrar Dahlia'nın beline kollarımı doluyorum. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup iç çekiyorum. Onu kollarımda tutmak inanılmaz bir duygu. Bunu bir daha hissedebilecek miyim bilmiyordum.

Kokteyllerin servis edildiği düğün resepsiyonuna geri dönüyoruz. Charlie bizi içeri girerken görüyor ve kaşları bir milim kadar yukarı kalkıyor.

Dahlia kolumu sıkıyor. "Elle'yi görsem iyi olacak," diyor, yanakları yine pembeye dönüyor. "Birazdan konuşuruz."

"Hoşça kal demeden gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Gözleri parlıyor. Bana gülümsüyor ve sonra uzaklaşıyor.

Charlie'nin yanına gidiyorum, o da uşağı Neville ile konuşuyor. Tıp fakültesine gitmeye karar verdiğimde, kişisel uşaklığımdan vazgeçtim. Kraliyet hayatını bırakıp sıradan bir insan gibi yaşayacaksam, kraliyet ayrıcalıklarından bazılarını da bırakmam gerektiğini düşündüm — personel sahibi olmak da dahil. Ama bu benim için sorun değil. Fark edilmeden kaleden gizlice çıkmam gerektiğinde, her yerde peşimde bir sürü çalışan olmaması işimi çok kolaylaştırdı.

Charlie, Neville'in ona uzattığı kağıda göz atıyor.

"Bunu doğrulayamadık, efendim," diyor Neville. Bana dönüp hafifçe eğiliyor. "Prens Damon."

"Merhaba Neville. Ne oldu?"

Charlie derin bir nefes alıyor. "Annemin cinayetiyle ilgili bulduğumuz kanıtları inceliyoruz. Şu ana kadar, babam ve danışmanının cinayete karıştığını kesin olarak doğrulayabiliriz. Ama Mal teyze başka bir hikaye. Annem öldürüldüğünde o ülkede değildi."

"Malerie annemi nefret ediyordu." Teyzemin Dahlia'ya bakışını da hala hatırlıyorum ve ona güvenmiyorum.

"Biz çocuktuk. Bunu bilemeyiz. Ayrıca, onu sevmiyordu diye onu öldürdüğü anlamına gelmez." Charlie başını sallayarak içini çekti. "Dinle Nev, şu anda bununla uğraşamam. Bugün benim düğün günüm."

"Efendim, Lady Malerie'nin ayrılmak için hazırlık yaptığını fark ettik. Bu gece harekete geçmezsek, onu sorgulamak için başka bir şansımız olmayabilir."

"Babamı cinayetle suçladım bile, Nev. Sağlam kanıt olmadan onu tutuklamak istemiyorum. Kral olalı sadece iki hafta oldu ve hükümdarlığımı yasadışı tutuklamalarla başlatmak istemiyorum."

"Onu tutuklamadan gözaltına alabiliriz." Neville kaşlarını çattı. Onun için bu kadar hafif bir yüz ifadesi bile büyük bir olaydı. Charlie'nin onu ülkede tutmasını istediğini anlayabiliyordum. "Ona güvenmiyorum, Majesteleri."

Charlie derin bir nefes alır. "Annem öldüğünde, kendi tarzında bize destek oldu. Damon olaydan sonra yatağa düştüğünde ona baktı. Onu bu karışıklığa karışmakla suçlarsam ve onunla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkarsa, beni asla affetmez."

"Efendim..."

"Düğünüme dönmem gerek." Charlie sözünü keser. Neville ikimize de selam verir ve ortadan kaybolur. Onun uzaklaşmasını izlerken kalbimde bir tedirginlik hissederim.

Charlie'nin uşağının sözlerine katılıyorum. Taht odasında geçirdiğimiz geceden sonra, teyzem hakkındaki düşüncelerim değişti. Önceden onu sadece biraz huysuz, biraz kibirli bir yaşlı kadın olarak görüyordum, ama o geceden sonra artık o kadar emin değilim. Onun hakkında gerçekte ne biliyoruz ki?

Neville'in söylediđi dođruysa, Charlie'nin dűđűn gecesinde Krallıđı terk etmeyi planlıyor.

"Neden burada deđil?" diye soruyorum. "Yani, ona hala gűveniyorsan ve onu tutuklamıyorsan, neden dűđűnűnde yok?"

Charlie'nin yűzű asılır. "Daveti reddetti. Bak, řu anda bu konuyu konuřmak istemiyorum. Sadece dűđűnűműn tadını çıkarmak, gelinimin tadını çıkarmak, iyi yemekler yemek ve bir kez olsun mutlu olmak istiyorum. Bu çok mu fazla bir řey?"

Ben bařımı sallayana kadar sert bakıřlarla bana bakar. "Haklısın," derim. "űzűr dilerim."

Charlie, Dahlia ile heyecanla konuřan Elle'ye dođru bir adım atar. Kardeřim durur ve omzunun űzerinden bana bakar. Dudaklarının kűřeleri yukarı dođru kıvrılır.

"Seninle Dahlia arasında ne var?" "Hiçbir řey." Bođazımı temizlerim, gűzlerimi kaçırırım. "Az űnce nereye kayboldun?"

"Ona alıřma odamı gűsteriyordum. Kampűs dıřında çalıřabileceđi bir yer aradıđını sűyledi."

"Ve ona űzel çalıřma odanı mı teklif ettin?"

"Evet." Omuz silkiyorum, ama Charlie'nin bana inanmadığını biliyorum. O alışma odası benim sığınağım. Hizmetçilerin bile oraya dokunmasına izin vermiyorum. Benden başka kimse oraya girmiyor...

...ve şimdi Dahlia da.

Charlie, bař masanın yanındaki Elle'nin yanına dođru yűrűdű ve kűűk konuk grubumuza dűndű. Kollarını kaldırdı ve bođazını temizledi. Kral olarak, bu tűm odayı sessizliđe bođmak için yeterliydi.

Kesinlikle bir kralın havası var. Rolűne kolayca uyum sađladı ve onun adına mutluyum. Charlie kolunu gelinin omzuna atar ve gelin dudaklarında yumuřak bir gűlűmsemeyle ona bakar.

Birbirlerini bulmuřlar ve ailemizdeki çatıřmalara rađmen mutlu gűrűnűyorlar.

Belki Gabe ve benim için de mutluluk műmkűndűr. Belki hepimiz bunu atlatabiliriz. Gűzlerim Dahlia'ya kayıyor ve kalbim gűđsűmde atıyor.

Charlie konuklara dűner. "Bu gece geldiđiniz için teřekkűr ederim," diye bařlar. Hepimiz ona dođru dűneriz ve o yűzűnde bir gűlűmsemeyle devam eder

gölümsemeyle devam ediyor. "Elle ve benim için, hayatlarımızı ve ailelerimizi birleştirirken burada olup bizi izlemeniz çok önemli. Bu odadaki birkaç kişiden daha iyi bir şekilde evliliğimizi kutlayabileceğimizi düşünemedik."

Oda alkışlarla doldu ve Charlie alkışları kabul etmek için kollarını kaldırdı. Onu izlerken, onun kardeşi olduğum için gurur duyuyorum, bizim Kralımız olduğu için gurur duyuyorum. Duygularım boğazımı düğümleyen, boğazımda bir yumru oluşur. Farcliff yeni bir döneme giriyor ve umutlu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Charlie'nin gözleri Dahlia'ya kayar. Gülümsemesi genişler. "Bayan Raventhal, yıllardır Elle'ye destek oldunuz. Krallık size ve ailenize karşı nazik davranmadı ve ben resmi olarak içten özürlerimi ve uzlaşma umudumu iletmek istiyorum."

Oda sessizliğe bürünür. Dahlia başını sallar, gözleri büyür. Rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

Charlie derin bir nefes alır. "Resmi yazışma postaya verildi bile, ama önce size burada söylemek istedim. Ailenizi Farcliff'e davet ettim ve umarım bu, hepimizin geçmişi geride bırakıp Krallık için daha mutlu, daha açık bir gelecek yaratmak için ihtiyaç duyduğumuz yeni bir başlangıç olur."

Konuşmasını güçlü bir şekilde bitirir ve oda alkışlarla çınlar. Ben de diğerleriyle birlikte alkışlarım, ama gözlerim Dahlia'nın üzerindedir. Mutlu olmaktan çok endişeli görünüyor ve keşe yanında olup onu teselli edebilseydim.

Onun neler yaşadığını biliyorum — nasıl büyüdüğünü, Farcliff'e olan korkusunun ne kadar derin olduğunu — ve bunun kolay olmayacağını biliyorum. Charlie, Raventhals'larla barışmak istiyorsa, önünde ne kadar zorlu bir mücadele olduğunu bilmiyor.

Ama Kral Charlie bunun farkında değil. Alkışları kabul ediyor ve şaşkın Dahlia'yı kollarına alıyor. Sonra Elle'ye dönüyor ve hepimize akşam yemeği için yerlerimize geçmemizi işaret ediyor.

Masada Dahlia'nın karşısında oturuyorum, ama yine de ona birkaç kez bakıyorum. Kaşları çatılmış ve şarap kadehini dudaklarına götürdüğünde eli titriyor.

Kalbim sıkışıyor ve midemdeki korku daha da güçleniyor. Charlie geçmişin geride kaldığını düşünüyor olabilir, ama ben onu geride bırakmanın o kadar kolay olmayacağını biliyorum.

YİRMİ LADY MALERIE

KAPI AÇIKTAN MALERIE, yeni kralın konuşmasını dinliyor ve kalbi sıkışıyor. Raventhals'ı Farcliff'e geri davet etmek ölüm cezası vermek gibi.

Tabitha Raventhal olmasaydı Kraliçe hala hayatta olurdu. Malerie eski Kral'a yöneltilen suçlamalara inanmıyor. Kaba ve şiddet eğilimli olabilir, ama kardeşi bir katil değil.

Hayır, bunu yapan Raventhal'lardı.

Şimdi eski kral ev hapsinde, daha doğrusu kale hapsinde ve krallık altüst olmuş durumda. Üstüne üstlük Raventhal ailesi geri mi dönmüş?

Malerie, Dahlia'ya bakmakla meşgul olan Damon'a bir göz atar. Kalbinde öfke alevlenir ve düğünden uzaklaşır, ailesinden geriye kalanlardan uzaklaşır.

YİRMİ BİR DAHLIA

Daha önce hiç kraliyet düğününe katılmamıştım ve kalede ilk akşam yemeğimi yedikten sonra, bu akşamki yemeği sabırsızlıkla bekliyordum. Ancak şu anda, tek bir lokma bile tadamıyorum.

Aklımda sadece annem ve babam var, Farcliff'e resmi davetiyelerini aldıklarında ne kadar çıldıracaklarını düşünüyorum. Kral Charlie'nin düşündüğü kadar kolay olmayacak, özellikle annemi, ailemi Krallığa geri getirmek. Hiç de kolay olmayacak.

Ama Elle ve yeni Kral birbirlerine deli gibi aşıklar ve ben ortalığı velveleye verecek biri değilim. Bunun yerine, Elle'nin yanına oturup tabağımdaki yemeği karıştırıyorum. Parmaklarımı pembe saç uçlarıma dolayarak, hissettiğimden daha az mutsuz görünmeye çalışıyorum.

Aklımda, bunların hepsinin iyi şeyler olduğunu biliyorum. Kraliçe'nin ölümüne ilişkin soruşturmanın Farcliff'te bir değişim getireceğini biliyorum. Charlie'nin iyi bir kral olacağını biliyorum.

Sadece ailem çok şey yaşadı. Hayatım boyunca kraliyet ailesinden korktum ve şimdi tüm bunları unutmam mı gerekiyor?

Damon'un kollarına atlamam ve Charlie'nin doğru şeyi yapacağına güvenmem mi gerekiyor?

Güç insanları yozlaştırır ve taç ağır bir yük getirir. Bu insanların aileme doğru davranacaklarını nereden bileceğim? Soruşturmanın ortaya çıkardığı gerçeklerin örtbas edilmeyeceğini ve ailemin bir kez daha günah keçisi yapılmayacağını nereden bileceğiz?

Elle koluma dokunur. "İyi misin? Bunun için mutlu olacağını sanmıştım."

Zorla gülümserim. "Tabii ki mutluyum, Elle. Bu her şeyi değiştirecek."

Başka biri Elle'nin dikkatini çekiyor ve ben de bakışlarımı dolu tabakma geri çeviriyorum. Garsonlardan biri yanıma geliyor ve

Yemediğim tabağımı götürüyor ve zaten dokunmayacağımı bildiğim başka bir yemek getiriyor.

Sandalyeyi geri çekiyorum. Elle bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Tuvalete gidiyorum," diyorum.

O da başını sallar.

Resepsiyon odasından ilk bulduğum kapıdan dışarı çıkıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ve kafam pamukla dolu gibi hissediyorum. Sırtımda bir el hissettiğimde çığlık atıyorum.

"Üzgünüm!" Damon elini çekerek diyor. "Seni korkutmak istemedim."

"Arkamda olduğunu duymadım."

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim." Kaşlarını çatıp gözlerimin içine bakar.

Derin bir nefes alıp koridorun duvarına yaslanarak elimi alnıma koydum. "Evet, iyiyim. Sadece içeride biraz bunaldım. Sanki Kral öldü diye her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyormuş gibi. Yani... Özür dilerim. Kötü bir niyetle söylemedim, sadece..."

"Biliyorum," diyor Damon. "Seni daha önce incitmiş olan şeyler, biri sihirli değnek sallıyormuş gibi davranarak ortadan kaybolmaz. İnan bana, o hissi bilirim. Bu düşün biraz gerçek dışı."

"Aynen! Hayatım boyunca bu yerden korkarak büyüdüm..." Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Bunu aşmak zor."

"Belki de unutmaya çalışmamalısın." Damon yanımdaki duvara yaslanır. "Belki de şimdilik bunu kabul etmelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazı şeyler acıtır. Seni derinden yaralar ve onlardan kurtulmak kolay değildir." Sesi yavaşça azalır ve boşluğa bakarak kendi düşüncelerine dalar.

Vücudundaki morlukları düşünüyorum ve tam olarak ne düşündüğünü merak ediyorum. Prensle yeterince zaman geçirdim ve onun görünenden daha fazlası olduğunu biliyorum, ama derinlerdeki gerçek kişiliği benim için hala bir gizem. İyi biri, bence. Bunu onda görebiliyorum, ama yaraları sadece fiziksel değil.

Prens nefes alır ve bana bakar. "Geri dönmeye hazır mısın?"

"Gitmek zorunda mıyım?"

O gülümser. "Maalesef, evet. Oh, Charlie'ye senin çalışma alanı istediğini söyledim, bu yüzden kütüphanemi teklif ettim. Bilirsin, sorarsa diye."

"Uyarı için teşekkürler," diye gülümsüyorum. "Ya geri gelip biraz daha çalışmak istersem?"

"Dahlia, istediğin zaman benimle çalışabilirsin." diye homurdanır, elini saçlarıma geçirip beni öper. Koridorun uzak ucundan gelen bir ses öpüşmemizi keser ve ana odaya geri döneriz.

Artık neden saklandığımızı bile bilmiyorum, birbirimizden hoşlanmadığımızı iddia etmek için hiçbir neden yok. Damon ve ben aynı fikirdeyiz gibi görünüyor ve işleri yavaştan almak istemesine seviniyorum.

Akşamın geri kalanında, Prens Damon benden çok uzaklaşmıyor. Sanki bizi birbirimize yakın tutan görünmez bir ip varmış gibi. Onun hareketlerini görmeden önce hissedebiliyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum.

Bu hissi seviyorum. Hayır, bayılıyorum. Onun yakınımda olduğunu, bana baktığını bilmek hoşuma gidiyor. Parmaklarının belimin alt kısmında kaymasını seviyorum.

Dans başladığında, Damon elini uzatmış olarak tam önümde duruyor. Beni göğsüne çekip dans pistinin ortasında tutuyor. Üç, dört, beş şarkı boyunca birbirimize yapışık kalıyoruz, ta ki ben sonunda çekilene kadar.

Gözlerim parlıyor ve yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Birbirimize pek bir şey söylemedik ama derin, sözsüz bir düzeyde birbirimizi anladığımızı hissediyorum.

Sandalyeme oturup düğün pastasından bir parça ısıyorum. Elle yanıma oturuyor, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor. "Demek Damon'la sen, ha?"

Kafamı sallıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bu yüzden mi son birkaç aydır bu kadar sessizsin? Ne zamandır böyle devam ediyor?"

"Hiçbir şey yok, Elle." Başka bir konukla konuşan Damon'a gizlice bir bakış atıyorum.

"Uh huh," diyor Elle. Gözlerimi ona çeviriyorum ve gözlerini devirdiğini görüyorum. "Şimdi birkaç ay önce beni Charlie ile görmek ne kadar sinir bozucu olmuş olabileceğini anlıyorum," diyor gülerek. "Prens Damon'dan hoşlandığını kendine itiraf edemiyorsun."

"O iyi," diye

gülümsüyorum.

"Sen..." "Ben ne?"

Kaşlarını oynatıyor. "Bilirsin."

"Tanrım, hayır! Elle!" Yüzüm kıpkırmızı olur ve yüzümü şarabımın içine gömerim.

Elle gülerek sandalyesine yaslanır ve ellerini hamile karnının üzerinde gezdirir. Kafasını sallar. "Berbat bir yalancısın Dahlia. Ayrıca, birlikte yaşadığımız ilk iki yıl içinde üç yatak iskeleti kırdın. Aylardır yatak yaylarının gıcırtısı beni uyandırmadı!"

"Bekârlığı deniyorum."

Elle'in gözleri parlar. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Tabii ki hayır."

"Ondan çok hoşlanıyorsun."

"Neden bunu konuşuyoruz?" Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Hiçbir şey yok! Senin ve Charlie hakkında konuşmalıyız. Düşününüzü ve yeni bebeğinizi kutlamalıyız."

"Dahlia, genç aşklar ve yeni filizlenen ilişkiler dahil, aşkın her türlüünü kutlamayı severim."

"Kapa çeneni," diyorum, başımı sallayarak. "Önemli bir şey değil. Prens Damon sevimli, hepsi bu."

Elle dudaklarını büzüp başını sallar. "Vay vay vay, durum tersine döndü. Artık kızaran ben değilim."

Gülüyorum, kızarıklığı gizlemek için ellerimi yanaklarıma koyuyorum. Düşüncelerim çalışma odasına, sonra taht odasına ve aradaki binlerce müstehcen düşünceye geri dönüyor.

"Mahvoldun," diyor Elle gülerek. "Ondan hoşlanıyorsun. Başın büyük belada."

Ona bir bakış atıp derin bir nefes alıyorum. Cevap vermeden nefesimi veriyorum, ama onun haklı olduğunu biliyorum. Ondan çok hoşlanıyorum, bu da tamamen, resmen boku yediğim anlamına geliyor.

YİRMİ İKİ DAMON

BU KEZ, Dahlia'nın benden kaçmasına izin vermeyeceğim. Raventhals ailesi artık Farcliff'te resmi olarak hoş karşılanıyor, bu da onun hiçbir mazereti olmadığı anlamına geliyor. Benden tekrar kaçamaz.

Düğünden sonraki gün, onun kapısına gittim. Artık onun aramasını beklemek ve umut etmek yok. Artık topu ona atmak yok.

Onu istiyorum ve ona sahip olacağım.

Dahlia kapıyı açar ve gözleri fal taşı gibi açılır. "Majesteleri! Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bana Damon de, Dahlia. Artık formaliteleri geride bıraktığımızı umuyorum."

"Tamam. Damon, burada ne yapıyorsun?" Gülümser ve kapıyı daha fazla açar. İçeri girerim. Mutfağı işaret eder ve ben onu takip ederim. Yine o parlak mor bornozu giyiyor ve onu ilk gördüğüm anı hatırlarım, o bornozu vücudundan çıkarmak istediğimi hatırlarım.

Belki bugün o gün olacaktır.

"Kahve?" Makineyi işaret ediyor. "Lütfen."

Kahveyi hazırlamasını izliyorum, sonra mutfak tezgahına yaslanıp bana bakıyor. "Senin için ne yapabilirim?"

"Dün gece kalede kalmanı umuyordum. Seninle tekrar konuşmadan ortadan kayboldun. Hoşça kal demeden gitmemeni istemiştim."

"Bu kasıtlıydı," diye gülüyor. "Kendi iyiliğin için fazla ikna edicisin."

Derin bir nefes alıyorum. Sabah boyunca kafamda bir konuşma prova ediyordum ve şimdi onu söyleme zamanı geldi.

Dahlia'nın tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesi dayanılmaz ve buna izin veremem.

"Dahlia, bak. Farcliff Kalesi'ne gitme konusunda çekincelerin olduğunu biliyorum ve bunu anlıyorum. Bana veya aileme güvenmediğini biliyorum ve sana herhangi bir şey için baskı yapmaya çalışmıyorum. Umuyordum ki..."

"Vücudundaki morluklar nereden geldi?"

Bir an duruyorum. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Kahve makinesi gürültüyle çalışıyor.

"Hiçbir şey." Sırtım gerilir ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlarım. "Yani, sana güvenmem gerektiğini söylüyorsun, ama bana

nedenini söylemeyeceksin, öyle mi?"

Kulaklarım yanıyor. Zihnim hızla çalışırken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. Bu, kafamda planladığım senaryonun bir parçası değildi. Bu, planın bir parçası değildi.

Dahlia kaşlarını kaldırır.

O anda, iki seçeneğim olduğunu biliyorum. Yalan söyleyip kendimi koruyabilirim ve Dahlia ile olan tüm şansımı kaybedebilirim...

...ya da gerçeği söyleyebilirim.

"Grimdale'de bir adama beni dövmesi için para ödüyorum."

Sesim düz ve duygusuz. Sözlerimin ağırlığı aramızda yerleşirken, Dahlia'nın bakışlarını tereddüt etmeden tutuyorum.

Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Birine söylemeyi hiç düşünmemiştim bile. Bu benim en büyük sırrım, en büyük utancım.

Yine de Dahlia'ya söylemek kolaydı.

Kaşları çatılır ve alnında birkaç çizgi belirir. Kahve hazırdır, ama ikimiz de onu görmezden geliriz. Dahlia bornozunu göğsüne daha sıkı sarar ve bana bakar.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Demek istediğim, işler çok kötüye gittiğinde, kendimi derin, karanlık bir çukurda bulduğumda, Grimdale'deki bir depoya gidip birine para verip beni dövmesini istiyorum. Yüzüme dokunmuyor. Kimse bilmiyor."

Utanmam gerekirdi, ama utanmıyorum. Biraz daha dik oturup onu izliyorum. Dahlia hafif adımlarla bana doğru geliyor ve ellerini

yüzümün iki yanına koyuyor. Başını bana doğru eğiyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor.

"Neden böyle bir şey yaparsın ki?" Sesi boğuk, fısıltıdan biraz daha yüksek.

Kalbim çarpıyor. Omuz silkiyorum. "Her şey çok fazla olduğunda, net düşünebilmemin tek yolu bu. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Ah, Damon," diye fısıldadı. Gözleri hüznle doldu ve ben başımı salladım.

"Sana bunu bu yüzden söylemedim. Bana acımaman için söylemedim. Bunu daha önce kimseye söylemedim Dahlia, ama sana söyledim çünkü bana güvenmeni istiyorum. Daha önce benden uzaklaştığında" — dişlerimin arasından nefes alıyorum — "bu beni neredeyse öldürüyordu. Bunu açıklayamıyorum. Çok agresif davrandığımı biliyorum. Seni korkutmak istemiyorum. Ben sadece..."

Doğru kelimeleri ararken, Dahlia dudaklarını dudaklarıma bastırır. Kucağıma oturur ve beni kendine çeker, bana karşı iç geçirir.

Tüm kafa karışıklığı, şüpheler, korku... Hepsi buharlaşıyor.

Kalbim çarpıyor.

Onu kollarıma alıp, dudaklarını öperken ona sıkıca sarılırım. Kucağımda çok küçük görünüyor — ve o kadar mükemmel ki, bu imkansız olmalı.

Daha önce kimseye dayak yediğimi söylememiştim ve söylemeye de niyetim yoktu. Artık onlara ihtiyacım kalmadığında Nigel'i görmeye gitmeyi bırakacağımı ve her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Bir kadına bunu söyleyecek kadar rahat hissedemeyeceğimi düşünmüştüm. Kırık, karanlık kalbimle sonsuza kadar yaşayacağımı düşünmüştüm.

Dahlia'ya gerçeği söylemek, kalbimin bir parçasını yeniden birleştirdi.

Benden uzaklaşıyor, elleri hala yüzümde duruyor.

Dahlia gözlerimin derinliklerine bakar.

"Kendine bunu yapmayı bırakmanı istiyorum." "Tamam."

"Ciddiyim Damon. Aramızdaki bu şey..." Derin bir nefes alır. "Bu kadar doğru gelmemesi gerekirdi, ama geliyor. Seni görmeye devam etmek istiyorum, ama kendine zarar vermeyi bırakmanı istiyorum."

O anda ona her şeyi vaat ederdim. Dudaklarını tekrar tatmak için her şeyi söyledim, ama bana bakışları beni duraksatır.

Yıllar sonra ilk kez, onun söylediklerini düşünmeye başladım. Durursam ne olur? Nigel'a bir daha gitmezsem ne olur? Karanlıkla tek başıma başa çıkmak zorunda kalırsam ne olur?

"Seni buna iten şey her neyse, sana yardım edeceğim," diyor Dahlia yumuşak bir sesle, söylemediğim soruları yanıtlayarak. Sanki kafamdaki uğultuyu hissedebiliyor ve onu susturmak için ne söylemesi gerektiğini tam olarak biliyor gibi.

Yutkunup sonunda başımı sallıyorum.

"Tamam." "Durur musun?"

"Evet."

"Güzel." Dahlia başını omzuma yaslar ve derin bir nefes alır. Kollarımın arasına erir ve birkaç dakika hiçbir şey söylemeden öylece otururuz.

Onun burada olması çok güzel. Onun olması gereken yer burası, benim olmam gereken yer burası. Gözlerimi kapatıp ona sarıldım, içimdeki bu duyguları anlamaya çalışarak.

Aramızdaki bu şey ne olursa olsun, bu kimya, bu kıvılcım, *gerçek*. İkimiz de bunu hissediyoruz ve ikimiz de bunu sürdürmek istiyoruz. Aylarca ayrı kaldıktan sonra bile, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum.

Bu bir şey ifade ediyor olmalı, değil mi? Bunun için mücadele etmeye değer olmalı? Dürüst olmaya değer? Değişmeye değer?

Çenesini bana doğru kaldırıyorum ve onu nazikçe öpüyorum, vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum. Onu ilk tanıştığım mutfakta öperken, geri dönüşün olmadığını biliyorum. Ayrılmak istesem bile, aramızda bir şeyler değişti.

Artık kaçmak yok, sırlar yok, bizi ayıran karmaşık aile geçmişleri yok. Dahlia ve ben ilk kez birbirimize karşı açık olabiliriz. En derin korkularımızla yüzleşebiliriz — birlikte. Ben kendi içimdeki şeytanlarla, Dahlia ise ailesinin geçmişiyle.

Her şey yerine oturuyor ve bu çılgın seks ve yakıcı tutkuyla ilgili değil, bizimle, birlikte olmamızla ilgili. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

daha az.

YİRMİ ÜÇ DAHLIA

THERESA TEYZE HAKLI. Aptalca, var olmayan bir lanetten korkarak ya da ailemin ne düşüneceği konusunda endişelenerek yaşayamam. Kendim için kararlar vermem gerekiyor, sadece saç rengim için değil. Hayatımı nasıl yaşamak istediğime ve kiminle yaşamak istediğime karar vermem gerekiyor.

Prens Damon'un çok ikna edici olduğunu söylemeye gerek bile yok. En azından öpücüğü ve dokunuşu öyle. Başımı omzuna yaslayıp iç çekiyorum.

"Yani, bunu yapıyoruz?" diye soruyorum küçük bir sesle. "Bunu yapıyoruz."

"Raventhal'larla çıkmaktan endişelenmiyor musun?"

"Hiç de bile." Damon gülümser ve elini saçlarımda gezdirir. Alnımı öper ve ben göğsüne yaslanıp iç geçiririm. Kollarında olmak çok güzel. Sıcak, güvenli ve rahatlatıcı. Evim gibi.

Derin bir nefes alıyorum. Yapabileceğimi kendime kanıtlamak için bunu yüksek sesle söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Ya sana lanetli olduğumu söylersem? Hayatımdaki her şeyin ters gittiğini ve her zaman böyle olduğunu söylersem?"

"Belki ikimiz de lanetlenmişizdir ve lanetlerimiz birbirini ortadan kaldırır," diyor Damon. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Yine alnımı öpüyor ve ben geriye yaslanıp gözlerine bakıyorum.

"Bu lanet şaka değil," derim, yüzüm ciddi kalarak. "Kendini büyük bir belaya sokmuş olabilirsin."

"Belki de belayı seviyorumdur." Prens'in gözleri parlar. Bir an durur, başını eğerek. "Bir dakika, sen ciddi misin?"

Dudaklarımı ısırıp kızardım. "Kulağa çılğınca geldiğini biliyorum."

"Bu yüzden mi beni görmek istemedin? Gerçekten lanetlendiğini mi düşünüyorsun?"

Kafamı sallarım. "Artık ne düşündüğümü bilmiyorum. Annem ben küçükken bana böyle derdi. Sanırım bu söz aklımda kaldı."

"Bu biraz..." Kaşlarını çatır.

"Biraz ne?"

"Şey, manipülatif."

Onun sözlerini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Bunu manipülatif olarak nitelendirecek kadar ileri gider miyim, bilmiyorum."

"Küçük bir çocuğa lanetli olduğunu söyleyip, bu laneti yetişkinliğine kadar taşımasına neden olmak? Bu biraz saçma, sence de öyle değil mi? Bilmiyorum. Sağlıklı ebeveyn-çocuk ilişkileri konusunda uzman değilim, ama bana bu çok garip geliyor."

Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum. "Evet."

İçgüdülerim annemi savunmamı söylüyor, her zaman böyle yaparım. Ama durup Damon'un sözlerini düşündüğümde, onun haklı olabileceğini fark ediyorum. Bu lanet her zaman başımın üzerinde asılı durdu, tıpkı Farcliff'e olan korkum gibi.

Damon gülerek burnumun ucunu öper. "Seninle birlikte olabilmek için lanet riskini göze alırım." Beni kucaklayıp omzuna attığında çığlık atarım. Beni yatak odama taşır ve arkamızdaki kapıyı tekmeleyerek kapatır.

Gülerek, beni yatağa bırakana kadar kollarında kıvranırım. Gözleri baş döndürücü ve dudakları direnilemeyecek kadar çekici. Kollarımı ona doluyorum ve kucaklamasına kendimi bırakıyorum.

Bu sefer korunuyoruz ve en kısa zamanda yeni bir doğum kontrol hapi reçetesi almaya gideceğime söz veriyorum. Onun çalışma odasında korunmadan seks yapmak sorumsuzcaydı. Bunun farkındayım, ama pişman olamıyorum.

PRENS, benim eski Grimdale evimde kalmayı kabul ederek beni şaşırttı. Onun göğsüne uzanmış, parmak uçlarımla derisi üzerinde daireler çiziyorum.

"Burası senin için yeterince lüks mü?" diye gülümseyerek soruyorum. "Seninle olmak lüks, Dahlia. Kuş tüyü yatağa ihtiyacım yok."

Gülümserim, teninin kokusunu içime çekerim. "Bana kalırsa, sen Prens ve Bezelye olabilirsin. Belki de benim bu kulübemde gözünü bile kırpmadan uyuyamayacaksın. Eski yatağımın her yayını hissedeceksin."

"Uyumaya niyetim yok, ama bunun nedeni yatağın yeterince yumuşak olmaması değil," diye homurdanır Prens ve beni sırt üstü çevirir.

Çığlık atıp kıkırdayarak kollarıma sarıldım. Dirseklerine dayanarak saçlarımı okşadı ve iç geçirdi.

"Seninle birlikteyken mutluyum, Dahlia."

Yüzünün yanını okşuyorum. *"İnsanları mutluluğa yönlendirmemelisin, çünkü mutluluk da piyasanın bir idolüdür. Onları karşılıklı sevgiye yönlendirmelisin."* Başımı uzatıp boynunu öpüyorum. *"Avinı kemiren bir hayvan da mutlu olabilir, ama sadece insanlar birbirlerine sevgi duyabilirler ve bu, onların ulaşabileceği en yüksek başarıdır."*

Damon yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalışır. "Peki bunu hangi Rus romancı söylemiş?"

"Aleksandr Solzhenitsyn."

"Peki," diyor Damon, yanıma kayarak beni kaldırıp üzerine oturtuyor. "O zaman sana sevgi duyuyorum Dahlia ve umarım bu duygu karşılıklıdır. Alexander Ne-ne-ne-ne bunu onaylıyor mu?"

"O öldü, bu yüzden ona soramam," diye gülümsüyorum, "ama eminim ki o da öyle yapardı." "Bu alıntıları nasıl ezbere hatırlıyorsun?"

Belki de edebiyat okumalısın."

Omuz silkiyorum. "Beynimiz sadece ilgilendiğimiz şeyleri hatırlar."

Prensin gözleri yumuşar ve parmakları uyluklarıma gömülür. Kalbim hızla çarpar.

Prens haklıymış. O gece ikimiz de gözümüzü kırpmadan uyuduk.

Kötü bir şey olacağını BİLMEM GEREKİR. Buna hazırlıklı olmalıyım.

Daha önce de söyledim, artık pek inanmasam da lanetliyim.

Ama Damon beni ayaklarımdan kaldırıp dünyanın en güzel kızımışım gibi hissettirdiğinde laneti düşünüyor muyum?

Hayır, elbette hayır.

İyi bir şey olduğunda, mutlaka kötü bir şeyin de geleceğini bilmeliyim.

Damon ile her şey çok, çok iyi gidiyor. Yüzümden gülümseme eksik olmuyor. Dersten sonra eve koşuyorum ve onu evde buluyorum, sonra birlikte yatağa düşüyoruz. Onun kollarında uyanıyorum ve kalbim çarpıyor.

Geçmişimi, soyadımı, laneti unutuyorum. Annemi ve Kraliçe'yi unutuyorum.

Prens dışında her şeyi unutuyorum; görünüşünü, hareketlerini, bana hissettirdiklerini.

Bu coşku verici. Bu sihirli. O benim tüm zayıf noktalarımı biliyor ve sanki binlerce hayatı birlikte yaşamışız gibi onları memnuniyetle kullanıyor.

Gerçekte, sadece birkaç hafta oldu. Ama Damon benim evimde kalmaya başladı ve kolay bir rutine girdik. Hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı. Korkularımı bıraktığımda, her şey yolunda gitti.

Çalışmalarım iyi gidiyor ve üniversite laboratuvarında yaptığım staj çok ilginç. Haftalardır hiçbir şeyi düşürmedim, muz kabuğuna basıp kaymadım, kötü şansım da olmadı.

Hassas laboratuvar çalışmalarında bile pipetleme, dekantaj ve her şeyi sabit bir el ile yapabiliyorum. Laboratuvardaki ilk haftamda dört cam beher kırmıştım. Damon ile birlikte olduğumdan beri tek bir tane bile kırmadım.

O da ihtisasıyla aynı derecede meşgul ve ben onu bunun için takdir ediyorum. Kraliyet hayatını bırakıp doktorluk yapmanın onun için kolay olmadığını biliyorum ve bunun için hem kale duvarlarının içinde hem de dışında çok tepki görüyor. Onun için şunu söylemeliyim ki, o pes etmiyor.

Damon genellikle benim evimde kalıyor. Bana daha iyi yastıklar aldı ve banyodaki sızdıran musluğu tamir etti.

Bu... *güzel*. Doğal. Kolay. Kalbim onun için atıyor ve iki hafta boyunca tam bir mutluluk içinde yaşıyorum.

AMA HER İYİ şeyin bir sonu vardır. Benim durumumda, bu bir *son* değil, sonsuza kadar lanetli gerçekliğime geri dönüş.

Prens Damon benimle yaşamaya başladıktan iki hafta sonra, nihayet doktora gidip doğum kontrol hapi reçetemi yenilettim.

Doktor Nokes beni muayene odasına götürür ve bir sandalyeye oturmamı işaret eder. Burnunun ucunda parlak mavi çerçeveli gözlükleri vardır ve her zaman nazik bir gülümseme takınır. Beni hiç yargılamadı veya rahatsız hissettirmedi, bu yüzden ona gelmeye devam ettim. Ancak bugün kalbim normalden biraz daha hızlı atıyor ve nedenini bilmiyorum.

Doktor bilgisayarını tıklayarak dosyama açıyor. "Tamam, Dahlia, pelvik muayene zamanı geldi gibi görünüyor. Sana yeni bir reçete yazmadan önce bunu yapmam gerekiyor. İstersen hemen yapabiliriz."

Gülümsüyorum. "Tabii."

Dr. Nokes bana soyunup hazırlanmam için birkaç dakika zaman veriyor. Muayene masasının üzerinde beyaz bir kağıt var ve oturduğumda kağıt hışırdamaya başlıyor. Bana bıraktığı kağıdı kucağıma koyup tavana bakarak bekliyorum. Kapı hafifçe çalınıyor ve doktor geri geliyor.

"Hazır mısın?"

"Her zamanki gibi hazırım." Zorla gülümsüyorum, ama sinirlerim giderek geriliyor.

Dr. Nokes ayaklıklarını çevirir ve masanın kenarına kaymamı söyler. Pap smear için bunu birçok kez yaptım ve gergin olmamam gerekir, ama Dr. Nokes spekulumu yerleştirdiğinde midemde bir korku hissediyorum.

Doktor hafif bir ses çıkarır ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Gözlerini dizlerimin üstüne diker ve başını eğirir. "Dahlia, hamile olma ihtimalin var mı?"

YİRMİ DÖRT DAMON

TIPTA İSTİHDAM ZOR. Buna bir de annemin ölümünün soruşturması, babamın rezilliği, Farcliff Krallığı'nın yeni hükümdarı ve benim yeni kız arkadaşım ekleniyor. Şu anda başımda çok şey var.

Belki de bu yüzden Dahlia'daki değişikliği hemen fark etmedim.

İki hafta boyunca birlikte ders çalışıp, seks yapıp, çok az uyuduktan sonra, gece vardiyasına atandım. Onun evine geri döndüm — artık daha çok bizim evimiz gibi hissettiriyor — ve kanepesine çöktüm.

"Yarıdan itibaren hastanede iki haftalık gece vardiyasına başlıyorum," diyorum ona. "Ondan sonra gündüz vardiyasına döneceğim."

"Gece vardiyası," diyor, dilini çıkarıyor. "Bu çok kötü." "Birbirimizi pek göremeyebiliriz."

"Zaten gece vardiyasında çalışıyormuşum gibi hissediyorum," diyor Dahlia gülerek. "Sen buraya taşındığından beri tam bir gece uykusu uyuyamadım."

Yüzünde çizgiler belirir ve benden başka bir yere bakar. Hayal mi görüyorum, yoksa aramızda bir şey mi değişti?

Belki de benim bu kadar çabuk taşınmamı istemiyordur. Belki biraz mesafeye ihtiyaç duyuyordur. Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor, biliyorum, mantıksız. Herkesin mesafeye ihtiyacı vardır. Onu sıkıştırmak istediğim son şey.

Boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz ve yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Onun davranışlarındaki en ufak bir değişiklik bile beni rahatsız ediyor. Ona bunu sormak için ağzımı açıyorum ama fırsat bulamıyorum.

Dahlia derin bir nefes alır ve ayağa kalkar, gömleğindeki tüyleri silkeler ve mutfığa doğru yönelir. "Bu akşam yemek artıkları olur mu?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve onu takip ediyorum. "Sorun değil."

Bana bakmadan buzdolabını açıyor. Omuzlarında gerginlik var ve bakışlarımdan kaçındığını görüyorum.

"Dahlia, her şey yolunda mı?"

Yaptığı şeyi bırakıp bana doğru döndü. Derin bir nefes aldı, gözlerini bana kaldırdı ve ağzını açtı.

Hiçbir şey çıkmaz.

Konuşmasını bekliyorum ve sonunda iç geçiriyor. "Evet," diyor. "Her şey yolunda."

Dahlia bana doğru yürür ve kollarını belime dolandır. Yüzünü göğsüme gömer ve uzun bir nefes verir. Kollarımı ona sıkıca sararım.

"Emin misin?"

O da başını sallar ve göğsüme boğuk bir "evet" der. Tekrar uzaklaştığında, yüzündeki gerginlik kaybolmuştur ve yiyeceklere doğru başını sallar.

"Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Ben yiyorum, Dahlia ise tabağındaki yemeği itip kakıyor. Kaşlarımı çatıyorum, ama onun canını sıkan şeyi benimle konuşmak istemediğini anlıyorum, bu yüzden ısrar etmiyorum.

Aslında sadece birkaç haftadır birlikteyiz. Henüz onun tüm ruh hallerini bilmiyorum, ya da onu rahatsız eden bir şey olduğunda nasıl tepki vermem gerektiğini.

Bu yüzden, insanların benim için yapmasını istediğim şeyi yapıyorum. Ona biraz alan tanıyorum.

O akşam birbirimize pek bir şey söylemiyoruz ve erken yatıyoruz. Derslerine gitmeden önce bana bir öpücük veriyor ve ben de akşam vardiyamın başlama saatine kadar evde takılıyorum.

O dönmeden önce ben çıkmışımdır ve hastanede çok meşgul olduğum için aramızda olanları düşünmeye vaktim olmaz. Acil tıp, hayal ettiğimden çok daha fazla zihinsel ve fiziksel enerji gerektirir. Bütün gece koşturup, uzman doktorumun benden istediği her şeyi yapmaya çalışırım.

Güneş doğduğunda, dağlar kadar evrak işiyle uğraşıyorum.

Eve vardığımda Dahlia çoktan derslerine gitmiştir. Yatağa yığılır ve uykuya dalarım.

Üç gün boyunca Dahlia'yı görmüyorum, çünkü hep birbirimizi kaçıırıyoruz.

DÖRDÜNCÜ GÜN, eve biraz erken geliyorum ve Dahlia'yı güne hazırlanırken yakalıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

"Seni özledim," diye inliyorum.

"Ben de," diyor ve beni nazikçe öpüyor. Telefonuna doğru başını sallıyor. "Elle az önce aradı. Charlie bebeği doğurmuş."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Şimdiden mi?"

"Tam zamanında," diyor Dahlia gülümseyerek. "Bugün doğum tarihi idi. Sabah derslerimi asıp onu görmeye gideceğim."

"Yarım saat bekleyebilir misin? Ben de gelirim. Duş alıp Charlie'yi aramam lazım."

Dahlia başını sallar. Gözlerinin çevresinde hafta başında olduğu gibi aynı gerginlik vardır ve yüzü hala kapalıdır. Ama beni nazikçe öper ve kollarıyla sarılır, ve korkularım erimeye başlar. Belki de ikimiz de sadece yorgunuzdur.

Ancak kalbimdeki karanlık, güvensizliğimi kışkırtmayı seviyor ve bunun sadece yorgunluktan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bu ilişkiyi yeniden değerlendiriyordur? Belki de benimle mutlu değildir?

Bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum. Kendini sabote etmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Muhtemelen ikimiz de sadece yorgunuz.

ELLE, Farcliff Kraliyet Hastanesinde doğum yaptı. Burası Farcliff Genel Hastanesinden kaleye daha yakın ve geçmişte tüm hükümdarların doğum yaptığı yer. Dahlia ve ben odasına gidiyoruz ve ıslıl ıslıl bir ebe bizi içeri alıyor. "Tebrikler efendim," diyor. "Amca oldunuz."

Dahlia Elle'nin yanına gider ve Charlie sandalyeden kalkar. Gülümsayarak elini sıkarım. "Tebrikler, Majesteleri."

"Teşekkürler Damon," diye gülümsüyor. Bebeği yatağın yanındaki beşikte cıvıldıyor ve Charlie bebeğin yanağını okşuyor. "Elle harikaydı."

"Sen? O kadar da değil," yeni Kraliçemiz gülümsüyor. "Charlie bayıldı."

"Bu resmi olarak devlet sırrı," Charlie gülüyor, "bu odadan dışarı çıkmayacak."

"Yapmadın!" Dahlia gülerek haykırır.

"Beklediğimden daha fazla kan vardı," diyor Charlie.

Dahlia yeni doğan bebeğin yanına gider ve hafifçe iç çeker. Eli kendi karnına gider ve gözleri yumuşar. Bakışlarımı hissedince gözlerini bana kaldırır.

Bütün hafta boyunca ilk kez, dudaklarında içten bir gülümseme belirir.

"Onu kucağına almak ister misin?" diye sorar Elle.

Dahlia derin bir nefes alır. "Alabilir miyim? Korkuyorum."

"Korkma," diye gülümser Elle. "O sadece tahtın varisi." Dahlia kıkırdar ve bebeğe uzanır.

"Boynunu destekle," diye talimat verir Elle. Gülümsüyor, yeni oğluna sadece bir anne bakabileceği gibi bakıyor.

Dahlia'nın yüzünde de benzer bir ifade var. O bebeği tutarken çok mutlu görünüyor ve bu benim kalbimin atışını hızlandırıyor. Bir an için, Dahlia kendi çocuğunu tutuyormuş gibi görünüyor.

Bu, zihnimi milyonlarca farklı yöne koşturuyor. Benim istediğim bu mu?

Dahlia'yı bebekle izlerken boğazımda bir yumru oluşur. Bu odada çok fazla neşe var ve Dahlia yeni doğmuş bebeği kucağında tutarken çok doğal görünüyor. Onu sallıyor ve bebeğin alnına bir öpücük konduruyor.

Bana tekrar bakıp utangaç bir gülümseme atıyor.

Yutkunuyorum.

Bir parçam bunu istiyor, bir parçam şu anda Dahlia'nın karnına bir bebek koymak istiyor. Çocuğumuzun babası olmak istiyorum. Onu dünyanın sonuna kadar seveceğim.

Ama içimdeki daha büyük bir kısmı tereddüt ediyor. Baba olmaya hazır değilim. Dahlia'yı neredeyse hiç tanımıyorum! Ayrıca, içimde o kadar çok hasar var ki, ebeveyn olabileceğimi bile bilmiyorum.

Ben baba olmaya uygun değilim. Bunu hep biliyordum. İçimde çok fazla kötülük var, çok fazla yara izi var. Yapamazdım. Yapamam. Yapmayacağım.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve aniden nefes almam gerekir.

Odanın dışına çıkıp duvara yaslanıyorum, kalp atışlarım sakinleşene kadar uzun, yavaş nefesler alıyorum. Birkaç dakika sonra Dahlia önümde beliriyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye iç çekiyorum. "Aklım orada çıldırmaya başladı. Çocuk sahibi olmayı düşünmeye başladım ve..." Kafamı sallıyorum.

"Ve...?"

"Ve, şey, şu anda çocuk sahibi olmadığımıza seviniyorum." Gülerek başımı salladım.

Dahlia'nın yüzü düştü. "Çocuk istemiyor musun?"

"Hayır! İstiyorum! Sadece... Bilmiyorum." Elimi beline koyuyorum ve Dahlia hafifçe uzaklaşıyor. Yıkılmış görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Şu anda değil. Bu... Nasıl yapardık..."

"Anlıyorum," diyor, hızla başını sallayarak. "Evet." Dahlia bana bir bakış atıyor ve sonra tekrar başka yere bakıyor. "İçeri gitsem iyi olacak."

Tek kelime etmeden yanımdan uzaklaşır. Yanlış bir şey yaptım, ama ne olduğunu bilmiyorum.

İki üç dakika içinde, aramızda bir şeylerin değiştiğini anlıyorum. Son birkaç haftadır yaşadığımız mutlu, evcil hayat, sanki bir serapmış gibi zihnimde parıldıyor.

YİRMİ BEŞ DAHLIA

O ÇOCUK İSTEMİYOR. Çocuğumun babası bebek istemiyor.

İçimde her şey parçalanıyor olsa da, normal davranmaya çalışarak günü geçiriyorum.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri, ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Her an düşecekmişim gibi, aşağı, aşağı, aşağı. Damon'un çocuk istemediğini duymak beni sarsmıştı ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Hamileyim. Bu kelimeleri düşünmek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Her şey o gün, kraliyet düğününde, çalışma odasında oldu. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışmak için kafamı yoruyorum. O gün hariç, her zaman korunmuştuk.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Elle hamile kaldığında, onun Farcliff'teki en sorumsuz kişi olduğunu düşünmüştüm. Bunun bana olacağını hiç düşünmemiştim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Damon ve ben sessizce eve dönüyoruz ve ben bu sırada kendimi parçalanmıyormuş gibi davranıyorum.

Prens bana birkaç kelime söylüyor ve bir sonraki vardiyasından önce yatmaya yatak odasına gidiyor. Ben mırıldanarak cevap veriyorum ve onun uzaklaşmasını izliyorum, kalbim göğsümde kararmaya başlıyor.

Kanepede uzanıp karnımı okşuyorum.

Hamileyim. Gözlerimi sıkıca kapatıp iç çekerek yere çöktüm.

Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Hayatımın düzelmeye başladığını, Damon ve benim mutluluğu yakalayabileceğimizi düşünüyordum. Hatta ailemin Farcliff'e geri dönebileceğini bile düşünüyordum.

Sonsuza kadar mutlu yaşayacağımı düşünmüştüm.

Ha!

İçimde panik başlıyor. Zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor, geleceğimdiki her olasılığı düşünüyor.

Bebeği evlatlık vermek ya da başka bir şekilde elden çıkarmak söz konusu bile olamaz. Henüz birkaç haftalık olmasına rağmen, bu bebeği doğuracağımı biliyorum. Bir anda, Elle'in birkaç ay önce nasıl hissettiğini anlıyorum.

Prens çocuk istemiyor. Ailem, Farcliff Prensi'nin bebeğini beklediğimi öğrenirse çılgına döner.

Peki, bana ne seçenek kalıyor? Aileme yalan mı söyleyeyim? Damon'a yalan söyleyip bunu tek başıma mı yapayım? Onlara söyleyip sonuçlarına katlanayım mı? Rocky Dağları'na geri dönüp bu olay hiç olmamış gibi mi davranayım?

Kalbim sıkışıyor ve derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Kapım çalındığında irkiliyorum. Kanepede oturmuş, hareket etmeden koridora bakıyorum. Kapıyı açmayacağım. Farcliff Kralı bizzat gelse bile umurumda değil, kimseyle konuşmayacağım.

Olmaz.

Tekrar kapıyı çalıyorlar, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Kanepeden kalkarken iç çekiyorum ve koridora doğru ağır adımlarla yürüyorum. Kim olursa olsun, gitmelerini söyleyeceğim.

Ama sonra kapıyı açtığımda, annem ve babamın gıcırdayan eski merdivenimde durduğunu görüyorum. Kalbim sıkışıyor. Onların Farcliff Kalesi'ne davet edildiğini unutmuştum ve şimdi bebek Charlie'nin doğmasıyla, bu uzlaşma için mükemmel bir fırsat doğmuş oldu.

Harika.

Tekrar büyük, mutlu bir aile olmamızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Damon'un uyuduğu için içimden sessizce şükran duası ediyorum, ama avuçlarım hala terlemeye başlıyor. Ailemin Farcliff'e dönmekten endişeli olduğunu biliyorum. Damon'la görüştüğümüzü bilseler nasıl tepki verirlerdi?

Damon'un benim yatağında uyuduğunu bilselerdi nasıl tepki verirlerdi? *Onun çocuğunu taşıdığımı* bilselerdi nasıl tepki verirlerdi?

"Hayatım, burada mı yaşıyorsun? Bizden para isteyebilirdin," diyor annem, kaşlarını çatarak. Ön verandaya bakıyor, bazı yerleri çürümüş ve dökülmüş, sonra gözlerini ön bahçeye çeviriyor. Ağlamak istiyorum.

Evimden hiç utanmadım ama içimde çok fazla duygu dolaşıyor.

"Seni de gördüğüme sevindim anne." Eğilip yanağına öpücük konduruyorum. Babam beni sıkıca kucaklıyor, sonra ellerini omuzlarımdan çekiyor. Yüzümü inceleyerek kaşlarını çatıyor.

"Annen haklı, Dahlia. Böyle bir yerde yaşayamazsın."

"Ne gibi?" Omurgam kaskatı kesilir. Nasıl olur da buraya gelip evimi böyle eleştirirler? Beni dağlara gönderip teyzelerimden evde eğitim almamı sağladılar, ama şimdi birdenbire Grimdale için fazla iyi mi oldum? Birdenbire yine bir Raventhal mı oldum?

Öfke içimi kaplar ve nefesimi toparlamak için bir dakika geçer. Neden bu evi savunmak istediğimi bilmiyorum, ama iki yıldan fazladır benim evim. Elle kaleye gitti ve aşk hayatım *felakete* doğru hızla ilerlerken, bu ev benim sahip olduğum son tanıdık şey.

"Belki de bir otel tutmalıyız, Harry." Annem mahalleye göz gezdiriyor ve içimde bir hayal kırıklığı kabarıyor. On altı yaşına kadar ormanda bir kulübede yaşamamı sorun etmemişlerdi, ama görünüşe göre Farcliff'teyken lüks içinde yaşamam gerekiyor.

"İçeri girmek ister misiniz?" diye soruyorum ve kapıyı daha fazla açıyorum. İsyankarlığım çenemi dışarı çıkarmama neden oluyor. Bırakın Damon'la aramızdaki ilişkiyi öğrensinler. Belki de bebek hakkında her şeyi anlatırım! Bunu öğrenirlerse, ön kapımın önündeki birkaç çürümüş tahta parçası umurlarında olmaz!

Babam bana bir bakış attı, sonra anneme baktı. "Denedik, hatırladın mı? Her yer dolu. Prensin doğumu için her yerden insanlar gelmiş. Kral bizi saraya davet etti, Tabitha," diye devam etti babam. "Daveti kabul etmeliyiz. Bugün bizi bekliyorlar."

Annem dudaklarını ısırarak ellerini önünde ovuşturur.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Şu anda duygularım yüz kat artmış durumda ve kiminle konuştuğumu hatırlamam gerekiyor. Annemle babam yıllardır Farcliff'ten uzaktalar. Tabii ki benim ve kendileri için endişeleniyorlar.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Seninle kaleye geleceğim. Üçümüz de orada kalabiliriz. Elle, bebekle ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi ve orası kampüse daha yakın."

Tabii ki bu, benim evimde kalmayacakları ve Damon'dan henüz haberdar olmayacakları anlamına geliyor. Daha güzel bir yerde kalacaklar ve ben de prenslerden birine aşık olduğumu onlara nasıl söyleyeceğimi düşünmek için zaman kazanacağım...

... Oh, ve hamile olduğumu.

Tanrım, Damon'a nasıl söyleyeceğim? Midem ağrıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Bu duygusal iniş çıkışlara ayak uyduramıyorum. Hamilelik hormonları derken bunu mu kast ediyorlar? Önümüzdeki sekiz ayı kendi duygularımla başa çıkmaya çalışarak mı geçireceğim?

"Bilmiyorum," diyor annem, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak.

Zorla gülümsüyorum. "Sorun yok. Kraliyet ailesiyle tanıştım ve en iyi arkadaşım Elle artık kraliçe. Orada güvendeyim."

"En iyi arkadaşım da kraliçeydi," diyor annem sertçe. Babam annemin elini sıkıyor ve anlamlı bir bakışlaşıyorlar. Muhtemelen bu konuyu milyonlarca kez konuşmuşlardır.

Annem omuzlarını düzeltir. "Tamam. Peki."

"Bir saat sonra dersim var, ama akşam orada buluşuruz, tamam mı?"

Annem içini çekip başını sallar. "Tamam. Seni gördüğüme sevindim, Dahlia." Beni tekrar kucaklar. Beni sıkıca sarar ve kollarında ağlamamak için tüm irademi kullanırım.

Ya onlara söyleseydim? Ya ağızımdan kaçırıyaydım, Damon, bebek ve tüm bu konuda hissettiklerim hakkında her şeyi ağızımdan kaçırıyaydım?

Belki bana yardım ederlerdi.

Ama annem uzaklaşır ve derin bir nefes alır. Zorla gülümser ve bana başını sallar. "Akşam görüşürüz."

Onların uzaklaşmasını izlerim ve dudaklarım kapalı kalır.

DAMON saat dört civarında uyanır ve çok yorgun görünür. Mutfakta onu beklerken, o sendeleyerek çıkar.

"Vardiyan için öğle yemeği hazırladım."

"Teşekkürler, bebeğim," diyor Damon, alnımı öperek. "Çok naziksin."

"Ayrıca... kaleye taşınıyorum." *Ve hamileyim, sen de babasısın.*

"Ailem benim de onlarla birlikte gitmemi istiyor. Manevi destek için, sanırım."

Damon kaşlarını çattı. Hâlâ uykulu ve neler olduğunu anlamadığını anlayabiliyordum. "Tamam, ama sen kaleyi sevmediğini sanıyordum."

"Nefret etmiyorum. Sadece... Ailem şehirde. Ben de onlarla birlikte gidersem oraya gidecekler."

Damon parmaklarını saçlarının arasına geçirip derin bir nefes alır. "Tamam. Onlara benden bahsettin mi?"

Dudaklarımı ısırırım. "Tam

olarak değil." "Tam olarak

değil, yani 'hayır' mı?"

Ben burun kıvırıyorum. "Evet."

"Benden utanıyor musun?"

"Hayır! Hiç de değil. Sadece ailemin buraya gelmesi zaten yeterince zor. Bir de Farcliff Prensi ile çıkmam? Bu onlar için biraz fazla olabilir."

Elimi karnıma koyma isteğine direniyorum. Her iki cümlede bir, ona bebekten bahsetmeyi düşünüyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Onun burada olması çok güzeldi. Yastığının onun kokusunu taşıması, ayakkabılarının ön kapının yanında benimkilerin yanında dizili olması rahatlatıcıydı.

Şimdi ona söylersem, her şeyi mahvederim. Son birkaç hafta çok, çok güzel geçti ve ben... Her şeyi sona erdirecek sözleri söyleyemem.

Damon kollarını belime doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. Ben göğsüne yaslanıp kalp atışlarını dinliyorum. Onunla birlikte olmanın keyfini çıkarmakla ona gerçeği söylemek arasında kalmış durumdayım. Ona bebekten bahsettiğimde her şeyin değişeceğini biliyorum.

"Eninde sonunda insanlara birlikte olduğumuzu söylemek zorunda kalacağız."

"Biliyorum," diyorum.

Kollarını bana daha sıkı sarar ve ben derin, titrek bir nefes alırım. Dünyam etrafımda parçalanıyor ve ben sadece burada durup olanları izliyorum.

Şu anda, Prens Damon ve ben güvenli bir küçük kozadayız. Kimse bizim görüştüğümüzü bilmiyor, Elle bile. İlişkimiz sevgi dolu, şefkatli ve mükemmel. Her geceyi birlikte geçiriyoruz ve gün boyunca birbirimize mesajlaşıyoruz. O kendine zarar vermek zorunda kalmadı, ben de lanetlenmekten endişe duymadım.

Ama şimdi...

...her şey farklı. Her şey sona erecek.

Farcliff prenslerinden birinin bir Ravenhal ile çıkması yeterince tartışma yarattı, ama benimle bir bebek sahibi olması? Benimle *gayri meşru* bir bebek?

Skandal şehri. Magazin dergilerinin merkezi. Bildiğimiz Farcliff'in sonu.

Endişe midemi düğümledi. Prens yanağını avuçladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Bunu çözeceğiz, Dahlia."

Hiçbir kelimesine inanmadan başımı sallıyorum.

"Benimle olmak istiyorsun, değil mi?" Kaşları kalkar ve gözleri o kadar berrak ve samimi görünür ki kalbim sızlar.

"Tabii ki seninle olmak istiyorum." Son kelimeyi söylerken duygularım gözlerimi bulandırıyor. Ciğerlerimi hava ile doldurmaya çalışıyorum ama tam nefes almak zor geliyor. Onunla olmak dışında başka bir şey istemiyorum! Onunla olmak, su altında sıkışıp kaldıktan sonra nihayet nefes almak gibi. Aylarca yeraltında kaldıktan sonra güneşi görmek gibi. Kötü bir rüyadan uyanmak gibi.

Damon'la birlikte olmak, hiç bilmediğim bir arzu ve ona gerçeği söylediğim anda her şey değişecek.

"Bak, henüz benimle birlikte kamuoyuna çıkmak istemiyorsan, bunu anlıyorum. Medyanın kardeşim ve Elle'yi nasıl kuşattığını gördüm. İkimiz de okul ve işle meşgulüz ve insanlar bizim birlikte olduğumuzu öğrendiklerinde her şeyin değişeceğini biliyorum." Damon kolunu bana daha sıkı sarar.

"Şu an her şey çok mükemmel," diye fısıldırım. "Bunu, *bizi* mahvetmek istemiyorum."

"Hiçbir şey bizi mahvedemez," diyor Damon ve beni tekrar öpüyor. "Buna izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallayıp zorla gülümsüyorum, ama midemdeki mide bulantısı daha da güçleniyor ve Damon'un bu sözünü tutamayacağını biliyorum.

Damon'un elleri kalçama kayıyor ve ben başımı kaldırıp ona bakıyorum. O hala gördüğüm en yakışıklı erkek. Hala kalbimi hızla attırıyor. Onu hala tarif edemeyeceğim kadar çok istiyorum.

Bu yüzden, biraz daha uzun süre, bizim bu kozamızda kalmak istiyorum. Ona bebekten bahsetmek için kullanacağım doğru kelimeleri bulduğumda, ona söyleyeceğim. Ama şimdilik, dudaklarımı dudaklarına bastırıp, kucaklamasının sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

YİRMİ ALTI DAMON

Farcliff Genel Hastanesindeki vardiyam bittikten sonra kaleye geri dönüyorum. Bildiğim kadarıyla, kimse benim gittiğimi fark etmemiş bile.

Sorun değil. Zaten genelde kendime saklanırım. Çalışanım yok ve günlerimin çoğunu çalışarak geçiriyorum. Birkaç hafta ortalarda görünmemek olağan bir durum, bu yüzden Dahlia'nın evinde geçirdiğim son birkaç hafta kimsenin dikkatini çekmedi. Tüm kale bebek için hazırlıklarla meşgul olduğundan benimle ilgili hiçbir şeyi fark etmediler.

Misafirlerin genellikle kabul edildiği özel oturma odamıza doğru yürürken, kardeşlerimi Elle, Dahlia ve onun ailesiyle birlikte buluyorum.

İçeri girdiğimde tüm gözler bana çevrildi. Dahlia'nın yüzü aydınlandı, ama Elle ve bebek prensin yanında oturduğu yerde kaldı.

Bay ve Bayan Raventhal beklediğimden farklıydılar. Ciddi ve ağırbaşlı insanlardı, Dahlia'ya hiç benzemiyorlardı. Bayan Raventhal'ın yüzü, sanki hayatı boyunca stresle boğuşmuş gibi, yaşından çok daha yaşlı ve kırışık görünüyordu.

Bunun için Farcliff'i suçlaması gerekir, sanırım.

"Damon," diyor Kral Charlie ayağa kalkarak. Odadaki herkes onunla birlikte ayağa kalkıyor. "Bize katıldığın için teşekkürler. Seni Bay ve Bayan Raventhal ile tanıştırmak istiyorum. Onların Farcliff'e geri dönmelerinden ne kadar heyecan duyduğumuzu konuşuyorduk."

Herkes birbiriyle tanıştırılır. Dahlia'nın karşısındaki sandalyeye otururum. Gözleri benimkilere doğru kayar ve yanakları kızarır.

Onunla birlikte kalede olmaktan gerçekten keyif alacağımı, gizlice dolaşmaktan hoşlanacağımı tahmin etmemiştim.

Dahlia bacaklarını üst üste atar ve gözlerim bu hareketi takip eder, o bacakları genişçe açma düşüncesi ağzımı sulandırır.

Bana bunu nasıl yapıyor?

Onun ailesi de dahil olmak üzere bir oda dolusu insanın içinde olsam bile, Dahlia hala beni deli gibi tahrik ediyor. O bunun farkında bile değil.

En nazik gülümsememi takınıp, normal bir sosyal ortamda normal bir insan gibi davranmaya çalışıyorum, ama tek düşünebildiğim Dahlia'yı ve pembe uçlu saçlarını odama geri götürmek. Günlerdir seks yapmadık ve aramızda garip bir mesafe var.

Belki de kalede olmak tam da ihtiyacımız olan şeydir: bir değişiklik. Yeni bir yatak.

O tekrar bana baktığında, kapıya doğru işaret etmeye çalışıyorum. Dudakları seğiriyor ve anladığını biliyorum. Ayağa kalkıyorum, veda ediyorum ve kapıdan dışarı çıkıyorum.

Kalbim çarpıyor. Koridorda neredeyse koşarak odama doğru gidiyorum. Dahlia'ya nereye gittiğimi söyleyebilmek için cebimden telefonumu çıkarırken ellerim titriyor. Kanım damarlarımdan sıcakça akıyor ve beklenti görüşümü daraltıyor.

Zaten yatağında uzanmış bembeyaz vücudunu, ipek çarşafılarına tutunan ellerini, kuş tüyü yastıklarında boğulan çığlıklarını düşünmeye başladım bile. Onu burada, kalede görmek, taht odasında onunla birlikte kalenin tüm kurallarını çiğnediğimiz ilk gecemizi hatırlatıyor bana.

Evet, Dahlia ile burada olmak çok, çok iyi bir fikir.

Farcliff'te yürüyüş sırasında mesajlaşmanın tüm yaya ölümlerinin en az yüzde ellisini oluşturduğunu söylüyorlar ve köşeyi döndüğümde bunun nedenini anlıyorum. Başımın başka bir vücuda çarpıyorum ve ikimiz de geriye doğru sendeleyerek şaşkınlıkla geri atlıyoruz.

"Malerie teyze!"

"Yeğenim." Elbisesinden hayali tozu silkeliyor. "Bu acele nereye gidiyorsun?"

"Odama," diyorum, "gönder" düğmesine bastıktan sonra telefonumu cebime geri koyuyorum.

Teyzemin gözleri hiçbir şeyi kaçırmaz. Hareketimi izler ve sonra bakışlarını tekrar yüzüme çevirir. Kaşlarını kaldırır ve bana doğru bir adım atar.

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," diye mırıldanır.

Belki, ama en azından ben soğan kokmuyorum.

"Öyle mi?" diye soruyorum, olabildiğince rahat davranmaya çalışarak. Üç saniye önce, yüzümü Dahlia'nın bacaklarının arasına gömmek istiyordum, şimdi de teyzem sanki eski dostlarmışız gibi sohbet etmek istiyor.

Harika.

"İkimiz de tahtın ikinci sıradaki varisleriyiz. İkimiz de tarih kitaplarında unutulmaya mahkumuz. İkimiz de tacı takacak kadar iyi değiliz."

"Ben taç istemiyorum." Kaşlarımı çatıp omzumun üzerinden bakıyorum. Dahlia'nın şimdi bize yaklaşmasını istemiyorum.

"Belki bugün öyle düşünüyorsun, ama kardeşinin halkın hayranlığını izleyeceksin ve kin besleyeceksin." Mal'ın gözleri kararır ve dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Henüz hissetmiyor olabilirsin, ama hayatın boyunca ikinci sırada olmak insanı yıpratır."

Bu yüzden mi her zaman bu kadar kolay alınır? Neden sürekli gergin? Sıradan, eski moda *kıskançlık* mı?

Kafamı sallıyorum. "Mal Teyze, doğruyu söylüyorum. Çoğu gün kalede bile kalmıyorum. Tıp fakültesine gitmek için kraliyet unvanımdan vazgeçiyorum. Taç *istemiyorum*."

Başını eğiyor. "Kaleye kalmıyorsan, nerede kalıyorsun?"

Soruyu soruş şekli, midemde bir korku uyandırıyor. Kolumdaki tüyler diken diken oluyor ve nefesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerimi kaçırıp omuz silkiyorum. "Şehirde bir dairem var," diye yalan söylüyorum. Teyzeme nerede kaldığımı söylemek istemiyorum. Dahlia'ya nasıl baktığını gördüm ve bundan hoşlanmadım. Mal teyzeme onu nefret etmek için bir bahane vermek istemiyorum, ya da Dahlia'nın ailemden daha fazla korkması için bir bahane vermek istemiyorum.

Teyzem birkaç saniye daha bana bakar, sonra derin bir nefes alır ve rahatlamış gibi görünür.

"Malerie isminin Fransızca *malheur* kelimesinden geldiğini biliyor muydun? Kelime anlamı 'şanssız' demek." Teyzem başını sallayarak iç çekiyor. "Çok uygun bir isim."

"Hayır, bunu bilmiyordum." Koridoru baştan aşağı süzdüm, bu konuşmanın bitmesini bekliyordum. En iyi zamanlarda bile teyzemle konuşmaktan hoşlanmıyorum, bu da gittikçe garipleşiyor.

"Bir gün birlikte öğle yemeğine çıkmalıyız, yeğenim. Sandığından daha fazla ortak noktamız var."

"Benim adım da 'şanssız' anlamına mı geliyor?"

Malerie sadece gülüyor ve bir başka soğan kokusu dalgası bana doğru geliyor. Garip bir şekilde gülümsüyorum ve onun etrafından geçmeye çalışıyorum. Dahlia'ya mesaj attım ve onunla buluşmak için odama dönmem gerekiyor. Yarı yabancılaşmış teyzemle koridorda garip bir konuşma yapmakla, kız arkadaşımı yatağıma götürüp onu becermek arasında seçim yapmam gerekirse, hangisini seçeceğimi biliyorum.

Teyzem değil.

Ancak, onu geçmeden önce, gözleri parlar ve dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir.

"Vay vay vay," der, beni görmezden gelerek.

Dönüp bakmadan önce Dahlia'nın elini kolumda hissediyorum ve kalbim sıkışıyor. Dahlia titriyor. Gözleri kocaman açılmış, teyzeme bakıyor. Nazikçe reverans yapıyor ve sonra bana bakıyor.

Malerie ikimize sırtarak bakıyor. "Bu, bahsettiğin şehirdeki daire mi?"

"Seni gördüğüme sevindim teyze, ama izin verersen..."

Onun etrafından dolaşarak, ona geniş bir mesafe bırakıyorum. Dahlia ve bana gülümsemeye devam ediyor, biz yanından geçip koridorda yarı koşar adımlarla uzaklaşana kadar.

"O neydi öyle?" Dahlia, güvenli bir mesafeye geldiğimizde fısıldıyor. Eli neredeyse koruyucu bir şekilde karnına gidiyor. Bu hareket tanıdık geliyor, ama daha önce nerede gördüğümü tam olarak hatırlayamıyorum. Dahlia'nın kaşları çatılıyor.

"Emin değilim. Onun kalede olduğunu bile bilmiyordum. Düğün gününde ayrıldığını sanıyordum."

"Bana tüylerimi diken diken ediyor."

"Ben de." Elimi Dahlia'nın omuzlarına koyup onu sıkıca sarıyorum. Kimseye rastlamadan odama varıyoruz ve

iç çekerek kapıyı kilitlerim.

Dahlia elbisesi kumaşını ellerinde büküyor. Ben onun ellerini tutup boynuma dolayana kadar yere bakıyor ve alt dudağını ısıtıyor.

"Benim tuhaf yaşlı teyzem için endişelenme," diyorum nazikçe. "Benimle güvendesin."

Dahlia derin bir nefes alır ve zorla gülümser. "Evet," der. "Tamam. Ne istiyordu ki?"

Elimi reddedercesine sallayarak başımı sallıyorum. "O, ikimizin aynı olduğunu, tahtın ikinci sıradaki varisleri olduğumuzu ve her zaman hayal kırıklığına uğramaya mahkum olduğumuzu söyleyip duruyordu."

"Huh." Dahlia kaşlarını çattı.

"Ona sürekli taç istemediğimi söyledim. Kendi hayatımı istiyorum, çünkü biliyorsun, *bir kral tarihin kölesidir*."

Dahlia'nın gözleri parlar ve dudaklarından keyifli bir kahkaha dökülür. "Tolstoy!"

Gülümserim ve onu kendime doğru çekerim. "Bunu kullanmak için bir fırsat bekliyordum. Hatırlayabileceğim kadar kısa olan tek alıntı buydu."

Dahlia sadece gülüyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Aramızdaki gerginlik azalıyor ve o kollarımda eriyor. Onu böyle hissetmek, her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyor bana. Bu aptal aile kavgasını atlatacağız. Birlikte olacağız. Her şey yoluna girecek.

Yatağa birlikte uzanıyoruz, ama hayal ettiğim çılgın, vahşi seks yerine, tek yaptığım onu kucaklamak. O başını göğsüme koyarken, ben de kollarımı ona doluyorum, parmağıyla küçük daireler çiziyor. Saçlarını okşuyor ve alnını öpüyorum, kollarımda hissettiğim bu duyguyu seviyorum.

Bana inanmakta zorlansa da, onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum — neyden koruyacağımdan emin değilim ama. Tek bildiğim, Dahlia'nın endişelendiği şey ne olursa olsun, aklındaki korkular ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceğim.

YİRMİ YEDİ DAHLIA

GÖRMEK Koridorda Damon'un teyzesini görmek beni şaşırttı. Bana ormandaki bir geyik yavrusuymuşum, kendisi de aç bir kurtmuş gibi bakıyordu.

Ama Damon, kendimi tekrar iyi hissedene kadar beni kucaklar ve sonra sevişiriz. Her şey bittiğinde, zengin ve süslü mobilyalara bakarım ve gerçekten buraya ait olup olmadığımı merak ederim. Annem buraya ait, pahalı bir şezlongun kenarında otururken resmi oturma odasında kendini evindeymiş gibi hissediyor. Babam da aynı şekilde rahat görünüyor, kendisine sunulan zengin yemekleri yiyor ve kaliteli şarabı içiyor.

Ben o kadar emin değilim. Onların kızı olabilirim, ama basit bir hayat sürerek büyüdüm.

Gece yarısı civarında Damon'un odasından sessizce çıkıp, sessiz koridorlardan geçerek kendi misafir odama geri dönüyorum. Oraya varmam neredeyse yirmi dakika sürüyor, çünkü birkaç kez yanlış yola sapıp sarayın diğer kanadına çıkıyorum. Burası geceleri ürkütücü bir sessizlik içinde.

Sonunda kendi odama geri döndüğümde, yatağıma girip rahat bir nefes alıyorum. Sessizlikte kulaklarım çınlıyor ve uykuya dalmama yardımcı olabilecek herhangi bir ses duymaya çalışıyorum. Evdeyken, her zaman yoldan gelen araba sesleri ya da rüzgarda evin gıcırdaması duyulur. Bazen, duvarlarda farelerin tırmalama seslerini bile duyabiliyorum.

Burada, kalede, hiçbir şey yok. Sessizken uyumak daha kolay olur diye düşünürsünüz, ama hızla akan düşüncelerimi bastıracak hiçbir şey yok.

Sonunda uykuya dalabiliyorum. Güneşin şeffaf perdelerden içeri süzüldüğü, komodinin üzerinde taze kahve tepsisi ve giymem için hazır sıcak terlikler olduğu bir sabah uyandığımda, kale hayatına karşı tutumum oldukça iyileşiyor.

Kalede kalmak o kadar da kötü değil. Hatta, aslında oldukça *güzel* diyebilirim. Farcliff Üniversitesi kampüsüne çok daha yakın, bu yüzden derslere ve laboratuvara gitmek için yaptığım yolculuk neredeyse yarı yarıya azaldı. Damon'a kuş tüyü yatakları hakkında ne kadar takılsam da, iyi bir yatak olması çok hoş.

Birkaç gece sonra, gecenin mutlak sessizliğine bile alıştım.

ANNE BABAM beklediğimden daha uzun süre kalede kalıyorlar. Kral ve Kraliçe çok nazik ve misafirperverler, anne babamın kalede eski hayatlarına geri döndüklerini izliyorum. Tatilleri burada ailece geçiriyoruz. Teyzelerim bile Noel yemeği için kaleye geliyorlar.

Bu çok güzel. Burası gittikçe daha evim gibi geliyor. Bebeği düşünmemeye çalışıyorum, sanırım inkâr aşamasındayım. Belki çok zayıfım ya da çok korkuyorum, ama sahip olduklarımı mahvetmek istemiyorum. Damon ve ben birlikte mutluyuz, ailem Farcliff'te rahat ve sonunda burada bir geleceğimiz olduğunu hissediyorum.

Sarayda geçirdiğim beş haftadan sonra, kuş tüyü yataklara ve her şeyin aşırı ihtişamına neredeyse alıştım. Kahvaltı, gümüş tepsiler, uşaklar ve zengin yiyeceklerle dolu bir ziyafet masasıyla tam bir çile.

Ocak ayında dersler yeniden başlıyor. Her sabah aynaya bakıp, karnımın şişmeye başladığını merak ediyorum. İki aylık hamileyim ve henüz kimseye söylemedim.

Bana zayıf deyin. Bana korkak deyin. Bana ne dersiniz deyin, ben kendime daha kötüsünü söyledim bile. Hayatımda ilk kez ailemle birlikteyim ve onların mutlu olduğunu görüyorum. Sevdiğim, hatta belki de aşık olduğum bir adam var. O da beni seviyor.

Bunu mahvetmek istemiyorum. Birkaç gün daha, belki birkaç hafta daha, bu duyguyu yaşamaya devam etmek istiyorum.

Onlara söyleyeceğim. Söyleyeceğim. Ama... şu anda değil.

"Eh, yemek yapmayı gerçekten iyi biliyorlar," diyor babam bir sabah göz kırparak.

Bir parça tostun üzerine tır tır fıstık ezmesi sürüp ona gülümsüyorum. "Kesinlikle yle."

Biraz rahatlamış görünen anneme bakıyorum.
Sabah kahvesini yudumlarken yüzünde bir glmsemi bile var.

Kral Charlie, Elle ve bebekleriyle odaya girer. Hepimiz ayağa kalkarız. Elle bana bakar ve gözlerini devirir — belli ki hala bu tantanaya alışamamıştır. Gülümserim. O hala eski Elle'dir. Onu bebeğiyle izlerim ve kalbim sıkışır.

O hala eski Elle, bir bebeği, bir kocası ve mutlu bir hayatı var. Belki bu benim için de mümkün olabilir?

Damon hala geceleri çalışıyor, bu yüzden onu pek göremiyorum. Birkaç saat daha kaleye dönmeyecek ve o zamana kadar ben dersimde olacağım. Ama sorun değil. Elimizden geldiğince vakit geçirmeye çalışıyoruz ve birlikte olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendiriyoruz.

"Nasıl uyudun anne?" diye soruyorum, annemin yanına oturarak.

Bana dönüp baktığında, gözleri berrak ve yüzündeki kırıkıkıklar azalmış gibi görünüyor.

"Harika uyudum, Dahlia." Kahvesinden bir yudum daha alır ve memnuniyetle içini çeker.

Odadaki küçük ailemize bakıyorum — nk Elle ve Charlie de ailemizin bir parçası — ve kalbimde umut kıvılcımları çakıyor. Belki Damon haklıdır. Charlie ve Elle tahta çıktığında, işler değişecektir. Belki, ailem Farcliff'ten tekrar ayrılmadan önce, ona çıktığımı söyleyebilirim.

Belki ona bebekten bahsettiğimde, her şey mahvolmaz.
Belki ben de sonsuza kadar mutlu olabilirim.

Belki, belki, belki...

Kahvaltımı bitiriyorum ve bir kale çalışanı tabağımı götürüyor.
Bu hareket beni her zamanki gibi rktt.

Ama bu sefer kahvemi dkmyorum, tabağı devirmiyorum, yere dşmyorum. Kötü bir şey olmuyor. O sadece tabağımı alıyor. Lanet yok, sakarlık yok, hiçbir şey yok. Dudaklarıma bir glmsemi konuyor ve kalbimde umut daha da parlak yanıyor.

Aptalca gelebilir, ama daha az sakar olmak bile işlerin yoluna girebileceğini düşündürüyor bana. Sanki evrenin bana

her şeyin düzeleceğini söylüyor.

"Oh, Dahlia." Elle — ya da artık bilinen adıyla Kraliçe Elle — beni durdurmak için ayağa kalkar. Elini Charlie'nin omzuna koyar ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Ne oldu?"

"Şey," Elle benden aileme doğru bakıyor. "Hepimiz buradayız, size bir şey sormak istiyordum." Gözleri parlıyor. Charlie, omzuna koyduğu elini sıkmak için uzanıyor.

"Tamam."

Elle derin bir nefes alır. "Charlie'nin vaftiz annesi olur musun? Vaftiz töreni gelecek hafta. Uzun zamandır hem Charlie'ye hem de bana destek oldun, senden daha uygun birini düşünemiyorum."

Annemin yüzünde bir gülümseme belirir ve kalbim bir an durur. Nefesimi tutarım ve oda sessizliğe bürünür.

Bu çok önemli bir an. Annem, her şey mahvolmadan önce Charlie'nin vaftiz annesi olmuştu. Kraliçe'nin öldürülmesinden önce, sürgünden önce, soyadımız lekelenmeden önce.

Elle'nin gözleri büyür ve bana umutla bakar.

Belki bu, geçmişti telafi etmenin bir yoludur. Belki bu sefer işleri doğru yapabiliriz. Beni vaftiz annesi ilan etmek, Ravenhal ismi ve bunun Farcliff'te ne anlama geldiği konusunda çok net bir mesaj verecektir. Artık kötü şakaların hedefi olmayacağız. Gerçekte kim olduğumu saklamak zorunda kalmayacağım.

Ben veliaht prensin vaftiz annesi olurdum. Kendi annem itibarını geri kazanırdı ve hepimiz hayatlarımıza devam edebilirdik.

Damon'a bebeği, evden atılma veya utanç duyma korkusu olmadan anlatabilirdim.

"Ee?" Elle yumuşak bir sesle sorar.

Gülümseyerek başımı sallarım. "Elbette, Elle... yani, Majesteleri. Bu benim için bir onurdur."

"Bana Majesteleri diye hitap etmeye başlama," diye gülerek bana doğru yürür. Beni sıkıca kucaklar, göğsüne sıkıca sarılır. "Teşekkürler, Dahlia."

"Teşekkür ederim, sana da Charlie."

Kral gülümser. "Başka türlü olamazdı."

Annemle babama bakıyorum, ikisi de bana nazikçe başlarını sallıyor. Davranışları geçen hafta içinde değişti. Artık endişeyle boğuşmuyorlar. Annem ayağa kalkıp bana doğru süzülüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. Bana gülümsüyor ve yanağımı öpüyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Kalbim kıpır kıpır atıyor. Her birine sırayla bakarak gülümsüyorum. Bebek Charlie'ye doğru yürüyorum ve alnını öpüyorum. Sonra dikleşip derin bir nefes alıyorum.

"Derse geç kalacağım."

Elle bana gülümser ve gidebileceğimi söylemek istercesine başını sallar. Sadece birkaç ay içinde, o çoktan asil birine dönüşmüştür.

Kapıdan çıkıp kampüse kadar uçarcasına giderim. Prensın vaftiz annesi olmak inanılmaz bir onur ve kalbim küt küt atıyor.

Annemin bu habere verdiği tepkiyi gördükten sonra, Damon ve benim hakkımda ona her şeyi anlatabileceğimi biliyorum. Annemin Farcliff'e olan korkusunu yenmeye başladığını ve prenslerden biriyle çıkmamı onaylama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum...

...ve aileme ilişkimden bahsedebilirsem, belki Damon'a da bebekten bahsedebilirim.

Tüm gün dersleri yüzümde bir gülümsemeyle geçiriyorum ve sonra iş için laboratuvara gidiyorum. İçeri girdiğimde, cam aletleri kırmaktan veya pahalı ekipmanlara takılıp düşmekten korkmuyorum. Kendime güveniyorum, rahatım ve en önemlisi, her şeyin yoluna girebileceğini hissediyorum.

YİRMİ SEKİZ DAMON

İSTİHDAMIM, bir öğrenme deneyiminden çok bir dayanıklılık maratonuna dönüşüyor. Geceler uzun ve yavaş geçiyor, yorgunluk kemiklerime işliyor. Gündüz vardiyaları bile çok yorucu.

Dahlia'yı pek görmüyorum ama birlikte geçirebildiğimiz her dakikayı birlikte geçiriyoruz. İşten çıktığımda bile zamanımı okumak, ders çalışmak ve evrak işleriyle uğraşmakla geçiriyorum. O da benimle birlikte ders çalışıyor ve ona olan sevgim her geçen gün artıyor.

Bu kelimeyi söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim: aşk. Ama orada, yüzeyin hemen altında kaynıyor. Kalbimde filizleniyor ve daha önce orada bulunan karanlığı yavaşça dışarı itiyor.

BUGÜN, yoğun bakım rotasyonumun ortasındayım. Yoğun bir gece. Grimdale'de birkaç olay var, benim vardiyamın ilgilenmesi gereken birkaç silahla yaralanma da dahil.

Hastalar geldiği anda, odaklanmış, zihnim açık ve işimi yapmaya hazırım. Ancak iş biter bitmez, hastanede sessiz bir malzeme odası bulup yere çöküyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp, birkaç derin nefes alıyorum.

İlk kez değil, bunun gerçekten yapmak istediğim şey olup olmadığını merak ediyorum. Bunun için lüks bir hayatı bırakıyorum. Buraya gelmek için yıllarca çok çalıştım, ama şimdi buradayım ve bunun gerçekten yapmak istediğim şey olup olmadığından emin değilim.

Neden tıp okumaya karar verdim ki?

Saatın kaç olduğunu bile bilmiyorum. Hastane zaman tüneli gibi. Temizlik ürünlerinin dizili olduğu çelik raflara başımı yaslayarak

telefonumu cebimden çıkarıp Dahlia'dan gelen mesajı okudum.

Dahlia: İyi haberlerim var :)

Yüzümde bir gülümseme belirir ve kalbim biraz daha rahat atar.

Damon: Ne oldu?

Dahlia: Seni gördüğümde anlatırım.

Gülümsüyorum. Dahlia, onunla her konuştuğumda moralimi düzeltir, kısa bir mesaj olsa bile. Telefonumu cebime geri koyup ayağa kalkıyorum. Bacaklarım ağrıyor ve ayaklarım acıyor. Yüzümü avuçlarımla ovuşturup derin bir nefes alıyorum ve kapıyı tekrar açıyorum.

Doktorum hastanenin sonunda bekliyor. Bana el sallıyor. "Hadi. Bir tane daha var."

Sonunda personel salonundaki kanepelerden birinde iki ya da üç saat uyuduktan sonra bir sonraki vardiyam için kalkmak zorunda kaldım.

Bu çok yorucu, ama işe başlamadan önce kendimi zorla kafeteryaya sürükleyip bir şeyler yediğimde, sabahki kadar umutsuz hissetmiyorum. Yapmak istediğim şey bu.

Evet, bunu yapmak için çok şeyden vazgeçiyorum, ama bu benim kaderim. İnsanlara yardım etmek istiyorum, bunun için uzun saatler çalışmam gerekse bile.

Yorgunum ama mutluyum.

Akşam yemeği vaktinde Dahlia'ya tekrar mesaj atıyorum ve en az bir gün daha kalede olmayacağımı söylüyorum. Hastane bu gece de dün geceki kadar yoğun olursa, dış dünyayı ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra telefonum çalıyor.

"Selam," diyor. "Hastanede mi kaldın?"

"Evet." Kafeteryada oturmuş, diğ er doktorları, hemşireleri ve hastane personelini odanın bir ucundan diğ er ucuna koştururken izliyorum. Herkes yorgun görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu büyük haber neydi? Bir gün daha bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Dahlia gülüyor ve bu ses ruhumu yatıştırıyor. Onunla tanışmadan önce hayatım nasıldı bilmiyorum, ama o hayatımda olduğu için her şey daha kolay. Dudaklarım gülümsüyor ve içimden bir i çekiyorum.

"şey," diyor yavaşça, o anın dramını tadını çıkararak. "Charlie ve Elle, küçük Charlie'nin vaftiz annesi olmamı istediler!"

Onu dinlerken başımı elime dayayıp gülümserim. Dahlia'nın sesi hayat ve sevgi dolu, bana güç veriyor.

"Bu harika," diyorum. "Vaftiz babası olarak kimi seçecekler acaba?"

"Belki de onlara görüştüğümüzü söylemeliyiz diye düşünüyordum."

Dikleşiyorum, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. " yle mi?"

"Evet. Yani, birkaç ay geçti ve felaket bir şey olmadı." O gülüyor ve burnunu kıvırdığı hayal edebiliyorum. "Ailem Farcliff'e geri döndükleri için çok mutlu görünüyorlar. Sanırım onlara bizden bahsetmek için iyi bir zaman olabilir."

"Katılıyorum," diyorum. Bunu bekliyordum. Gizlice buluşmak ne kadar eğlenceli olsa da, asıl istediğim herkesin Dahlia'nın benim olduğunu ve benim de onun olduğunu bilmesidir.

Bunu atıların üstünden haykırmak istiyorum. Farcliff'teki her eve bir kraliyet fermanı gönderilmesini ve tüm krallığa ona olan aşkımı ilan etmesini istiyorum.

Dahlia uzun bir nefes alır. "Bana sabır gösterdiğin için teşekkür ederim "

"Kolaydı."

"Yine de," diyor. "Teşekkür ederim."

"Gitsem iyi olacak. Vardiyam yakında başlıyor ve hızlıca duş almam lazım. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Hey, Damon?"

"Uh huh?"

"Ben... seninle gurur duyuyorum."

Kalbim bir an durdu ve boğazımdaki düğümü yuttum.

Bir an için bana beni sevdiğini söyleyeceğini sandım.

Ailelerimize bizden bahsetmeye hazır olması da neredeyse aynı derecede güzel.

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Bu gece mikroskobuna bakarken iyi eğlenceler."

Gülüyor. "İnan bana, eğleneceğim."

"Yarın görüşürüz." Telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum. Dudaklarım gülümsemeye çekiliyor ve sandalyeme yaslanarak, vardiyam başlamadan önce bu son sakın anların tadını çıkarıyorum.

Hayatımın bu dönemi — tıpta uzmanlık eğitimi, babamla olan tartışmalar ve Dahlia ile olan ilişkim — şimdiye kadar yaşadığım en kaotik dönemdi, ama aynı zamanda en ödüllendirici dönemdi. Doğru yolda olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum ve bunu atlattığımızda her şeyin yoluna girebileceğini düşünüyorum.

YİRMİ DOKUZ DAHLIA

Damon ile telefon görüşmesini bitirip, o anın mutluluğunun tadını çıkarıyorum. Her şey yoluna girecek, biliyorum.

Damon ve ben arkadaşlarımıza ve ailemize birlikte olduğumuzu söylemeden önce, ona bebekten bahsedeceğim. Kendime söz veriyorum, onu bir dahaki görüşümde oturup ona söyleyeceğim.

Bu doğru olan şey, zaten çok uzun zaman geçti. O bunu bilmeyi hak ediyor.

Ondan sonra ne olursa olsun, olur. Onun beni sevdiğine ve bu bebeği seveceğine inanmam gerekiyor. Çocuğa olan sevgimin giderek arttığını hissediyorum ve onu tek başıma taşımak gittikçe zorlaşıyor. Ailem burada ve ben de vaftiz annesi oldum, bu yüzden şimdi tam zamanı gibi görünüyor.

Laboratuvarda birkaç saat geçiriyorum. Kaleye geri döndüğümde güneş batmaya başlamış. Elle'ye nerede olduğunu sormak için mesaj atıyorum ve onu kalenin arkasındaki güneşlenme odasında buluyorum.

Ona yaklaştığımda başını kaldırıyor. Bebek Charlie bebek arabasında uyuyor.

"Merhaba." Gülümsüyor. Yorgun görünüyor, ama mutlu.

"Selam," diyorum, yanındaki bankta otururken. Güneş odasına ve önümüzdeki kış manzarasına bakıyorum ve iç çekiyorum. "Burası çok güzel."

"Hâlâ kalede varlığından haberdar olmadığım pek çok yeni köşe keşfediyorum," diyor gülümseyerek. "Hepsini görebilecek miyim, bilmiyorum."

"Eminim göreceksin."

"Burada olman çok güzel," diyor Elle, bana bakarak. "Kaleyi evim gibi hissettiriyor."

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama katılıyorum," diye gülüyorum. "Aslında burada olmak hoşuma gidiyor."

"Aileniz alışmış görünüyor."

"Mutlular. Onları tekrar kabul ettiğiniz için teşekkürler." Elle başını sallar. "Bu çok kolay bir karardı."

"Kraliçe'nin ölümüne ilişkin soruşturmada yeni bir gelişme var mı?"

"Charlie bana pek bir şey anlatmıyor," diye iç geçirir Elle. "Bebeğin doğumu nedeniyle ben de pek sormadım. Onun için zor olduğunu biliyorum."

Başımı sallarım.

"Kraliçe'nin öldürüldüğünü ve eski kralın bu cinayete karıştığını biliyoruz," diyor Elle. "Bunun dışında pek bir şey bilmiyoruz."

"Peki ya Malerie Farcliff?"

Elle iç çekerek başını salladı. "Suç ortaklığıyla ilgili bir kanıt yok. O sırada Krallık dışındaydı."

"O beni rahatsız ediyor." "O tuhaf biridir," diye katılıyor Elle.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama güneş odasının kapısının açılmasıyla sözüm kesildi. Malerie Farcliff, sanki kendi adının sesiyle çağrılmış gibi içeri girdi.

Bize bir bakış atar ve Elle'ye hafifçe reverans yapar. Elle başını eğirir. Selamlaşmaları, dışarıdaki ocak havası kadar soğuktur.

"Bahçede olmak için soğuk bir gün," diyor Elle.

"Geçen haftaki soğuk havadan sonra bal arılarını kontrol ediyordum," diyor Malerie, omuzlarındaki karları silkeliyor.

Kaşlarımı çattım. "Arıların kış uykusuna yattığını sanıyordum."

"Bal arıları değil," diyor Lady Malerie, dudaklarını büzerek. "Bu yüzden bal yapıyorlar, kışı atlatmak için."

"Huh." Başımı sallarım. "Bunu bilmiyordum."

"O arıları on yıl önce Yemen'den getirdim," diyor Lady Malerie, bebek arabasına eğilip Charlie'nin yanağını okşayarak. Elle yanımda gerginleşiyor. "Farcliff balı bu yüzden ünlü."

"Oh, Prens Damon bana bunu söylemişti," diyorum, kalede geçirdiğim ilk akşamı hatırlayarak.

Malerie elini uzatıp, beline kadar uzanan düz saçlarını omzunun üzerinden atar ve bana gözlerini kısarak bakar. "Yeğenimle çok zaman geçiriyorsun."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik hakim olur. Boğazımı temizlerim. "Arıcılıkla uğraşmayı çok isterdim, ama yapamam."

"Öyle mi?" Lady Malerie kaşlarını kaldırarak sorar. Ceketini çıkarır ve kolundan tek bir arı çıkar. Demek doğruyu söylüyordu, arılar kış uykusuna yatmazlar.

Donup kalırım, onu izlerim.

"Hayır, alerjim var." Nabzım biraz hızlanır. Çantamda EpiPen var, değil mi?

"Ne yazık," der, elini uzatarak. "Bal arıları gezegendeki en sevimli yaratıklardan bazılarıdır."

Böcek parmağına konar ve elinin sırtında yürümeye başlar. Elini çevirir ve arıyı avucunun içine alır. Lady Malerie onu izler ve sonra gözlerini bana çevirir.

"Sanırım tebriklerimi sunmam gerek." Gözleri karnıma kayar ve kanım donar. "Küçük Charlie'nin vaftiz annesi olacaksın."

İçim rahatlar. Bebeği bildiğini sanıyordum. Malerie Farcliff'in Elle'ye sırrı açığa vurması, herkese söylemeyi hayal ettiğim şekilde *değildi*.

Başımı sallayarak, elinde tuttuğu böceğe bakmaya devam ediyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve ağzım kurumuş. Alerjim olduğunu söylediğimde beni duymamış mı?

Hafif alerjik demek istemiyorum, birkaç kurdeşen ve boğaz şişmesi gibi bir şeyden bahsetmiyorum. Anafilaktik olduğumu kastediyorum. O arı beni öldürebilir...

...ve bebeğimi.

Elim karnıma gider ve Malerie'nin gözleri büyür. Bakışları yüzüme kayar ve gözlerinde öfke parlar.

O biliyor.

"Lady Malerie, o arıyı dışarı çıkarabilir misiniz?" diyor Elle, bebeği göğsüne çekerek. "Dahlia alerjik ve bebeğin yanına yaklaşmasını istemiyorum."

"Zaten gitsem iyi olacak," derim, kekeleyerek. Ayağa kalkar ve iki kadına başımı sallar, sonra kapıya doğru dönerim.

Sadece bir adım attığımda Malerie'nin yumuşak bir "oh" dediğini duydum.

Bir an sonra parmağımda keskin bir acı hissettim. Elimi kaldırdığımda parmak ucumda bir damla kan gördüm. Kaşlarımı çatarak

ona bakarak.

Ne olabilir ki...?

Sonra başım dönmeye başladı. Boğazım kaşınıyordu ve nefes almam zorlaşmıştı. Hala anlamıyordum. Yavaşça iki kadına döndüm, hala parmağıma bakıyordum.

Yerdeki hareket gözüme çarptı. Arı, yerde kıvranıyordu.

Parmağıma tekrar baktığımda şaşkınlık dehşete dönüşüyor. Bir şey söylemeye çalışıyorum ama ses çıkmıyor. Nefes almaya çalışırken elim boğazıma gidiyor. Hırıltılı nefes alıp veriyorum, boğazımı tırmalıyorum.

Elle panik içinde bir şeyler söylüyor. Kelimeleri anlayamıyorum. Tekrar nefes almaya çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sanki bu nefes almama yardımcı olacakmış gibi boğazımı tırmalıyorum. Göremiyorum. Nefes alamıyorum. Su olmasa da boğuluyorum.

EpiPen'im yok, neden olsun ki? Kış mevsimindeyiz. Baş dönmesi dayanılmaz hale gelince yanıma yığılıyorum. Oda dönüyor ve düşünemiyorum.

Elle çığlık atıyor. Botların sesini duyuyorum.

Görüşüm kararıyor ve bayılıyorum.

OTUZ DAMON

Hastanede elli saatten fazla kaldıktan sonra eve sendeleyerek giderim ve yatağa yığılırım. Bütün gün Dahlia'dan haber almadım ama ona mesaj atacak kadar yorgunum. Kimseyle konuşacak kadar yorgunum.

En azından artık gündüz vardiyasındayım.

İhtisasın iyi bir yanı, yorgunluğun harika bir uykuya yol açmasıdır. Düşünmeye, endişelenmeye ya da ağzıma biraz yemek tıkıştırıp bayılmak dışında bir şey yapmaya vaktim yok.

Birkaç saat sonra tekrar uyandığımda, kendimi yataktan zorla kaldırıp hızlıca duş alıyorum. Bir saatten az bir süre sonra hastanede başka bir vardiya için geri dönmem gerekiyor.

Her şey her zaman aceleyle yapılıyor ve düşünmeye pek vaktim olmuyor. Dahlia'dan haber aldığımdan bu yana neredeyse bir gün geçti, bu yüzden ona iyi olup olmadığını sormak için bir mesaj gönderiyorum. Yatak odamdan çıkıp garaja doğru yürürken, kale ürkütücü bir sessizlik içinde.

Endişe kafatasımın tabanını gıdıklıyor. Bir şeyler yolunda değil gibi ama, öte yandan, iki haftadır geceleri dört saatten fazla uyumadım, bu durumda neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirim ki? Bu günlerde her şey rüya gibi geliyor.

Oturma odalarından birinde hararetli sesler duyuyorum, ama durup dinleyecek vaktim yok. Arabama binip hastaneye geri dönüyorum. Vardiyam normal şekilde başlıyor. Gece vardiyasından devraldıktan sonra,

Turlarımı yapmaya başlıyorum. Hafta boyunca olduğundan daha sessiz ve acil servis bir kez olsun aşırı kalabalık değil. Birkaç saat sonra Dr. Adler beni çağırıyor.

"Farcliff!"

Dönüp baktığımda, uzman doktorum koridorda bana doğru yürüyor. Bana eliyle işaret ediyor. Ona ulaştığımda, Dr. Adler'in gözleri parlıyor. Koridorun sonunu işaret ediyor.

"Farcliff Royal'da dün gece çok ilginç bir vaka geldi. Bu inanılmaz bir öğrenme fırsatı ve bence oraya gitmeye değer. Öğleden sonraki vizitlere kadar burada yeterince işimiz var. Hadi gel."

Asistanım kapıya doğru işaret eder ve ben de onunla aynı adımda yürümeye başlarım.

"Ben sürerim,"

dedi. "Hasta "Ben sürerim," diyor. "Hasta kim?" kim?"

"Genç bir kadın, yirmi üç yaşında," diye başlar. "Geldiğinde anafilaktik şoka giriyor. Farcliff Kraliçesi ile birlikte geldi, inanabiliyor musun?" Dr. Adler bana bir bakış atıyor. "Tabii ki inanabilirsin. Bazen kim olduğunu unutuyorum."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Cebimdeki telefona dokunurum, ama bütün gün boyunca hiç titrememiştir. Kalp atışlarım hızlanır ve nefes almakta zorlanırım.

"Peki, hasta?"

"Arılara alerjisi var ve kalede arı tarafından sokulmuş. Ne şanssızlık ama. Arıların kış uykusuna yattığını sanıyordum."

Dahlia arı sokmasına alerjisi olduğunu söylememiş miydi? Hayal mi görmüştüm?

Dr. Adler devam ediyor. "Bu taraftan. Şu anda durumu stabil ama hastaneye geldiğinde komadaydı. Ama en ilginç olan bu değil." Gözleri parlıyor, sanki bu durumdan memnunmuş gibi. "Oraya vardığımızda sana anlatırım."

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Sessizce yol alıyoruz; diğer hastane çok uzak değil. Farcliff Royal da bir eğitim hastanesi ve sık sık hastalarımızı ve asistanlarımızı bir hastaneye diğerine naklediyoruz. Oraya vardığımızda Adler personel otoparkına park ediyor ve beni Farcliff Royal Hastanesi'nin yoğun bakım ünitesine götürüyor.

Buraya en son yeğenimin doğumu için gelmiştim. Şimdi ise...

Adler başka bir koridora doğru ilerler ve ben burnumdan nefes alırım. Sakinleşmem lazım. Dahlia değil. Olamaz. Farcliff Kalesi'nde başka birçok insan var, kesinlikle Dahlia değil. Muhtemelen dersinde falan, bu yüzden telefonlarıma cevap vermiyor.

Telefonuma cevap vermedi. Belki laboratuvarda burnunu kitaplara gömmüştür.

Evet, arılara alerjisi var ama diğer insanların da var! Kovanların yakınına yaklaşmazdı. Muhtemelen kaybolan arıcılardan biri ya da bahçıvanlardan biridir.

O, Kraliçe ile birlikte geldi.

Dahlia olamaz. Olamaz.

Panik halimi kontrol altına almak için kendime bunları söyleyip duruyorum. Ağzım kuruyor ve asansörle yukarı çıkarken ellerimi sıkıp açıyorum. Görüşüm daralıyor ve düzgün göremiyorum. Dr. Adler farkında değil gibi görünüyor. Heyecanla konuşup duruyor. Anlaşılan bu, hayatının davası.

Kapılar açıldığında, Dr. Adler koridoru işaret ediyor. "İlginç olan şey, ilk geldiğinde, biz

Onun hamile olduğunu bilmiyorduk. Bunu yaklaşık altı saat önce öğrendik. Bu yüzden onu size göstermek istiyorum. Kadın doğum uzmanı onu muayene etti ve anne komada olmasına rağmen bebek iyi durumda. Yaklaşık iki aylık hamile. İnanılmaz!

Kalbim deli gibi atıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Hamile mi? Komada mı? Olamaz. Bu imkansız.

Hamile değil. Dikkatliydik. O değil. Tamamen paniğe kapılmakla, o hastane yatağındaki kişinin Dahlia olmadığına emin olmak arasında gidip geliyorum.

Hastanın tutulduğu odaya vardık ve ben kapının hemen dışında durdum. Kapının yanındaki beyaz tahtaya baktığımda, kimsenin hastanın adını yazmadığını fark ettim. Genellikle hastanın adı odanın dışında yazılır.

Belki Farcliff Kraliyet Hastanesi'nde işler farklı yürür.

Belki Farcliff Kraliyet Mahkemesi üyeleri için işleri farklı yapıyorlar, Dahlia Raventhal gibi insanlar için.

Kusacağım. Soğuk ter omuzlarımla arasına damlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bununla yüzleşemem. Oraya giremem.

Eğer Dahlia ise, ne yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Dr. Adler bana tuhaf bir şekilde bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Fazla uyuyamadım," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum. O da başını sallıyor.

"Buna alış."

Kapıya bakıp derin bir nefes alıyorum. İçeri girmek için sadece iki adım atmam gerekecek ve sonra hastanın kim olduğunu öğreneceğim. Dahlia'nın o hastane yatağında olup olmadığını öğreneceğim.

Benim çocuğumu taşıyıp taşımadığını öğreneceğim.

Ağzım kuruyor ve ellerimi yumruk yapıyorum. İlk adımı atıyorum, nefes alıp kararlılığımı güçlendiriyorum. Bir adım daha atıyorum...

...ve midem altüst oluyor.

Dahlia.

Benim Dahlia'm. Benim aşkım.

Solgun. Gözleri kapalı ve kolları yanlarında gevşekçe duruyor. Etrafında makineler bip bip sesler çıkarıyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum. Dr. Adler'in sesi uzaklaşıyor ve tek yapabildiğim orada durup bakmak.

Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Bu odadaki tüm pencereleri kırmak ve Dahlia uyanana kadar onu sallamak istiyorum. Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Hiçbir şey anlamıyorum. Anafilaksi.

Koma.

Hamile.

Nefesim kısa ve düzensiz. Sendeleyerek, duvara tutunarak eğiliyorum ve ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum. Yeterince oksijen alamıyorum. Düzgün düşünemiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı bacaklarımın arasına koyuyorum.

Dr. Adler'in eli sırtımda belirir ve onun yardım çağırdığını belirsiz bir şekilde duyarım. Bir sandalyeyi çekip beni zorla oturtur, başımı kaldırır ve gözlerimin içine bakar. Bir hemşire içeri koşar ve ben aniden kendime gelirim.

"Damon!"

"Ben iyiyim," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Ben iyiyim." "Az önce ne oldu böyle?"

"Biliyorum..." Hala nefes nefeseyim. Tam olarak nefes alamıyorum. Dilim ağzıma sığmayacak kadar büyük geliyor ve kelimeleri düzgün bir şekilde bir araya getiremiyorum. Yatağı işaret ediyorum. "Dahlia."

"Hastayı tanıyor musun?"

Derin bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimi toparlamak için tırnaklarımı bacaklarıma geçiriyorum. Acı duyularımı keskinleştiriyor ve sonunda tam bir nefes alabiliyorum.

"Dahlia'yı tanıyorum," diyorum. "Ben babasıyım."

Dr. Adler'in gözleri büyür. Geriye doğru sendeler ve sanki kafamdan bir tane daha çıkmış gibi bana bakar. Gözlerimi Dahlia'nın yatağına çeviririm ve boğazımda yine panik hissi yükselmeye başlar.

Sonra kapıda biri boğazını temizler. Bay ve Bayan Raventhal'ın Dr. Adler'in yüzündeki ifadeyle bana baktığını görünce kalbim daha da sıkışır.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ağzımı açıp bir şeyler söylemek istiyorum — herhangi bir şey. Özür dilemek istiyorum, ama ne için özür dileyeceğim? Onlara onu sevdiğimi söylemek istiyorum — aylardır onu seviyorum, ama bana nasıl inanacaklar? Onlara onu önemsedığimi ve onu geri getirmek için her şeyi yapacağımı söylemek istiyorum...

...ama ağzımdan tek kelime bile çıkmadan, Tabitha Raventhal bana doğru büyük adımlarla yürür ve yüzüme bir tokat atar.

OTUZ BİR DAMON

Diğer personel tarafından hastane odasından dışarı itiliyorum. Sendeleyerek, kendimi koridordaki duvara tutunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Dr. Adler benimle konuşmak için odadan çıkıyor.

"Eğer bir fikrim olsaydı..."

"Senin suçun değil," diyorum. "Kimse bilemezdi."

"Şey... tebrikler?" Dr. Adler bu kelimeyi söylerken kaşlarını kaldırır. O utanır, ben ise alaycı bir şekilde gülerim.

"Teşekkürler."

Karanlık çürümenin kanımı zehirlediğini hissedebiliyorum. Dahlia'nın odasına bakınca, kalbim göğsümde kararmış gibi hissediyorum.

Ocak ayında nasıl arı sokması olabilir ki? Bu nasıl olabilir?

Nasıl hamile kalabilir?

Elimi alnıma götürüp uzun bir nefes veriyorum. Bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. Düşüncelerim kara bir bulut gibi etrafımda dönüyor ve hiçbirini anlamlandıramıyorum — Dahlia'nın o hastane yatağında hareketsiz yatıyor olması dışında.

"Kaç saat komada kaldığını söylemiştiniz?" diye soruyorum.

Dr. Adler saatine bakar. "Dün gece saat sekiz civarında geldi, yani şu anda on altı saat oldu."

Başımı salladım. "Peki bebek?"

"Bebek şimdilik iyi." Elini koluma koyar. "Komada doğum yapan kadınlar da olmuştur."

"Komada doğum mu?" Her kelimedede panik var.

Dr. Adler derin bir nefes alır. "Sadece, böyle bir şeyin olabileceğini söylüyorum. Ne kadar çabuk uyanırsa, ikisi için de o kadar iyi olur. Sen de benim kadar iyi biliyorsun, komada kaldığı süre uzadıkça, durum daha da tehlikeli hale geliyor. Uyanıp uyanmayacağını ya da hangi durumda

uyanacağını bilmiyoruz. Onu komadan çıkarmaya çalışacağız, ama şimdilik tek yapabileceğimiz umut etmek.”

Başımı sallıyorum.

Tek yapabileceğimiz umut etmek mi? *Umut etmek mi?*

Onca yıllık tıbbi araştırma sonrasında, yapabileceğimizin en iyisi *umut etmek* mi?

Son on yılın büyük bir bölümünü insan vücudunun her parçasını inceleyerek geçirdim ve şimdi tek yapabileceğim hayatımı bir duaya bağlamak mı?

Bu bir şaka mı?

Tabitha Raventhal, Dahlia'nın kapısında belirir. Gözleri kararmış ve yüzünde derin çizgiler belirmiştir. Bana dik dik bakar ve sonra kapıyı sertçe kapatır. Kapı kilitlenir ve bu ses kalbimi bir hançer gibi deler.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama parçalanıyorum.

Vücudumun her yeri titriyor ve nefes almak için tüm gücümü kullanıyorum.

Dr. Adler elini koluma koyuyor ve beni koridora doğru götürüyor.

"Eve gitmelisin," diyor yumuşak bir sesle.

"Neden bana söylemedi?"

Aslında Dr. Adler'a sormuyorum. O da bir cevap veremez.

Ayrıca, Dahlia'nın bana bebekten neden bahsetmediğini zaten biliyorum. Bu sorunun cevabı, tam da bu hastanede, Charlie'nin doğduğu gün ortaya çıktı. Ona çocuk istemediğimi söylediğimde yüzünden okudum.

O zaman hamileydi ve ben ona istemediğimi söyledim. Yüzüne karşı söyledim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl böyle bir şey söyleyebildim? Tabii ki çocuğu istiyorum. Tabii ki onunla birlikte olmak istiyorum. Bunlar hayatımın en mutlu aylarıydı, ama ona onunla bir gelecek istemediğimi söyledim.

Karanlık beni boğmaya başlıyor. Parmaklarım karıncalanıyor ve ayaklarımdaki hissi kaybetmeye başlıyorum. Yerde tökezliyorum ve Dr. Adler beni yakalıyor.

"Eve git Damon. Seni alabilecek biri var mı?" "Eve gitmek istemiyorum."

Zaten evim neresi ki? Kale mi? O kalenin her yeri bana Dahlia'yı hatırlatıyor. Yatağım, onun yatağı, taht odası, yemek odası, solaryum, çalışma odam... Her oda onunla birlikte hafızama kazınmış durumda.

Belki Grindale'deki evine gidebilirim.

Bu düşünceye burun kıvırıyorum. Evet, tabii. O evin her yerine işlemiş. Kendi derimi yüzmek istemeden oraya nasıl geri dönebilirim?

Dr. Adler beni hastanenin giriş salonuna götürene kadar koridorda volta atıyorum.

Sonunda, kraliyet arabalarından biri beni kaleye geri götürmek için gelir. Dudaklarımı sıkıca kapatıp kimseye bir şey söylemeden odama kadar sürünerek gider ve kapıyı kilitlerim.

Saate bakıyorum: 13:30. On yedi buçuk saattir komada. Yatağa uzanıp ellerimi çarşafıara geçiriyorum, derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Bu duyguyu biliyorum. Aylardır hissetmemiştim, Dahlia ve ben birlikte olduğumuzdan beri hiç hissetmemiştim. Bu duygu çok yoğun, karanlık, acı verici, zihnimde bir işkence gibi. Kendimi içten içe yiyip bitiriyorum. Tüm vücudum ağrıyor, ama tutunabileceğim türden bir ağrı değil.

Nigel bana yardım edebilir. Geceyi kirli bir yatakta geçirebilir ve sabah vücudumun her yerinde tatlı, acı veren morluklarla uyanabilirim. Onun için kanımı akıtabilirim.

Ama sonra, depoya gitmeyi bırakmamı istediğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Kaşlarının birbirine yaklaşması ve gözlerindeki hüçün. Beni öpüp kollarıma eriyişini hatırlıyorum.

Direniyorum.

Bu duyguyu bırakmayı hak etmiyorum. Kurtulmayı hak etmiyorum.

Bu yüzden, orada yatıp acı çekiyorum.

SAATLER GEÇİYOR, saniye saniye, sonsuzluk sonsuzluk. Dahlia ile geçirdiğim her anı tekrar tekrar yaşıyorum, geri dönüp

bir şeyleri değiştirebilmeyi diliyorum.

Neden bana söylemedi? Neden bana güvenmedi?

Ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Aylardır onu seviyordum, ama ona söylemeye cesaret edemedim. Onu sıkıca sarılmalı ve her gün onu sevdiğimi söylemeliydim.

Ya bir daha bu şansı yakalayamazsam?

Sekiz saat sonra yataktan kalkıyorum. Midem düğümlenmiş durumda ve sanki 30 saatlik bir vardiyayı tamamlamışım gibi hissediyorum. Oysa gerçekte, sadece yatakta hareketsiz bir şekilde yatmışım.

Hastaneye geri dönerken midem ağzıma geliyor. Dahlia uyanmış olsaydı biri arardı.

Kötü bir şey olsaydı ararlardı.

Yine de, asansörle Dahlia'nın katına çıkarken gerginim. Duvara yaslanarak ayakta durmaya çalışıyorum, koridorda onun odasına doğru sürünerek ilerliyorum.

Saate bakıp, hastaneye getirildiğinden beri geçen saatleri sayıyorum

Yirmi iki saat. Her saat bir yıl gibi geliyor. Her saniye bir ömür gibi geliyor. Ve yine de Dahlia uyuyor.

Bebek iyi mi? O iyi mi?

Nefesim düzensizleşiyor ve kendimi toparlamak için bir dakika bekliyorum. Odasına vardığımda kapı kapalı. Odasında bir pencere var ve kenarından içeriye bakıyorum. Dahlia'nın annesi yatağının yanında oturmuş, alnı yatağın kenarına yaslanmış. Dahlia'nın elini iki eliyle tutuyor.

Dahlia hala aynı pozisyonda yatıyor. Hala hareketsiz.

Hâlâ komada.

Yeniden ölürüm.

Tabitha Raventhal'ın benden nefret etmesine gerek yok, ben zaten kendimden nefret ediyorum. Beni suçluluk duygusuyla işkence etmesine gerek yok, ben zaten kendime bunu yapıyorum.

En yakın personel odasını bulup, bir sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına gömdüm. Kimse benimle konuşmuyor ve ben de bundan memnunum.

Artık oturamayacağımı anladığımda, hastanenin koridorlarında dolaşmaya başladım. Kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar üç saat daha dolaştım.

Dahlia'nın durumu değişmez. Asistanların odasındaki kanepede üç dört saat uyurum, sonra yine koridorlarda dolaşmaya başlarım. Çalıştığım hastane değil ama personel yine de orada kalmama izin verir.

Dahlia'nın ailesi onun yanından ayrılmıyor. Pencereden içeri bakıyorum ve hemşirelerden son durumu soruyorum.

Değişiklik yok.

Tek yapabileceğimiz umut etmek.

Dr. Adler için bunu söylemek kolay, ama ben hastanede bir ileri bir geri yürüyüp, bu durumu nleyebileceğim her olasılığı düşünmeye çalışırken, umut etmek çok zor geliyor.

Grimdale'deki Dahlia'nın evine uğrarım ve birkaç saat bizim yatakta uyurum. Yiyebileceğim birkaç parça yemek bulurum ve kendimi derin, karanlık bir çukura batırırım.

Dahlia'nın durumu değişmiyor.

Her dakika uzayıp gidiyor. Saatleri sayıp uyanması için dua ediyorum ama uyanmıyor. Bir gün ve bir gece daha geçiyor. Nasıl geçirdiğimi bile bilmiyorum. Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki tırnaklarım avuç ierimi kesiyor. Saçımı çekiyorum, ta ki kafamın arkasında küçük bir kel yama oluşana kadar.

Ama tüm acım, tüm ıstırabım, tüm umutlarım ve dualarım... Dahlia uyanmıyor.

Gün m, gece mi? Artık bilmiyorum bile. Gözlerimi amaya çalışıyorum ve milyonuncu kez saate bakıyorum. Geçen her dakika Dahlia ve bebek için daha tehlikeli hale geliyor.

Eğer yakında uyanmazsa, annemi kaybettiğim gibi Dahlia'yı da kaybedeceğim - sessizce, yatakta, yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadan. Suçlu sadece ben olacağım.

nc gün güneş batmaya başlar, ama Dahlia hala uyumaktadır. Ailesi hala odasını koruyor ve ben onu göremiyorum. Hala hastanede, şehirde, kalede dolaşıyorum.

Gece karanlık ve ben yaşam ile ölüm arasında bir yerde yaşıyorum. Güneş doğmaya başladığında, tekrar hastaneye giderken kendime umut veriyorum.

Sekseninci saat geçiyor ve Dahlia uyanmıyor. Kalbim lyor.

OTUZ İKİ DAMON

CHARLİE beni arar ve kaleye geri dönmemi ister. Sesi şimdiden kral gibi, emir verici ve otoriterdir ve ona karşı gelemeyeceğimi biliyorum.

Dahlia'nın odasına son bir kez bakarak hastaneden ayrılıyorum. Öğlen vakti. Hayatım saatlere bakmaktan ibaret hale geldi. Dahlia için tehlike her geçen saat artıyor ve benim tek yapabileceğim beklemek.

Depoya gidip dayak yemenin acı verici olduğunu düşünüyorsam, daha ne kadar acı çekeceğimi bilmiyorum.

İşte bu, Dahlia'nın uyanmasını beklemek ve ona yardım etmek için tamamen güçsüz olmak, gerçek acı. Bu işkence. Bu hiç bitmeyen bir ıstırap.

Charlie ve Gabe, Kral'ın özel ofisinde beni bekliyorlar. Odaya bakınıyorum ve Charlie'nin Kral olduğundan beri yaptığı tüm değişiklikleri not alıyorum. Bazı sanat eserlerini değiştirmiş ve mobilyaların yerini değiştirmiş, ama odada hala babamın etkisini görebiliyorum.

"Damon," diyor Charlie ciddi bir sesle. "Geldiğin için teşekkürler."

Gabe'in saçı dağınık ve bana başını sallıyor. "Dahlia için üzgünüm."

Ben de homurdanarak cevap veriyorum. Sanırım herkes bizim birlikte olduğumuzu ve bebeği biliyor. En azından onlara söylemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Bir sandalyeye çöküyorum ve tüm vücudum ağrıyor. Son üç buçuk gündür aralıklı olarak uyudum - tabii buna uyku denebilirse uyku denilebilirse. Daha çok yorgunluktan sersemlemiş durumdayım.

Charlie masasının arkasında oturmuş, ellerini önünde birleştirmiş. Dudaklarını sıkıştırıyor.

"Bildığınız gibi, geçen yılın sonunda annemin naaşını mezardan çıkardık. Otopsi tamamlandı. Sonuçlar burada."

Midem düğümleniyor. Bunun için yeterli gücüm var mı bilmiyorum. Başımı ellerimin arasına alıp hareketsizce oturuyorum. Annemin ölümünü duymak Dahlia'nın durumunu daha da dayanılmaz hale getiriyor. İkisini de kaybedersem nasıl başa çıkacağım?

Charlie derin bir nefes alır. "Annem arsenik zehirlenmesinden öldü." "Ne?" Kafamı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum.

Charlie başını sallar. "Saçını test ettiler."

"Bunu neden daha önce bilmiyorduk?" diye sorar Gabe. "1800'lerde mi yaşıyoruz? Kim insanları arsenikle zehirler ki?"

"Kimin yaptığını biliyorsun," diyor Charlie kasvetli bir sesle. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Babam testlerin yapılmamasını sağlamış olmalı, ya da hiç yaptırmamış. O dönemin ne kadar kaotik olduğunu ikiniz de biliyorsunuz."

Nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum. Zehirlenmiş mi?

Gabe burun kıvrır. "Dört yaşındaydım. Ne kadar kaotik olduğunu bilmiyorum. Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Damon sekiz yaşındaydı. Nasıl bilebiliriz ki..." Sesi kesilir ve başını sallar.

Charlie derin bir nefes alır. "Raporda birkaç şey daha var, ama isterseniz şimdi durabilirim."

"Hayır," diyorum. "Bize her şeyi anlat."

Ne fark eder ki? Artan sorunlarıma bir tane daha korkunç haber eklenirse ne olur? Hayatım zaten boktan bir hal aldı, en azından neyle karşı karşıya olduğumu bileyim.

Gabe'in yüzü buruşur ve başını sallar.

Charlie derin bir nefes alır. "Elbette elimizde sadece iskelet kalıntıları vardı, bu yüzden yumuşak dokuları test edemedik."

İçim burkular ve kimin hakkında konuştuğunu unutmaya çalışırım.

"Görünüşe göre arsenik içmiş," diye devam eder Charlie. Sesi gergindir. "Zehiri satın alan kişinin babamın eski danışmanı Talin Thorne olduğunu tespit ettik. Zehri nasıl verdiğini bilmiyoruz, ama onu yargılamak için yeterli kanıtımız var."

Onun söylediklerinin geri kalanını duymuyorum. O gün ne olduğunu zaten biliyorum. Babamın çaydanlığa başını sallayarak annemin bunu beğeneceğini söylediğini hatırlıyorum. Gözlerindeki karanlık bakış ve midemdeki mide bulantısı.

Görev bilincim ve anneme olan sevgim. Babamın bakışlarını arkamda hissederek ona içeceğini getirdim. Annem alnımı öptü ve ne kadar tatlı bir çocuk olduğumu söyledi.

Bir kitap okuyordu ve bütün demliğı bitirmişti.

Odama gidip yattım ve uyandığımda annem ölmüştü. Ben yaptım.

Onu ben öldürdüm.

Kulaklarımda bir gürültü var. Başım zonkluyor ve boğazım kurudu. Konuşamıyorum. Charlie'nin dudaklarına odaklanmaya çalışıyorum, bir şey söylüyor ama duyamıyorum.

Burnumdan nefes alıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Yatak odama nasıl gittiğimi bilmiyorum ama bir şekilde başardım.

Gerisi bulanık. Oda etrafımda dönüyor, ben odanın ortasında durmuş hiperventilasyon yapıyorum. Bir yastık alıp içine bağıriyorum. Duvara yumruk atıyorum.

Kendimden nefret ediyorum.

Yere çöküp gülmeye başlıyorum. Tıp fakültesinin benim kaderim olduğunu düşünmüştüm. Annemin ölümünü telafi etmenin bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Başka birine aynı şeyin olmasını engellemenin bir yolu olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar saf olabilirim? Ne kadar aptalım?

Tıp fakültesi benim kaderim değil, kefaretim. Kalbimin derinliklerinde gerçeğı hep biliyordum. Bu yüzden böyleyim. Bu yüzden acıya ihtiyacım var. Bu yüzden kral, prens ya da bu ailenin bir parçası olmaya uygun olmadığımı biliyorum.

Tıp fakültesi benim kefaretimdi. Kraliyet ayrıcalıklarımından vazgeçmek benim cezamdı.

Şimdi nedenini biliyorum.

Yerdeki kalın halının üzerine uzanıp gülüyorum. Biri kapıyı yumrukluyor ama kilit dayanıyor. Ben sadece gülüyorum, gülüyorum, gülüyorum.

Gülmekten boğuluyorum. Yan dönüp öksürüyor ve hırıldıyorum, sonra acı içinde nefes alıyorum. Kaburgalarım ağrıyor, sanki bir devin eli kemiklerimi sıkıyor, kendi suçluluğumun ağırlığıyla beni ezip geçiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp nefes alıyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum.

Dahlia'yı hiç hak etmedim ve kesinlikle onun çocuğunun babası olmayı da hak etmiyorum. Komada olması benimle birlikte olmasından daha iyi.

Kendine acımak çirkin bir şey, ama bağımlılık yapıyor.

Doktor olmamalıydım. Prens olmamalıydım. Hiçbir şey olmamalıydım. Dahlia'nın sevgisini hak ettiğimi düşünmekle ne kadar aptalmışım! Onun beni tamamladığını, onun bana verdiği mutluluğa hakkım olduğunu düşünmüştüm!

Ona verdiğim tek şey, hiç istemediği bir bebek ve onu öldürebilecek bir arı sokmasıydı.

Bu kalede olmamalıyım. Sevdiğim insanların yakınında olmamalıyım. Kimseye faydam dokunmuyor. Tek getirdiğim şey acı.

Ama ben zayıfım ve Dahlia'yı tekrar görmem gerektiğini biliyorum. Gitmeden önce son bir kez onun tenine dokunmam gerekiyor. O uyanikken söylemeye cesaret edemediğim şeyi ona söylemem gerekiyor.

Dahlia'ya onu sevdiğimi söylemeliyim.

Ve öyle de yapıyorum. Hastaneye doğru yola çıkıyorum, ellerim direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarım uyuşuyor. Her nefes alışımında ciğerlerim iğneleniyor. Onun katına çıkıyorum ve pencereden odasına bakıyorum.

Şans eseri, odada yalnızdır.

Odaya girip yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. O kıpırdamıyor. Hareket etmiyor. Parmaklarını parmaklarımla iç içe geçirip gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Kalbim çürümüş durumda, çocukluğumdan beri öyle. Annemle birlikte uzun zaman önce öldü.

Dahlia ile daha iyi bir hayatım olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Tek yaptığım, ona kendi mutsuzluğumu yaşatmak oldu.

Kendini lanetli mi sanıyordu? Onun tek laneti, beni hayatına sokmuş olmasıydı.

Göz yaşlarım yüzümden onun koluna damlıyor ve ben onları nazikçe siliyorum.

"Seni seviyorum, Dahlia," diye fısıldıyorum. "Kalbim birini sevebilecek bir yol varsa, sen bana onu gösterdin. Seni seviyorum ve taşıdığın çocuğu da seviyorum."

Nefesim kesilir ve elimi yanağına koyarım. "Seni seviyorum ve çok üzgünüm."

Üzerine eğilip dudaklarımı son bir kez dudaklarına bastırıyorum. Gözyaşlarım yanaklarını ıslatıyor ve onları silerek bir kez daha cildinin yumuşaklığını hissediyorum.

Göz kapaklarının altında gözleri hareket edince kalbimde umut yeşerir. Nefesim kesilir ve ona bakarım... ama hiçbir şey olmaz.

Uyanmıyor ve benim için umut olmadığını biliyorum.

OTUZ ÜÇ DAHLIA

Şimdi benimle dalga geçiyorlar, bunun sadece bir rüya olduğunu söylüyorlar. Ama rüya mıydı gerçek miydi, ne önemi var ki, eğer rüya bana gerçeği gösterdiyse?

—Fyodor Dostoyevsky, Saçma Bir Adamın Rüyası

OTUZ DÖRT DAMON

Dahlia'nın odasından çıkarken saate bir göz attım. Doksan altı saattir komada.

Dört gündür o hastane yatağında yatıyor. Dört gündür uyanması için dua ediyorum. Onun burada olduğunu öğrendiğimden beri her an acı çekiyorum, umut ediyorum ve ölüyorum.

Onu bir daha görmeye cesaretim yok, bu yüzden hastane odasından çıkıp gidiyorum. Hastaneden çıkıyorum ve bir daha geri dönmeyeceğimi biliyorum. Arabama binip Grimdale'e gidiyorum.

Artık direnmek yok, bu kabus başladığından beri yapmak istediğim şeyi yapmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Güneş ufukta kaybolurken depoya doğru sürerim. Arabayı kilitlemeye zahmet etmiyorum, buradan tekrar çıkıp çıkmayacağımı kim bilir?

İçeri girdiğimde, ilk kavga başlamış. Nigel'ın bana yaklaştığını göz ucuyla görüyorum.

"Majesteleri," diyor başını sallayarak. "Sizi bir süredir görmemiştik. Kraliyet muamelesi mi?" Dudakları hafifçe gülümsüyor.

Kafamı sallıyorum. "Ring'e çıkacağım."

Nigel'ın gözleri büyür. "Ama efendim..."

Dudaklarımı sıkıştırıp kafamı ringde devam eden kavgaya çeviriyorum. Adamlardan biri rakibini iplere dayamış, acımasızca kaburgalarına yumruk atıyor. Diğer adamın başı bir yandan diğer yana sallanıyor.

İlk adam bir adım geri çekildi ve diğerine sert bir aparkat vurdu. Diğer adamın ağzından kan fışkırdı ve dış parçaları etrafa saçıldı.

Zafer kazanan kişi zaferle kollarını havaya kaldırırken, o bir yığın halinde yere yığılır. Seyircilerin kana susamış çığlıkları kulaklarımda çınlar. Kaybeden adam sürüklenerek götürülürken onlar sevinç çığlıkları atarlar.

Benim yerim burası.

Benim yerim acı ve ahlaksızlığın yuvası. Gerçek benliğim kanlı ve hırpalanmış bir vahşi. Kalbim kara, ruhum ölü.

Nigel beni durduramadan ringe çıkarım ve seyirciler bir anlığına sessizliğe bürünür. Hepsi beni tanır.

Sonra bağırışlar başlar. İplerin diğer tarafından yüzleri bana sırtarak bakar, ben de boş boş onlara bakarım. Rakibimin kim olduğu umurumda bile değil. Kim oldukları umurumda değil.

Tek umursadığım acı
çekmek. Ve acı çekiyorum
da.

Ravi alkışlar ve çığlıklar arasında ringe çıkar. Ona karşı dururum, kollarımı yanlarımda sarkık bırakırım. Bu depoda geçirdiğim zaman içinde ilk kez, karşılık vereceğim.

İlk yumruk karnıma geliyor ve acıdan ikiye katlanıyorum. Ravi tekrar kaburgalarım vuruyor ve acı göğsümde patlıyor.

İnleyerek kendimi düzeltirim. Kalabalığın bağırışlarını ve kulaklarımda kanımın çarpışını duyabiliyorum. Herkesin cildinden damlayan terin ve deponun neminin kokusunu alabiliyorum.

Ravi bana doğru dönüyor, burun delikleri hafifçe genişleyerek bana bakıyor.

Yine kocaman elini bana doğru sallıyor, ama ben eğilip onun böbreğine bir darbe indiriyorum. Acıdan çok şaşkınlıktan bağırıyor. Boynu kızarıyor ve gözleri öfkeyle parlıyor.

Gülüyorum.

Yumruğu çeneme çarptı. İplere doğru uçtum, kan ve diş parçaları tükürürken dizlerimin üzerine çöktüm. Ravi üzerimde durdu, ayağa kalkmamı bekledi.

Bunun bitmediğini biliyor.

Titrek ayaklarımla onun önünde duruyorum. Her nefesim acıtıyor. Ravi homurdanarak bana doğru ağır adımlarla yaklaşıyor.

Yumruğum önce kaburgalarına, sonra çenesine isabet eder, o da kükrer ve beni ringin diğer tarafına fırlatır. Etrafımızdaki kalabalık çılgına dönmüştür. Burada fotoğraf çekmek yasaktır, ama bir flaş görürüm.

Önemli değil.

Ravi tekrar bana yumruk atıyor. Eğiliyorum, ama yeterince hızlı değilim. Kafamın kenarına vuruyor ve şakağıma şiddetli bir acı saplanıyor.

Ama kendi annemi öldürdüğümü bildiğim halde acı nedir ki? Dahlia benim yüzümden ölebilirken ıstırap nedir ki? Onunla görüşmeseydim, teyzemin hedefinde asla olmazdı. Muhtemelen kaleye hiç gelmezdi.

Büyük adamın yumrukları, içimde hissettiğim acıya kıyasla hiçbir şey. Bana tekrar tekrar vuruyor. Kollarım gevşek bir şekilde sarkıyor ve kendi ayaklarıma takılıp düşüyorum.

Kaybettiğimi biliyorum. Ağzımdan kan akıyor ve kulaklarım çınlamaya devam ediyor.

Ama bunun önemi yok. Neden olsun ki?

Son bir saldırı için gücümü topluyorum. Rakibime atılıyorum, bir şekilde ilk yumruğunu kaçırıyorum ve karnına bir yumruk indiriyorum. O homurdanıyor ve ben bir saniye içinde ona tekrar yumruk atıyorum.

Ben eğitilmiş bir dövüşçü değilim, bu Charlie'nin işi.

Ama içgüdülerim var. Acı çekiyorum.

Kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Sol elimle attığım güçlü bir aparkatla Ravi geriye doğru sendeliyor. Gözleri şaşkın görünüyor ve ben gülüyorum. Gülüyorum çünkü bu dövüşü gerçekten kazanabilirim. Gülüyorum çünkü sefil hayatım boyunca hiçbir şeyde iyi olmadım.

Belki de benim kaderim budur: Kirli bir depoda başka bir adamı dövmek, seyirciler ise onun kaç kaburgamı kıracağına bahis oynamak.

Ancak zaferim kısa sürüyor. Ravi'nin gözleri bana dönünce, dudaklarımda hala bir gülümseme var. Yumruğu kafamın yan tarafına çarpmadan önce, onun geldiğini bile görmüyorum.

Bayılmadan önceki o kısacık anda, bir çıtırtı duydum. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar tatlı, en güzel acıyı hissettim ve kendimi özgür hissettim.

Asla doktor olamayacağım. Günahlarımdan kefaretim asla ödeyemeyeceğim. Yaptıklarım için kendimi asla affedemeyeceğim. İşte bu, bu acımasız, vahşi dayak, ruhumun gerçek özü.

O anda, aradığım her şeyi elde ediyorum. Kalbimde hissettiğim acıya denk fiziksel acı, kötü eylemlerimin cezası ve sonunda kendi zihnimden kurtulma özgürlüğü.

Başka bir düşünceye kapılmadan ve tereddüt etmeden karanlığa düşüyorum. Uçurumu memnuniyetle karşılıyorum ve umarım bir daha asla uyanmam.

OTUZ BEŞ DAMON

En güzel hayallerimizin

En taze hayallerimiz ve meditasyonlarımız,

Hızla birbirini takip ederek çürümesi,

Çürüyen sonbahar yaprakları gibi.

—Aleksandr Puşkin

OTUZ ALTI DAHLIA

GÖZLERİMİ AÇIYORUM. Yalnızım.

Bu durumda paniğe kapılacağımı, neden bir hastane yatağında yatıp, kollarımda tüpler varken ve yatağımın başında makineler çalışırken endişeleneceğimi düşünebilirsiniz.

Ama paniklemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve tamamen huzurlu hissediyorum.

Damon beni seviyor. Bebeği biliyor ve onu da seviyor.

Elimi karnımın üzerinde gezdirirken dudaklarım gülümsüyor.

Kolumu hareket ettirmek büyük çaba gerektiriyor. Vücudum çok zayıf, çok zayıf hissediyorum. Yatakta kendimi düzeltmeye çalışırken, bu çabadan dolayı inliyorum.

Annem ve üç teyzem kapıyı kırarak içeri giriyorlar. "Dahlia!" diye bağılıyor Theresa. "Uyanmışsın!"

Annem üzerime atlayarak beni öpüyor. Teyzelerim onu benden çekene kadar, yatıp nefes almaya çalışıyorum. Yanakları ıslak ve gözleri parlıyor.

"Seni kaybettik sandım," diye iç geçiriyor.

"Onu böyle boğarsan, onu tekrar kaybedebiliriz," diye azarlıyor Helen teyzem.

"Oh, kes şunu." Margie teyze bana gülümsüyor. "Seni görmek ne güzel, evlat."

"Ben de." Sesim kısık çıkıyor. Büyük bir çaba sarf ederek gülümsüyorum. Sanki kaslarım yeniden hareket etmeyi hatırlıyor gibi. "Ne kadar... Ne..." Zorlukla nefes alıyorum. Doğru kelimeleri bile bulamıyorum. Sanki zihnim kafamdan çıkarılmış ve kafatasımda hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Theresa elimi tutup sıkıyor. "Dört gün oldu..." Saate bakıyor. "Neredeyse tam olarak yüz saat."

"Bu..." Kaşlarımı çatıyorum. Matematik zor. "Dört gün mü?"

"Bitti," diyor Margie. "Dört gün dört saat... ve bunu çok iyi biliyoruz. Hayatımın en kötü dört günü ve dört saat idi." Ellerini

ellerini ayaklarıma koymuş, nazikçe masaj yapıyor. Annem diğer elimi tutuyor, Helen ise baldırımı okşuyor.

"Otobüs çarpmış gibi hissediyorum," diye inliyorum.

"Arı sokmasına karşı anafilaktik reaksiyon gösterdin," diye açıklıyor Theresa. "Kışın arıların olduğunu bile bilmiyordum."

"Bal arıları kış uykusuna yatmaz," diyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. Bunu nereden biliyorum? Arı tarafından sokulduğumu hatırlamıyorum.

"Malerie'yi suçluyorum, o *cadıyı*," diyor annem. Yanakları kıpkırmızı oluyor ve başını sallıyor. "Bu onun suçu. Bunu o yaptı. Seni öldürebilirdi!"

"Şşş, Tabitha," diyor Margie. "Dahlia yeni uyandı. Onu üzme."

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Sesim iyi çıkmıyor, kendimi de iyi hissetmiyorum, ama yine de öyle diyorum. Annem koltuğunda titriyor, elimi sıkıyor ve yüzümü okşuyor.

Derin bir nefes alıp, ne olduğunu hatırlamaya çalışmak için zihnimin derinliklerine dalıyorum. Son hatırladığım şey, laboratuvarдан Damon'u arayıp ona bebek Charlie'nin vaftiz annesi olacağımı söylediğim. Kaşlarımı çatıp başka bir şey hatırlamaya çalışıyorum.

Tamamen boş.

"Damon nerede?"

Teyzelerim ve annem birbirlerine anlamlı bakışlar atıyorlar. Göğsüm sıkışıyor ve yatağımın yanındaki makine bip sesi çıkarmaya başlıyor. Kapıda bir hemşire beliriyor.

"Herkes dışarı!" Teyzelerime ve anneme işaret eder. "Dışarı, dışarı, dışarı!"

"Ben kalıyorum." Annemin dudakları

büzülür. "Sorun yok anne," derim,

"gerçekten."

Tereddüt eder ve ben ona gülümsemeye

çalışırım. Annem iç çeker. "Hemen dışarıda olacağız."

Başımı sallarım ve dördü de çıkar. Derin bir nefes alırım ve hemşire bana gülümser.

"Bunaldın mı?"

"Çok."

"Şu anda Farcliff Kraliyet Hastanesinde bulunuyorsunuz. Hastaneye geldiğinizden beri sizi izliyoruz ve her şey yolunda görünüyor.

uyandığınızda göre bazı testler yapmak istiyoruz. Doktor birazdan sizi muayene edecek. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum.

"Adınızı söyleyebilir misiniz?" "Dahlia Raventhal."

"Güzel. Doğum tarihiniz?"

Ona söylüyorum. Hemşire birkaç temel soru soruyor ve hepsini hatırladığım için memnun kalıyor.

"Arı sokmasını hatırlıyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Ondan önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum," diyorum, yatağı işaret ederek. "Sadece o gün üniversitede olduğumu hatırlıyorum."

"Bazen, şiddetli travma sırasında anılar kaybolur." "Geri gelirler mi?"

"Belki," diyor hemşire. "Çoğu zaman olur. Bazen parçalar geri gelir. Bazen zihin travmayı tamamen siler. Doktor sorularınızı yanıtlayabilir. Şimdilik dinlenmenizi istiyorum. Size bir şey getireyim mi?"

Kafamı sallıyorum. Odayı terk ediyor ve kapıyı kapatıyor. Kapının dışında biraz gürültü duyuyorum ve annemle teyzelerimin içeri girmesine izin vermeyeceğini anlıyorum.

Birkaç dakika sonra, hemşire biraz su ve küçük bir bardak elma suyu ile geri döner. "Son dört gündür size o tüp ile besleniyoruz," diye açıklıyor. "Yine de, bir şeyler içmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkürler." Onu tekerlekli sandalyeyi yatağımın yanına getirirken izliyorum. Bana başını sallıyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama onu durduruyorum.

"Prens Damon'a iyi olduğumu söyler misiniz?"

Hemşirenin kaşı hafifçe kalkıyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Hafifçe başını sallar ve kapıdan çıkar. Bir an orada yatarak olanları anlamaya çalışırım. Bebek iyi. Ben iyiyim.

Damon'la konuşmam lazım.

Başımı komodine çevirdiğimde, gözlerim onun getirdiği içeceklere takıldı. Sıvı ağzımın kenarlarına bile değmeden, onları çok hızlı bir şekilde yudumladım. Meyve suyu, şimdiye kadar içtiğim en tatlı

nektar gibi ve birkaç saniye içinde içiyorum, sonra iç çekerek yatağa geri uzanıyorum.

Bu kadar hızlı içtiğim için midem ağrıyor, ama buna kızamıyorum. Hiç bu kadar su ve meyve suyunu bu kadar sevmemiştim.

Hastane önlüğümdeki birkaç damla suyu silerken, kapı çalınır. Bir doktor içeri girer ve hemşirenin sorduğu aynı temel soruları sorar. Bana ne olduğunu açıklar: arı sokmasından anafilaksiye, komaya kadar.

"Şu ana kadar yapılan testleriniz temiz çıktı, ama sizi gözlem altında tutmak istiyoruz. Hamile olduğunuzu biliyor muydunuz?"

Başımı salladım.

"Tamam. Doktorunuz kim?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Doktorum yok."

"Yaklaşık iki aylık hamile görünüyorsun, Dahlia. Düzenli olarak doktora gitmelisin."

"Biliyorum. Bu... karmaşık bir durum."

Doktor başını sallar ve bir not yazar. "Baba?"

"Farcliff Prensi Damon," diye cevap veriyorum, sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak.

Doktor keskin bir bakışla bana bakar ve bir anlığına gözlerini üzerime diker. "Bundan emin misin?"

Başımı sallarım. "Telefonumu alabilir miyim lütfen? Onu aramak istiyorum."

"Ne yapabileceğime bakayım." Kalemimi ön cebine koyar ve dosyayı yatağımın ucundaki yuvaya koyar. "Biraz dinlenin."

Ben başımı sallıyorum ve o gidiyor. Bu sefer ailemin içeri girmesine izin veriliyor. Babam burada, yüzünde endişe dolu çizgiler var. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Bana sarılıyor ve boynuma gözyaşlarını döküyor. Gözlerim yaşıyor ve elimden geldiğince onu teselli ediyorum.

Üç teyzem ve ailem, ben tekrar uykuya dalana kadar benimle kalıyor ve gece boyunca da sırayla nöbet tutuyorlar. Bir an bile yalnız kalmıyorum. Sabah tekrar uyandığımda, Theresa bana gülümsüyor.

"Merhaba, evlat," diyor gülümseyerek. "Bugün daha iyi görünüyorsun. Yüzün renklenmiş."

"Daha iyi hissediyorum," derim ve hastane yatağını oturur pozisyona getiririm. Teyzem yastığımı düzeltir ve rahatladığımda derin bir nefes alırım. "Theresa, Damon nerede?"

Başını sallar. "Emin değilim, canım. Kaleye gidip telefonunu aldık," der, yan masayı işaret ederek. "Onu ara."

Teyzem bana biraz yalnız kalmam için zaman veriyor ve ben onu üç dört kez arıyorum. Her seferinde telefon çalıyor.

Uyandığımdan beri ilk kez, midemde gerçek bir endişe hissetmeye başlıyorum.

OTUZ YEDİ DAHLIA

Odamdaki hemşire, Kraliçe Elle kapıdan içeri girdiğinde şoktan bayılmak üzere olduğunu düşünüyorum. Elle kollarıyla bana sarılır ve sıkıca tutar.

"Aman Tanrım, Dahlia! Beni korkuttun."

"Ben iyiyim," diye gülümsüyorum. "Damon'dan haber aldın mı?" "O..."

"...baba mı?" Elle başını salladı.

"Evet," diye gülüyorum. "Sen ve ben, tıpkı iki damla su gibiyiz."

"Korunmak konusunda çok katı ve kararlı olduğun zamanları hatırlıyorum," diye gülümsüyor. "Şimdi haline bak, benim kadar hamile."

Gülüyorum ve yüzüm bu çabadan dolayı çatırdıyor gibi hissediyorum. Elle kendini bir sandalyeye bırakıyor ve odanın içindeki eşyalara bakıyor. "Uyandığın için mutluyum." Bana tekrar baktığında, gözleri yaşlarla parlıyor. "Korkmuştum."

"Üzgünüm."

"Özür dileme," diyor, elini sallayarak. "Neden özür dileyeceksin ki?"

"Bilmiyorum. Damon'la olanları sana söylemediğim için mi?" Elle homurdanarak başını sallar. "Neden söylemedin?"

"Korkmuştum."

Kraliçe gülümser ve başını sallar. "Neden korkacaksın ki Dahlia? Üniversitedeki son yılımı atlatmama sen yardım ettin. Damon'la birlikte olmanıza sevindim, bu sayede hep yakın olacağız."

"Evli değiliz ki," diye hüzünle gülümserim. "Telefonuna cevap vermiyor."

Odamın kapısı birden açılır ve ikimiz de irkiliriz. Elle'in güvenlik şefi gelmiştir. Selam verir.

"Majesteleri, Kral'ın kardeşi Damon geldi."

"O ne olmuş?" Otururum. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve yatağımın yanındaki makine bip sesi çıkarır. Elle beni rahatlatmak için elini koluma koyar.

"Aşağıda, acil serviste, hanımefendi." Ajan bana, Elle'ye ve tekrar bana bakıyor.

"Geliyorum." Kendimi kaldırıp hemen yatağıma geri yığıldım.

"Orada kal, Dahlia," diye ısrar eder Elle. "Neler olduğunu öğreneceğim."

Tekrar kalkmaya çalışıyorum ama Elle elini omzuma koyuyor — zaten hareket edemiyorum. Oturmaya çalıştığım için başım dönüyor. Şu anda bacaklarımı kullanabileceğimi veya uzun süre ayakta durabileceğimi sanmıyorum.

Ama Damon yaralandı ve neler olduğunu bilmem gerekiyor.

Bu benim hatam. Onu asla uzaklaştırmamalıydım. Bebeği ondan saklamamalıydım. Korkularıyla yüzleşmeli ve başından beri ona karşı dürüst olmalıydım.

Elle omzumu sıkıca tutar. "Birazdan dönerim, tamam mı? Sakin ol."

Söylemesi kolay, yapması zor. Elle odamdan çıkar ve ben yine yalnız kalırım. Yatağa uzanır, düzensiz nefes alırım. Tavana bakarken gözlerim yaşarır.

Şu anda tek bir şeyden eminim, o da Prens Damon'u sevdiğim. Onu haftalardır, hatta aylardır seviyorum. Onun çocuğunu taşıyorum ve ona bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

Korkaklığım yüzünden utançtan yanaklarım kızarıyor. Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Kaygısız, mutlu bir kız gibi davranıyorum ama hayatımı olması gerektiği gibi dürüstçe yaşamaya cesaretim yok.

Sevdiğim adama hislerimi söylemeye bile cesaretim yok. Peki şimdi? Ya bu fırsatı hiç yakalayamazsam?

Babam kapıdan başını uzatıyor. Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor ve yatağımın kenarına oturuyor. "Annemi ve teyzelerini kaleye geri gönderdim," diyor. "Etrafının çok kalabalık olmasını istemedim."

Parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirir ve ben başımı sallarım. "Teşekkürler baba." "Prens Damon'u seviyor musun?"

İç çekiyorum. "Evet."

Babam başını sallar. "İyi."

"Ne oluyor? O iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum, evlat. Umarım iyidir." Elimi sıkıp derin bir nefes aldı. "Hastane girişinde bulunmuş. Muhtemelen biri onu oraya bırakmış. Kim olduğunu bilmiyoruz. Çok kötü dövülmüş gibi görünüyor."

Kalbim parçalanıyor. Dudaklarım titriyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyorum.

O dayak yemeyi kendisi istedi.

Babam yatağımdaki gözyaşını siler. "Sen buradayken neredeyse tüm zamanını hastanede geçirdi. Annen onu odaya almadı."

Babam bana bakar ve başını sallar, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Belki de erkek olduğum içindir," diye devam eder, "ama ona acımiştım. Ne yaşadığını görebiliyordum. O da seni seviyor."

"Biliyorum," derim sessizce gözlerimi kapatarak.

Elbette Prens Damon beni seviyor. Benimle olmak için haftalarca Grimdale'deki evimde kaldı, kalede kalmak yerine. Benim istediğim için ilişkimizi gizli tutmayı kabul etti. Bana dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettirdi.

Sonra beni bu hastane yatağında yatarken izledi ve uyanıp uyanmayacağımı merak etti.

Sanki göğsümü bir ağırlık ezip duruyor ve nefes alamıyorum. Şimdi Damon da bu hastanenin bir yerinde ve uyanmayacağından endişelenen benim.

Gözlerimi tekrar açıp babama bakıyorum. "Baba?"

"Evet, evlat?"

"Uyandığında yanında olmak istiyorum."

Babam bana gülümser. Gözleri parıldayarak eğilir ve alnımı öper.

"Tamam," der, başını sallayarak. "Ne yapabileceğime bakayım."

Yorgunluk beni tekrar ele geçirir ve uykum bölünür. Korkunç, şiddetli sahnelerin canlı detaylarını rüyamda görürüm. Birkaç dakikada bir uyanır, terden sıırılsıklam olurum. Babam her zaman yanımdadır, ben tekrar kabusların dünyasına dalarken alnımı siler.

Uyandığımda, gerçekliğin daha iyi olup olmadığından emin olamıyorum.

OTUZ SEKİZ LADY MALERIE

MALERİE'NİN AĞZI, Farcliff Kraliyet Hastanesi'ne doğru koşarken kurur. Elleri titrer ve adımları aceleci olur. Kapıyı o kadar kuvvetle iter ki, kapı arkasındaki duvara çarpar. Kafalar ona döner ve hemşireler öfkeyle sesler çıkarır.

Malerie umursamıyor.

"Damon Farcliff," diye bağıırır. "Nerede o?"

Bir hemşire onu yeğeninin odasına götürür. Hemşire çok yavaş yürür. Çok yavaş! Bu hastanede kimse acele etmiyor mu? Onun kim olduğunu, Damon'un kim olduğunu anlamıyorlar mı?

"Ameliyatı bitti ve durumu stabil," diye açıklıyor hemşire, odasına yaklaşırken. "Hâlâ uyuyor ve muhtemelen bir süre daha uyuyacak."

Malerie onu neredeyse duymuyor. Kapıyı açıyor ve boğuk bir çığlık atıyor.

Yeğeni. Oğlu. Tatlı, tatlı Damon'u.

Neredeyse tanınmaz halde. Yüzü hırpalanmış, vücudu bandajlarla kaplı. Yanından bir tüp çıkıyor ve boynunda bir destek var.

Malerie, nefes nefese yatak başına düşüyor.

Bunun olmaması gerekiyordu. Hiçbiri olmamalıydı.

"O yasadışı bir dövüş kulübünde dövüşüyordu," diyor Kraliçe Elle, Malerie'nin arkasındaki kapıdan.

Malerie arkasını döner. Kendini toparlarken, başını hükümdara doğru eğirir. "Dövüş kulübü mü?"

"Videolar ve resimler internette dolaşmaya başladı bile." Kraliçe yatağa doğru birkaç adım atar ve Malerie, Damon'un önüne atlayarak onu korumak için kendini zor tutar. Ellie'nin elleri titrer ve yatağın kenarını olabildiğince sıkı tutar.

koruyucu bir şekilde Damon'un önüne atılmaktan kendini alıkoymak zorunda kalır. Elleri titrer ve yatağın kenarını tüm gücüyle sıkıca tutar.

"Charlie bana annesinin zehirlendiğini öğrendiğini ve ortadan kaybolduğunu söyledi. Birkaç saat sonra, acil servisin önüne bırakılmış." Kraliçe başını sallar ve Damon'a bakar. "Dahlia ve bebeği öğrendiğinden beri berbat durumda."

Bebek.

Demek doğruymuş.

Malerie, Dahlia'nın karnını tutuşunu görmüştü; sadece bir anne doğmamış çocuğunu korur gibi.

O anda Malerie anladı, ama şimdiye kadar buna inanmamıştı.

Malerie derin bir nefes aldı ve gözlerini Damon'a çevirdi. O, Malerie için bir oğul gibiydi ve onu bu hastane yatağında görmek Malerie'nin kalbini parçaladı. Göğsündeki acı neredeyse dayanılmazdı. Kafasını salladı.

Bir *Raventhal*'ı hamile mi bıraktı?

"Bayan Raventhal nasıl?" Malerie zorlukla sorar. *Umarım ölmüştür.*

Böyle şeyler düşünmemeliydi. Elbette düşünmemeliydi, ama Malerie kendini durduramıyordu. Düşünceler kafasında dönüp duruyordu, dönüp duruyordu, dönüp duruyordu, ta ki kendini deliye çevirene kadar.

"Dahlia uyandı, şükürler olsun." Kraliçe cevap verir. "Sevindim."

Malerie gözlerini Damon'a çevirir.

Mutlu değil. Raventhal kızı uyanmış, Damon ise bilinçsiz. Böyle olmamalıydı, ama Raventhal'larda işler hep böyle yürür. Nereye giderlerse gitsinler, sadece ölüm ve yıkım getirirler.

Malerie Kraliçe'ye döner ve nihayet Majestelerinin daha önce söylediği şeyi anlar.

"Zehirlenmiş mi?"

Kraliçe iç çekerek Damon'un yanına oturur. "Charlie sana söyledi sanıyordum. Arsenikle zehirlendiğini öğrendiler."

"Arsenik mi?" Malerie, kraliçenin sözlerini tekrar etmekten başka bir şey yapamıyor. Kraliçeye, sonra Damon'a bakıyor. Boğazı düğümleniyor

ve nefes almakta zorlanır. Yutkunur, ayakları titrer.

Bunu Raventhallar yaptı, bundan emindi. O *kaltak* Tabitha Raventhal, yıllardır eski Kraliçe'yi gözüne kestirmişti ve şimdi Dahlia da istediğini elde etmişti.

Malerie, Dahlia'nın o arı tarafından sokulmasını istememişti. Ne olacağını bilseydi, Malerie tüm kovani içeriye getirirdi. Bu iyi bir kurtuluş olurdu.

Raventhals, Farcliff'e sadece bela getirmişti. Malerie hiçbirine güvenmemişti, ama artık bir şey yapmak için çok geçti. Damon'a bakıp, onun için de çok geç olmamış olmasını umdu.

Kapıdan gelen bir ses Malerie'nin başını çevirmesine neden olur. Genç Dahlia babası tarafından tekerlekli sandalyeyle içeri getirilmektedir.

Malerie hayatında hiç böyle bir öfke hissetmemişti. Dahlia solgundu, anafilaksiden henüz tam olarak kurtulamamıştı. Sanki düşecekmiş gibi tekerlekli sandalyenin kenarlarına sıkıca tutunuyordu. Babası onu Kraliçe'nin yanına getirdi ve Malerie üçüne de bıçak gibi bakışlarla baktı.

Bu ne *cüret*? Bu odaya girip umursuyormuş gibi davranmaya nasıl cüret ederler? Damon'a nasıl yaklaşmaya cüret ederler?

Bunu onlar yaptı.

Buna onlar neden oldu. Eski Kraliçe'yi öldürdüler, şimdi de Damon'u öldürecekler.

"Çıkın dışarı," diye tükürüyor.

Dahlia'nın kaşları yukarı kalkar. "Ne?"

"*Çıkın*. İkiniz de. Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

"Farcliff'te her yerde hoş karşılanırlar," diye uyarır Kraliçe.

Malerie, Dahlia'yı işaret ederek öfkelenir. "Bu senin suçun. Annen kraliçeyi öldürdü ve şimdi sen de daha fazla kargaşa çıkarmak için buradasın. Onları tutuklayın, Majesteleri! Onlara kanmayın. Onlar *katil*."

Derin bir nefes alır, titrer. Hasta kıza saldırmamak için yatağın ucuna tutunur.

Dahlia ona gözlerini kocaman açarak bakar. "Ne?"

"Annen kraliçeyi öldürdü, bunu sen de biliyorsun."

"Öyle bir şey yapmadı!" Dahlia'nın yanakları kızarır ve babası dikleşir. Odadaki gerginlik artar.

Malerie ağzını açar, Raventhal'ın iki haşerasına bir dizi hakaret yağdırmaya hazırdır. Onlar kaleyi bir daha istila *etmeyeceklerdir*. O buna izin vermeyecektir.

O bir şey söylemeden önce, yataktan tiz bir ses gelir.

"Hayır," Damon boğuk bir sesle konuşur. "Onu ben öldürdüm."

OTUZ DOKUZ DAMON

BÜTÜN VÜCUDUM şiddetli bir ağrı içinde. Düzgün düşünemiyorum, ama Dahlia yanımda ve uyanık.

Hayatta.

Onun gözlerini bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Onunla ilgili anılarımdan başka hiçbir şeyim olmadan o deponun zemininde öleceğimi düşünmüştüm.

Ama o burada, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Onun gülümsemesini görünce kalbimde ilk sevinç kıvılcımı çakıyor.

Teyzem yatağın ucunda öfkeyle duruyor ve Dahlia'dan gözlerimi ayırıp tekrar konuşmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Babam" —nefes alıyorum— "o gece ona götürmem için bana çay verdi." Tekrar nefes alıyorum ve her şey acıyor. Sol tarafım zonkluyor ve aşağıya baktığımda oradan çıkan bir tüp görüyorum. Yüzümü buruşturuyorum.

"Çay mı?" diye soruyor teyzem

kaşlarını çatarak. "Evet."

Ne diyordum ben?

Dahlia uzanıp elini elime koyuyor. Yanında bir serum askısı var ve ölümcül derecede solgun görünüyor — ama *hayatta*.

Gülümsemeye çalışıyorum ama her yerim ağrıyor. Öksürüyorum ve ağrı içimi parçalıyor.

Bu iyi bir acı değil. Benim arzuladığım acı değil. Bu çok fazla. Çok ileri gittim. Bu yanlış.

Dahlia uzun bir nefes verir. "Hayattasın."

"Sen de," diye gülümserim ve yüzüm yine ağrır.

"Damon," diyor Malerie teyze, "kardeşimin kendi karısını zehirlediğini mi ima ediyorsun?"

"Tüm kanıtlar bunu gösteriyor," diyorum ve sonra yine zorlukla nefes alıyorum. "Sadece nasıl olduğunu bilmiyorduk. Artık biliyoruz. Zehir..."

ve ona veren benim. Talin Thorne onu temin etti, kaleye getirdi, babam çayı hazırladı... ve ben ona teslim ettim."

Herkes bana bakıyor ve ben başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Utanç hala ağzımın içinde dolaşıyor, ama Dahlia'nın yüzündeki ifade bana her şeyin yoluna gireceğini düşündürüyor. Elime öpücük kondurmak için eğiliyor ve alnını koluma yaslıyor.

İç çekiyorum.

Teyzem hala yatağımın ayak ucunda titriyor. Ona bakıyorum, o da gözlerinde öfkeyle bana ve Dahlia'ya bakıyor.

Anlamıyorum. Dahlia'da ne aradığını ya da neden Dahlia'nın Kraliçe'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündüğünü anlamıyorum.

Malerie teyzem başını sallıyor. "Olamaz."

"Ben yaptım," diyorum, kendimi toparlamak için gözlerimi kapatarak.

"Hayır, Damon," diye fısıldadı teyzem. "Olamaz. Sen böyle bir şey yapmazsın."

"Ben yaptım ve kendimi asla affetmeyeceğim. Ne yaptığımı bilmiyordum, ama yaptım." Onlardan uzaklaşıp duvara bakıyorum. Tüm vücudum ağrıyor, ama bu midemdeki mide bulantısını gidermeye yetmiyor. İçimdeki suçluluk ve utanç duygusunu silmeye yetmiyor. Geçmişimi silip atamıyorum.

Ama sonra Dahlia tekrar elimi öper ve bana doğru iç çeker. Nefesi, cildimi okşayan serin bir esinti gibidir.

İçimde umut alevlenir.

Eğer o buradaysa, belki benim kurtuluşum için bir şans vardır? Belki de bu, bizim birlikte olmamız gerektiğinin bir işaretidir. Tüm vücudumu saran zonklayan acıyı görmezden gelerek ona bakıyorum.

"Bebek?" diye fısıldıyorum.

Bana bakar ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Sorun yok."

"İyi."

"Sen..." Derin bir nefes alır ve gözleri yaşarır. "Onu istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diyorum gülerek. Gülmek göğsüme acı saplıyor, öksürüyorum ve inliyorum.

Malerie teyze hâlâ öfkeli görünüyor. Kapıya doğru döner ve Tabitha Raventhal kapıyı gölgelediğinde nefesini tutar.

"Ne sen yapıyorsun burada burada Bayan
Raventhal tükürüyor Malerie Teyze'ye Malerie
Teyze'ye tükürdü.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye cevaplar teyzem. Sesinde zehirli bir ton vardır.

Bayan Raventhal, Malerie'ye, sonra Dahlia'ya, bana ve son olarak da kocasına bakarken kaşlarını çatıyor.

Kraliçeye reverans yapar, ama bunun dışında tamamen hareketsiz kalır. "Şimdi mutlu musun?" Malerie tıslar ve Bayan Raventhal'a doğru bir adım atar.

Raventhal'a doğru bir adım atarak fısıldadı. "Ailenizin yol açtığı yıkımdan memnun musun?"

"Malerie," diye başlıyorum. Teyzem beni görmezden geliyor.

"On beş yıl önce buraya geldin ve bu krallığa iyi gelen tek kadını öldürdün, sonra da cesaretin, *küstahlığınla* kardeşimi suçladın."

Tabitha'nın kaşları kalkar ve sonra çirkin bir gülümseme dudaklarını bükür. "Ben asla..."

"Dur," diyorum ve sonra konuşmanın acısıyla öksürüyorum.

"Yeter." "Damon, seni kör ediyorlar. Dahlia'nın seni sevdiğini sanıyorsun, ama sevmiyor. Annesi Kraliçe'ye yaptığı gibi, seni tuzağa düşürmeye çalışıyor."

"Lady Malerie, bu *kadar yeter*," diyor Elle, ses tonu emredici ve asil. "Eski düşmanlıklarınızın burada bir önemi yok. Kanıtlar Raventhals'ı işaret etmiyor."

Gerginlik havayı doldurur ve Malerie sonunda öfkeyle odadan çıkar.

Sonra sıra Tabitha Raventhal'a gelir.

Yorgunluk kemiklerime işliyor. Daha fazla dayanamıyorum. Bayan Raventhal'ın benim hakkımda ne düşündüğünü zaten biliyorum ve şu anda umurumda değil. Sadece Dahlia'nın yanımda olmasını istiyorum — güvende, hayatta ve iyi durumda.

"Dahlia, kendi odana dönme zamanı," diyor Bayan Raventhal. Bana pis bir bakış atıyor ve burnunu büküyor. "*Onunla* burada olmamalısın."

Dahlia elimi sıkıyor ve tekerlekli sandalyesinde dikleşiyor. Çenesi meydan okurcasına dışarı çıkıyor ve ona olan sevgim göğsümde yayılıyor.

"Hayır."

"Anlamadım?" Bayan Raventhal kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır dedim. Ben çocukken beni dağlara gönderebilirdiniz. Benim söz hakkım yoktu. Kafama lanetli olduğum ve hayatımın mahvolduğu gibi fikirler sokabilirdiniz. Ama artık çocuk değilim. Bu, sevdiğim adam, anne." Yanakları kıpkırmızı, omuzları geriye atılmış. "Damon Farcliff'i seviyorum."

Bana bakıyor ve gözleri parlıyor.

Annesi Dahlia'ya dönerek derin bir nefes aldı.

"O evlenmek istediğim adam ve çocuğumun babası. Sen onun teyzesini sevmiyorsun diye ondan ayrılmayacağım. Sen ve Malerie kendinizi aşmalısınız. Aptalca kavganız sadece ikinize değil, daha fazla insana zarar veriyor."

Bayan Raventhal'ın ağzı açık kalır. "Ben..."

"Ne söyleyeceğin umurumda değil," diye sözünü keser Dahlia. "Ne yapacağımı sen belirleyemezsin."

"Ben senin annenim."

"Tebrikler. Ben de anne olacağım ve bebeğim için en iyisinin ne olduğuna ben karar vereceğim, sen değil. Bebeğin babasıyla birlikte olmak, ıssız bir yere gönderilip, senin bozuk olduğun söylenmesinden daha iyidir."

"Dahlia..." Babası araya girmeye çalışır, ama Dahlia elini kaldırır. kaldırır.

"Bunu yapma nedenlerini anlıyorum ve sana kızgın değilim ama artık kendi hayatımı yaşamamın zamanı geldi. Bu, sevdiğim adamla birlikte olmak anlamına geliyor. Hayatımın ve bebeğimin hayatının bir parçası olmak istiyorsan, bununla başa çıkmak zorundasın."

Bay Raventhal iç geçirir. "Hemşireye buraya bir yatak daha getirmesini söyleyeceğim."

"Harry, onun burada kalmasına izin veremezsin!" Bayan Raventhal öfkesini kocasına yönelterek haykırır.

"İzin verebilirim ve vereceğim," diye karşılık verir, sonra sesi yumuşar. "Hayatım, o haklı. Bu öfke sadece bize ve sevdiğimiz insanlara zarar veriyor. Onu mutlu bırakalım."

Onu mutlu bırakalım."

Bayan Raventhal'ın dudağı titrer. Sonunda, zayıf bir şekilde başını sallar.

Dahlia'nın babası karısını odadan çıkarırken ikimize bir kez daha bakar. Kızına yumuşak bir gülümseme atar.

"Ben gitmiyorum," diyor Dahlia babasına, o hiç istememiş olmasına rağmen. Ağzı kararlı bir çizgi halinde. Dudaklarım gülümsüyor. Bu kızı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Babası iç geçirir ve gözlerini bana çevirir. "Onunla başa çıkabileceğinden emin misin? Son otuz yılı annesiyle geçirmiş biri olarak sana şunu söyleyeyim: bu durum değişmeyecek."

Gülümserim. "Otuz yıl ve daha fazlası boyunca onunla seve seve ilgileneceğim."

Dahlia başını yine koluma yaslar. Hareketsiz bir şekilde orada kalırız. Başka bir yatak hazırlayıp Dahlia'yı yatırmaları birkaç dakika sürer, ama yatırdıklarında ona dokunacak kadar yakınımdır. Elini benim yatağıma uzatır ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir.

Hemşireler bizi kontrol eder, aile üyeleri etrafımızda telaşlanır. Sonunda gittiklerinde, Dahlia'ya dönüp bakarım.

"Senin öldüğünü sanmıştım."

"Bu yüzden mi depoya geri döndün?"

"Sen benimle olmak istemiyorsun, Dahlia," diyorum zayıf bir sesle. "Çocukluğumdan beri, çevremdeki insanlara sadece zarar veriyorum."

"Bana zarar vermedin."

"Yaraladım. Seni kaleye getirdim ve bak ne oldu."

"Beni hiçbir yere götürmedin. Kendi isteğimle gittim." Bana gülümser ve başını sallar. "Malerie teyzenin bunu kasten yaptığını bile sanmıyorum."

"Onun yapmayacağını sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Az önce onu izliyordum... Seni gerçekten önemsiyor. Ben de öyle."

"Onu affedecek misin? Öylece mi?"

Dahlia derin bir nefes alır ve bir anlığına bana bakar, soruyu düşünür. Sonra başını sallar. "Evet."

"Nasıl? Nasıl bu kadar kolay affedebiliyorsun?"

"Affetmek bir tercihtir." Bana gülümser ve elimi sıkar. "Kendine affetme ve affedilme izni vermelisin."

bağışlanmana izin vermelisin."

Annemden bahsettiğini biliyorum. Kendimi affetmemden bahsettiğini biliyorum. Bunu çok kolaymış gibi gösteriyor, ama...

...ya öyle olsaydı?

Ya mücadele etmeyi bırakıp acıyı bırakırsam? Ya karanlığı bırakırsam?

"Kavga etmeyi bırakmalısın," diyor Dahlia yumuşak bir sesle.

"Olanların hiçbirisi senin suçun değildi — ne annenle olanlar, ne de benimle olanlar."

Yüzümü buruşturup başımı çevirip tavana bakıyorum. "Evet."

"Ciddiyim."

İç çekiyorum. Sözleri yavaş yavaş kafama yerleşiyor, ama onlara gerçekten inanabilecek miyim, bilmiyorum.

Ama sonra Dahlia elimi sıkıyor ve içimi bir sükunet dalgası kaplıyor.

"Kendini affetmelisin Damon. Aksi takdirde asla huzur bulamazsın."

Hayatımda karanlığın beni rahatsız etmediği tek zaman Dahlia'nın yanıdayken. Ya o haklıysa? Ya affetmeyi kabul etmek kadar kolay bir şeyse?

"Kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Eli sıcak ve benimkine mükemmel uyuyor. Uzun bir nefes veriyor.

"Bir gün bunu yapmaya karar verirsin. Öfke ve acıyı, senin bir parçanmış gibi hissedene kadar tutarsın ve sonra bir anda... bırakırsın."

Dahlia başını bana doğru çevirir ve iç çeker. "Sanırım lanet, öfkem ve acımı tutmanın bir yoluydu. Şimdi biliyorum ki, Rockies'e gönderilmek beni biraz mahvetti. Kim olduğumu bilmemek..." İç çeker. "Ailemin kötü insanlar olduğunu düşünmüyorum, ama kötü kararlar verdiler. Hayatım boyunca annemi üzecek şeyler yapmaktan korktum. Artık onun nasıl tepki vereceği düşüncesiyle kendimi kısıtlamadan hayatımı yaşamam gerektiğini biliyorum. Benim, bu bebek ve senin için en iyisini yapmam gerekiyor."

Bana gülümsüyor. "Bana lanetin var olmadığını gösterdin.

Ben seçimler yapıyorum ve bunlar hayatımı şekillendiriyor, tıpkı herkes gibi." "Öyleyse, öylece bırak gitsin, ha? Öylece mi?"

"Aynen öyle." Dahlia bana bakar ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Bana Rusça bir alıntı yapmayacak mısın? Şimdi tam da uygun bir zaman gibi görünüyor."

Dahlia bir an düşünür, dudağını ısırır ve arkamdaki duvara bakar.

"En büyük günahın, kendini boşuna yok etmiş ve ihanet etmiş olman." Bana bir bakış attı. "Boşuna olmasın, Damon."

"Aşkın ve affetmenin gücü hakkında bir şeyler söyleyeceğini sanmıştım."

"Bu Dostoyevski, Dr. Phil değil," diye gülüyor.

Öpüşmek için çok uzaktasın ve ben hareket edemeyecek kadar acı çekiyorum. Ama ben onun elini sıkıp ona gülümsüyorum. "Evlen benimle,

Dahlia." Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir daha senden ayrılmak istemiyorum. Sonsuza kadar benim olmanı istiyorum, ben de sonsuza kadar senin olmak istiyorum. Sen beni daha iyi bir insan yapıyorsun. Ben de senin için aynısını yapmak istiyorum."

Gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcı ki, kalbim göğsümde çarpıyor. Gözleri yaşlarla parlıyor. Başını sallıyor. "Tamam."

Hastane yatağına mahkum olmasaydım, bağırarak kutlama yapar ve onu odada döndürürdüm. Ancak şu anda yapabileceğim tek şey gülümsemek ve elini sıkmak.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum." İkimiz de yan yana uykuya dalıyoruz — tam da her zaman olmamız gereken yerde.

EPILOG

DAHLIA

DAMON ve ben hastanede bir hafta daha birlikte geçiriyoruz. Üçüncü gün, kapı çalınıyor. Lady Malerie başını içeri sokuyor ve Damon ona girmesi için başını sallıyor.

Yüzü gergin görünüyor ve gözlerinin çevresinde daha fazla kırışıklık belirmiş. Damon'un yatağının yanındaki sandalyeye oturur ve derin bir nefes alır.

"Kardeşimle konuştum," diyor.

"Ve?" diye soruyor Damon.

Lady Malerie başını sallar. "Oh, Damon, çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum." Gözleri yaşlarla dolar ve göğsüm sıkışır. "Bana her şeyi anlattı. Her şeyi itiraf etti. Çok üzgünüm." Yanağından bir damla yaş akar. Onu hiç bu kadar... *insan gibi* görmemiştim.

Lady Malerie bakışlarını bana çevirip başını eğdi. "Bayan Raventhal, affetmenin çok zor olduğunu biliyorum, bu yüzden sizden bunu istemeyeceğim. Kardeşimin suçlarına karşı kördüm. O kraldı ve ben... Sanırım onun kötü bir insan olduğuna inanmak istemedim."

"Hepimiz kördük," diye
yanıtlıyorum. "Anneniz kör değildi."

"Hayır," diye kabul ettim.

Lady Malerie derin bir nefes alır. "Özür dilerim... Ve ikinizin de bilmesini isterim ki... Şey, sizin adınıza mutluyum, gerçekten. Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum ve umarım bir gün ben de sizin birbirinizi sevdiğiniz gibi beni seven birini bulurum. Size ve ailenize verdiğim acı için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ailevi bir şey olmalı," diye gülümserim.

"Anlamadım?" Lady Malerie kaşlarını çatır.

Damon güldü. "Sanırım Dahlia'nın demek istediği... seni affettiği."

"Tüm kalbimle," diye yanıtlıyorum. "Arıyı içeri sokmak istemediğinizi biliyorum ve sadece ailenizi bir tehdit olarak gördüğünüz şeyden korumaya çalıştığınızı biliyorum." Bir süre duruyorum. "Ama Leydi Malerie, size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Lütfen annemle konuşmayı dener misin? En iyi arkadaş olmanızı beklemiyorum, ama birbirinize nazik davranmanızı isterim." Damon'a bakıyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz. "Sanırım bir süre kalede kalacağım, bu da senin ve annemin birbirinizi sık sık göreceğiniz anlamına geliyor."

Malerie omuzlarını düzelterip başını sallar. "Elimden geleni yapacağım."

Elimi ona uzattım ve o da elimi tuttu. Damon'a eğilip yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra bizi tekrar yalnız bıraktı.

Damon derin bir nefes alır ve ben ona gülümserim.

"Onu bu konuda takdir ediyorum," diyorum. "Buraya gelip böyle özür dilemek çok cesaret ister."

"O kötü bir insan değil," diyor. "Ama çok soğan kokuyor."

Gülerek başımı sallıyorum. "Öyle. Aslında bu kadınlarda oldukça yaygın bir durum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye başımı sallıyorum. "Kadınlar terlediklerinde daha fazla kükürt salgırlar. Bu, vücut kokusuna neden olan bakteri olan staphylococcus hominis ile karışarak soğan kokusu oluşturur. Erkekler ise daha fazla yağ asidi salgırlar, bu yüzden peynir gibi kokarlar."

Damon sırtıyor. "Dur tahmin edeyim, bunu Çehov mu söyledi?"

Onu dürterek gülüyorum. "Mikrobiyolojinin temel bilgisi, Damon." O sadece gülüyor ve göz kırpmıyor.

"Teyzenizi umursamıyorum. Soğan koksa da kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum."

"Şimdi düşününce, annem öldükten sonra çok sık gelirdi. O zamanlar pek önemsememiştim ama şimdi... Belki de kardeşlerimi ve beni gerçekten önemsiyordur."

Yatağımdan kalkıp Damon'un yatağına yanına sürünüyorum. Ben ondan çok daha hareketliyim, o kavgadan sonra yaralı ve morluklar içinde. O

Göğsüne dokunduğumda irkilir ve kolumu çekiyorum. Yanına uzanıyorum, ona neredeyse hiç dokunmadan başımı yastığına yaslıyorum. Başını benimkine yaslayıp içini çekiyor.

"Seni seviyorum, Dahlia Raventhal..."

"...ben de seni seviyorum, Damon Farcliff. Biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Birlikte olmamız çok önemli bir şey, sadece ailelerimiz için değil, Krallık için de."

"Nasıl anladın?"

"Bu yeni bir dönem gibi. Baban güç düşkünü ve zalimdi, ama şimdi Charlie bir değişim başlatıyor. Sen de öyle. Ailemi affetmen ve benimle çıkman Farcliff için yeni bir başlangıç gibi."

"Ne diyebilirim ki? Ben Krallığa hizmet etmek için yaşıyorum." Damon gülümser ve sonra dudaklarını şakağıma bastırır.

Hastaneden çıkana kadar birbirimizin yanından ayrılmıyoruz. Hastaneden çıktıktan sonra bile Damon ile Farcliff Kalesi'ne geri dönüp onun odasına taşınyorum. Komada geçirdiğim yüz saat, sanki yüz yıl gibi geliyor ve bir daha ondan ayrılmak istemiyorum.

Damon beni tamamlanmış hissettiriyor. Onunla birlikte olmak, lanetimle ilgili korkularımın ve kendi yeteneklerime dair şüphelerimin hala gizlendiği zihnimin tüm karanlık köşelerine ışık tutuyor. O, hepsini ortadan kaldırıyor ve bana dünyayı ele geçirecek gücü veriyor.

Dişlerini yaptırıyor ve hiç olmadığı kadar çok gülümsüyor. Damon'un vücudundaki bazı yara izleri asla kaybolmayacak, ama bize her şeyin her zaman bu kadar iyi olmadığını hatırlatıyorlar.

İkimiz de normale dönmemiz haftalar sürer. Farcliff tabloidleri hakkımızda birbiri ardına haberler yayınlar, ta ki Raventhal olduğum için Farcliff'te asla kabul edilmeyeceğimi hissedene kadar. Damon'un kavgasının videoları ve fotoğrafları da viral olur ve basın ona karşı özellikle acımasızdır.

Biz bu olayların dışında kalmaya çalışıyoruz, ama her haberi görmezden gelmek zor. Malerie ilişkimizi desteklediğini açıklayana kadar haberler değişmeye başlamıyor. Leydi Malerie daha fazla zaman geçiriyor

Farcliff'te iyileştiğimiz haftalarda, onun varlığını düşündüğümünden daha derinden takdir etmeye başladım.

Sıcakkanlı bir kadın değil, ama güçlü. Kendine olan sarsılmaz inancını takdir ediyorum, özellikle de ben dünyada kendi yolumu bulmakta zorlandığımda. Annemle barışmak için gösterdiği çabayı da takdir ediyorum. İki kadın birbirlerine karşı tedirgin bir nezaket buluyorlar ve ben bunun şimdilik yeterli olduğuna karar veriyorum.

Bebek Charlie'nin vaftiz töreni çok güzel geçiyor ve törenin sonunda Lady Malerie beni soğan kokulu kocaman bir kucaklamaya sarıyor. Onun kokusunu artık neredeyse rahatlatıcı bulmam garip mi?

"Seni seçtiği için mutluyum, Dahlia," diyor Malerie. "Harika bir vaftiz annesi olacaksın."

Farcliff Üniversitesi'ndeki son dönemimi doğum tarihimden birkaç ay önce bitiriyorum. Damon ise tıp fakültesini bitirmemeye karar veriyor.

Ona kararını sorduğumda Damon iç çeker.

"Sanırım bunu yanlış nedenlerle yapıyordum. Bunun beni daha iyi bir insan yapacağını ya da yaptıklarımı telafi edeceğini düşünmüştüm. Kavgadan sonra..."

Derin bir nefes alır.

"...her şey basına çıktıktan sonra, artık normal bir insan olamayacağımı biliyorum—prens olarak değil. Beni her zaman paramparça edecekler. Bu tür bir inceleme altında yaşıyorsam, tıp uzmanı olamam."

"Kız arkadaş olarak Raventhal'ı seçmemeliydim galiba."

"Başka seçeneğim yoktu," diye gülümsüyor. "Deneseydim bile kendimi durduramazdım."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

Damon iç geçirir. "Farcliff için iyi bir şey yapmak istediğimi düşünüyordum. Ruh sağlığı için bir vakıf kurmaya ne dersin? Zorluk çeken gençleri desteklemek için. Ben de büyürken böyle bir şeye ihtiyacım olabilirdi."

Yanağına bir öpücük kondurup ona gülümserim. "Bence bu harika bir fikir."

HAYAT BEKLEDİĞİM GİBİ GELMEDİ.

Farcliff'e, geçmişim ve ailem hakkındaki gerçeği öğrenmek için geldim. Gerçeği buldum, ama bu, kalbimde saklayabileceğim düzgün, küçük bir hikaye değil. Geçmiş karmaşık, pürüzlü ve asla iyileşemeyecek kadar incinmiş duygular ve kinle dolu.

Ama buraya gelerek aşkı da buldum — ve Damon'la olan aşkım, bununla birlikte gelen tüm karmaşıklığa değer.

BEBEĞİMİZ Dawn, mutlu gözyaşları ve sevgi dolu büyükanne ve büyükbabalarının arasında dünyaya geldi.

Damon ve ben altı ay sonra, Elle ve Charlie'nin düğününe benzer bir törenle evlendik. Sadece yakın arkadaşlarımız ve ailemiz vardı, ve çok şükür basın yoktu.

Düğünde başımı Damon'un omzuna yaslayıp, konuklarımızın dans edip içki içmesini izledim. Odanın kenarında annem kızımı sallıyor ve müziğe eşlik ederek dans ediyordu. Malerie yanımıza geldi ve iki kadının çocuk üzerinde gülümsediğini izledim. Annem kızımı Lady Malerie'ye gülümseyerek uzattı ve kalbim kıpır kıpır oldu.

"İyi anlaşıyorlar gibi görünüyorlar," diyor Damon, bakışlarımı takip ederek.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bizi yeniden bir araya getirdin, Dahlia," diyor Damon, kolunu omzuma atarak.

Kollarının arasına yerleşiyorum ve mutluluğun beni sarmasına izin veriyorum. Onun kollarında, var olduğunu hiç düşünmediğim bir tür aşk bulduğumuzu biliyorum.

Gerçek aşkı bulduk. Derin ve güçlü bir aşk. Sarsılmayan ve tereddüt etmeyen bir aşk, sonsuza kadar sürecek türden bir aşk.

BONUS BÖLÜMÜNDE, DAMON DAHLIA'YA HIÇ ÖĞRENME ŞANSI OLMAYAN BİR BECERİ ÖĞRETİYOR.

[BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](http://www.lilianmonroe.com/subsctibe)

(HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE)

3. kitaba hazır mısınız?

Güzel ve Çirkin havası, bekar baba prens ve cesur bir kahraman.

Sevilmeyecek ne var ki?

Okumaya başlayın:

<https://mybook.to/CruelPrince>

ZALİM PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK: KİTAP 3

BİR JO

KAPI ÇARPTI ve iki yıldır birlikte olduğum erkek arkadaşım, şu andan itibaren eski erkek arkadaşım oldu.

Stüdyo dairemde ortada durup Ryan'ın arkasından bakıyorum. O gitti. Bunun hakkında ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Kırgın mı? Rahatlamış mı? Kayıtsız mı?

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakınca irkiliyorum. Form mektubu dördüncü kez okurken dudaklarımda bir grimasa beliriyor. Yine bir yayıncıdan gelen red mektubu ve bu çok acı verici. Ryan'ın reddi kadar onların reddi de beni daha çok incitiyor ve muhtemelen bu yüzden ayrıldı. Görünüşe göre, zayıflayan yazarlık kariyerime çok fazla önem veriyorum ve onun egosuna yeterince önem vermiyorum.

Onun gitmiş olması umurumda olmalı mı? Umurumda olmaması beni kötü bir insan yapar mı?

Yemin ederim, kalpsiz değilim. Ryan iyi biriydi, sanırım.

Ama sürekli evlilik, bebekler ve benim ev hanımı olmamdan bahsedip duruyordu. Hiçbir zaman bana gerçekten bunu isteyip istemediğimi sormadı.

Yine kapıya bakıyorum, sonra da e-postaya. Vücudumu tarıyorum ve yayıncının reddini eski sevgilimden daha çok umursadığımı karar veriyorum.

Omuzlarım çöküyor ve masa sandalyeme çöküyorum.

Ryan ile ilişkimiz muhtemelen uzun zaman önce bitmişti, ama ben bir şeylerin değişeceği boş umuduyla direnmişim. İlişkimiz, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm ilişkiler gibi ve üniversitedeki kısa dönemim ya da şu anki yazarlık kariyerim gibi: Bir başka başarısızlık.

Tıpkı bu e-posta gibi. Reddedilmek asla kolaylaşmıyor, bu ay aldığım otuzuncu ret mektubu olsa bile.

E-postayı tekrar tekrar okurken kalbim sıkışıyor. Her yayıncının reddi aynı. Profesyonelce, ama bir zamanlar sarsılmaz olan özgüvenimi derinden yaralıyor.

Yazım editörlerin ilgisini çekmemiş, diyor. Başlangıcı yeterince ilgi çekici değilmiş.

Kitabımı reddetmeden önce ne kadarını okudular acaba?

Ellerimi yüzüme sürerek iç çekiyorum. Bu, listemdeki son yayıncıydı. Kitabım öldü. Bekarım, parasızım ve görünüşe göre büyük, eski bir başarısızlığım.

Ben bir süre kendime acıyana kadar başka yere bakar mısın?

Sandalyemden kalkıp daireme bakıyorum. Restorandaki vardiyalarım tüm masraflarımı karşılamıyor. Serbest işlerim de bitti, gelecek ay kiramı nasıl ödeyeceğimden emin değilim.

Altı yıl önce büyük hayaller ve daha da büyük beklentilerle New York'a geldim, ama bunlar pek gerçekleşmedi. "Pek" derken, muhtemelen alnıma büyük harflerle "FLOP" yazdırmam gerektiğini kastediyorum. Sonunda bir yığın ret mektubu ve çok az bir banka hesabı ile kaldım.

Ryan, kitap anlaşması yapana kadar masraflarımı karşılamayı teklif etmişti, ama şimdi bu açıkça mümkün değil.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "Zaten senin paran istemiordum." Eski erkek arkadaşım beni duyabilirmiş gibi kapalı kapıya konuşuyorum.

Ryan parasını boynumda bir zincir gibi kullanır, benim yeterince param olmadığı için sürekli suçluluk hissettirirdi. Ben ödeyemediğimde - ki bu sık sık olurdu - büyük bir gösterişle ödemeyi üstlenirdi. Bundan nefret ederdim.

Ama artık değil. Onu bir dayanak olarak kullanmayacağım. Bunu kendi başıma çözeceğim. Dudaklarımı sıkıştırıp duruşumu genişletiyorum. Kollarımı sıvayıp, gözlerimi odanın bir ucundan diğer ucuna gezdiriyorum.

Kanepem bir şey eder mi? Üzerine pek oturmam ki. Belki yüz dolar alabilirim. Televizyonun pek bir değeri olamaz, ön tarafında düğmeleri olan ve uzaktan kumandası olmayan eski model bir şey.

—ama belki bir hipster ironik bir şekilde onu isteyebilir. Yemek masamda

yemek masamda birbirine uymayan üç sandalye ve üzerinde kahve fincanlarından kalma birçok leke var. Onu bedavaya bile veremeyeceğimden şüpheliyim.

Gözlerim küçük stüdyo daireyi dolaşarak tüm eşyalarımı katalogluyor. Sadece en değerli iki eşyam satılık değil. Dizüstü bilgisayarım ve tüm fikirlerimi yazdığım küçük deri kaplı defterim. Bu iki eşya ölene kadar benimle kalacak.

Gözlerim şifonyere takıldığında duraksıyorum. Belki kirli iç çamaşırlarımı internette satabilirim, ya da başka bir şey. İnsanlar bunlara çok para vermiyor mu?

Kafamı sallayarak, kendimi yeniden toparlamaya çalışıyorum.

Ben başarısız biri değilim. Kendini toparlamayı bırakana kadar başarısızlık yoktur. Bu, bir motivasyon posterinde yazmıyor muydu?

Her şey yoluna girecek, her zaman olduğu gibi. Restoranda birkaç ekstra vardiya alacağım. Market alışverişimi kredi kartımla ödeyeceğim. Serbest yazarlık işleri için daha çok çalışacağım. Gerekirse külotlarımı satacağım.

Başaracağım. Yapabilirim.

Boynumu bir yandan diğer yana uzatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Belki kitabı yeniden yazarsam, milyonuncu kez gözden geçirip başlangıcını daha sürükleyici hale getirirsem, belki o zaman bir yayıncı onu kabul eder. Güzel bir avans çeki alırım ve sorunlarım çözülür.

Böyle olacak. İnancım var.

Kalbime güven dolmaya başlar. Sakinlik hissi beni sarar ve dudaklarıma bir gülümseme yayılır.

Eski erkek arkadaşım tarafından reddedilmedim, *özgür* kaldım. Her şeyi yapabilirim. Her şey *olabilirim*! Ben Jolie değilim, başarısız bir yazar ve yorgun bir garson değilim. Artık değilim. Hayır, ben Jolie'yim, bağımsız ve başarılı bir patron kadın! Çiçek açışımı izleyin!

Kendime olan inancım artıkça gülümsemem de genişliyor. İçimde bir kıkırdama yükselirken dizüstü bilgisayarımın ekranını gürültüyle kapatıyorum.

Gülmek tatlıdır, apartmanımda tek başıma olsam bile. Başımı geriye atıp, karnımdan gelen kahkahayı bırakıyorum, bu duyguya kendimi bırakıyorum.

Özgürlük.

Bu çok iyi hissettiriyor. Hatta harika! Kendimi daha da yükseğe, daha da yükseğe, daha da yükseğe çıkarıyorum...

...ve sonra dairemdeki ışıklar söndüğünde gerçeklik beni tekrar yere çakıyor.

Dairemin tüm elektriği kesilirken buzdolabının da kapandığını duyuyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Duvardaki anahtara koşuyorum. Işıkları açıp kapatıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Telefonumun fenerini kullanarak elektrik panosunu buluyorum ve şalterleri tekrar açıp kapatıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Tekrar deniyorum, tekrar, tekrar...

...hiçbir şey.

İnleyerek yere çöküyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve ışıklar söndüğünden beri bildiğim şeyi kendime itiraf ediyorum:

Sorun sigorta değil. Sorun fatura.

Daha doğrusu, şu anda mutfak masamda duran, açılmamış ve ödenmemiş, kırmızı işaretli fatura.

Gözlerim yaşlarla dolarken, kalbime ezici bir başarısızlık hissi yerleşiyor. Bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm ki? Farcliff'ten ayrıldığımda, dünyada başarılı olabileceğime gerçekten inanıyordum. Sekiz yüz dolarım, İngiliz Edebiyatı lisansının yarısı ve Farcliff Krallığı kadar büyük bir egom vardı. Yenilmezdim.

Amerika Birleşik Devletleri'ne çalışma vizesi aldım ve umut, hayaller ve saflıkla dolu olarak New York'a taşındım.

Parlak gözlerle, şehrin ışıklarına ve gürültüsüne aşık oldum.

Şimdi ışıklar söndü ve ölümcül bir sessizlik hakim.

Başarısız oldum. Mesleki, kişisel ve felsefi olarak çuvalladım.

Ellerimi yumruk yaparken alt dudağım titriyor. Kendimi kontrol altına almak için avuç içlerime tırnaklarımı batırıyorum. Bu gece restoranda kapanış vardiyasında çalışıyorum ve yapmam gereken son şey, ağlamaktan şişmiş, kan çanağına dönmüş gözler ve kırmızı burunla işe gitmek.

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Sanki bir çöküşün eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Güçlü bir rüzgar esintisi beni çöküş moduna sokabilir. Her birkaç dakikada bir yüksek ve düşük duygular arasında gidip geliyorum ve bu da başımı döndürüyor. Bu yüzden, ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sıkıca kapatarak yerde kıvrılmış halde kalıyorum.

Yüze kadar sayıyorum. Işıklar hala mucizevi bir şekilde geri gelmedi ve ben hala bekar ve parasızım - ama en azından artık yıkılıp ağlayacakmış gibi hissetmiyorum.

Yerden kalkıp ayağa kalkıyorum ve iş kıyafetimi buluyorum. Bu gece vardiyama çıkıp faturayı ödeyecek kadar para biriktireceğim. Elektrikler hemen geri gelecektir.

Bu sözleri neredeyse inanacak hale gelene kadar kendime tekrar tekrar söylerim. Savaş boyası sürer gibi makyajımı ve saçımı yapmak için fazladan zaman harcarım. Aynada kendime bakarak, yansımama sahte bir gülümseme atarım. Acaba hissettiğim kadar mutsuz görünüyor muyum diye merak ederim.

Telefonum çalıyor ve kendime acıma partimi bölüyor. Arayan annem. "Merhaba anne."

"Jolie, panik yapma."

İnsanlar "panik yapma" dediğinde hemen paniklemeye başladığınızı bilir misiniz? Ve sonra kendilerini açıklamak yerine, sanki aranızdaki sessizlik koşturutan zihninizi sakinleştirecekmiş gibi bir duraklama yaparlar.

Annem bu konuda uzmandır. Dramatik duraklamalar üzerine bir kitap yazmıştır ki, tesadüfen, bu benim kitap yazma kariyerimden daha fazlasıdır.

"*Ne oluyor?*" Kelimeleri tek bir nefesle söylerim.

"Baban." Annem iç çeker.

Kalbim deli gibi atıyor, beni bayıltırmak için elinden geleni yapıyor.

"Ne oldu?"

Bu, beni uçurumun kenarına itip tam bir çöküşe sürükleyecek rüzgar mı?

"Kanser geri döndü," diyor sessizce.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Nasıl, anne?"

Nasıl?"

"Onkolog tedavi edilebilir olduğunu söyledi ve bu sefer çok erken yakaladık. Farcliff City'ye geri dönmemiz gerekecek. Artık hastanenin yakınında olmamız gerekiyor. Westhill'de yeterli tıbbi tesis yok."

Ailem, Krallığın batı ucundaki ormanların kalbinde yer alan Westhill Sarayı'nda yaşıyor. Babam yaklaşık beş yıldır Westhill Kraliyet Gül Bahçeleri'nden sorumlu. İkisi, ben Amerika Birleşik Devletleri'ne gittikten sonra Westhill'e taşındılar.

Amerika Birleşik Devletleri'ne gittikten sonra Westhill'e taşındılar. Westhill Gül Bahçesi'ne atanmak, ailemize verilen en büyük onurdu.

Ailemin Westhill'den taşınması, babamın hastalığının çok ciddi bir hal aldığı anlamına geliyor.

"Bahçe ne olacak?" Sesim titriyor ve boğazımı temizliyorum.

Annem iç çeker. "Onu geride bırakmak zorunda kalacağız. Harry Brooks bahçenin sorumluluğunu üstlenecek."

"Harry Brooks mu? En son gülleri ona emanet ettiğinizde, neredeyse baştan başlamak zorunda kalmıştınız. Neredeyse hepsini öldürdü, aylarca bundan şikayet etmişsiniz."

"Jolie..."

"Anne... Durum ne kadar kötü?"

Westhill'den bu kadar kısa sürede ayrılmak ve yetersiz Brooks'u Kraliyet Gül Bahçeleri'nin sorumluluğuna bırakmak, ciddi bir sorun olduğu anlamına geliyor. Kalbim hızla atıyor ve düzgün düşünemiyorum.

Annem içini çekiyor. "Sadece hastaneye daha yakın olmamız gerekiyor, hepsi bu. Yeni bir kemoterapi kürüne başlaması gerekiyor, bu yüzden her hafta hastaneye gidip geleceğiz. Westhill'den Farcliff'e iki saatlik yol gidip gelemeyiz. Bu mümkün değil."

"Her hafta mı?"

Zihinsel çöküntü, geliyorum.

"Doktorlar bu sefer tedavinin sıklığını artırmak zorunda kaldılar."

"Eve geliyorum."

"Jo, dur. Buna gerek yok. Baban sana taşınacağımızı söylememi bile istemedi, ama ben senin bilmeni istedim. Her şey yoluna girecek. İyileşecek, sadece bu sefer ona biraz daha fazla özen göstermemiz gerekiyor. Bu önlem amaçlı."

"Kemoterapi önlem değildir anne. *Agresif* kemoterapi önlem değildir."

Aklım karışık. Burada kalamam. Babam hastanede yatarken, ben yabancı bir ülkede, geçimimi sağlamak için mücadele edemem.

"Eve dönüyorum," diye tekrarlıyorum.

"Hayır, Jolie. Hayatını bizim için askıya alamazsın. New York'ta çok başarılısın! Senin bu kadar başarılı olduğunu bilmek, babanı ve beni ayakta tutuyor."

Neredeyse gülmeye
başlıyorum. Başarılı mı?
Ben mi?

Ben başarısızlığın tam tanımıyım. Başarıdan o kadar uzağım ki, bu kelimenin anlamını bile bilmiyorum. Elbette onlara ne kadar zorlandığımı hiç söylemedim. Bunun ne faydası olur ki?

Ama gerçek şu ki, eve dönerek hiçbir şeyden vazgeçmiş olmayacağım. Aileme yakın olmam gerekiyor. Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı.

Derin bir nefes alıp, ailemin kabul edeceği bir açığı bulmaya çalışıyorum. "Peki, gül bahçelerine bakarsam ne dersiniz?" Ne dediğimi bile anlamadan sözler ağzımdan çıkıyor.

Annem duraksıyor ve sözler aramızda asılı kalıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bahçecilikte lanet olası Harry Brooks'tan daha iyiyim..."

"Sözlerine dikkat et, Jolie."

"Üzgünüm. Tek söylediğim, sana daha yakın olacağım. En azından Krallık'ta olacağım. Böylece babam bahçelerin mahvolacağından endişelenmek zorunda kalmayacak... pardon, bahçelerin bakıldığını bilecek. Oradan da yazabilirim. Kırsalda biraz yalnızlık bana iyi gelecek. Zaten şehirden uzaklaşmak istiyordum."

Telefonun diğer ucunda annemin nefes alışını duyabiliyorum. Düşünüyor.

"Canım, Prens..."

"Prensle başa çıkabilirim."

"O iyi değil. Kızı doğduğundan beri..."

"Kimin umurunda? Muhtemelen onu görmeyeceğim bile. Yıllardır Westhill'de yaşıyorsun ve onu sadece birkaç kez gördün."

"Jo..."

"Anne, sana daha yakın olmak istiyorum. Farcliff'te seninle kalmama izin vermeyeceksen, en azından bahçede sana yardım etmeme izin ver. Babam

Yıllık Gül Festivali'nde çiçeklerini sergilemek isteyecektir, değil mi? Hiç çiçek sergileyemezse nasıl hisseder?"

Annem iç çeker ve pes etmeye başladığını duyabilirim. "Babanla konuşacağım."

Göğsümdeki sıkışma hafifler ve başımı sallarım. "Tamam. Eşyalarımı toplamaya başlayayım."

Her zaman kararlı bir insan oldum, ama bu karar benim için bile çok hızlı. Ancak dairemde elektrik yok ve buzdolabı sihirli bir şekilde kendi kendine dolmayacak. Farcliff'te ailemin yanında olmam gerekirken burada mücadele edemem.

Westhill'de babamın yerini almak tek seçeneğim, bunu aileme itiraf etmesem de.

Kitap 3: Cruel Prince [BURADA](https://geni.us/MonroeCruelPrince) mevcuttur.
(<https://geni.us/MonroeCruelPrince>)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılmaya değer kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar almaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığını tam olarak bilemiyor.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

[Seni İstememelisin](#)

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamla

Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Mükemmel Adama

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

